

МЕРИ ХИЛЛНС КЛАРК

ДВЕ МААКИ
МОМИЧЕНЦА
В СИЊО

МЕРИ ХИГИНС КЛАРК
ДВЕ МАЛКИ МОМИЧЕНЦА В
СИНЬО

Превод: Таня Виронова

chitanka.info

Маргарет и Стийл Фроли празнуват третия рожден ден на момиченцата си — Кели и Кати, като организират детско празненство в новия си дом. Вечерта след тържеството на децата двамата отиват на официална вечеря в Ню Йорк. Когато се връщат вкъщи, полицията вече е там, бавачката е намерена в безсъзнание, децата са изчезнали, а в спалнята е оставена бележка с искане за откуп. Похитителят съобщава, че при предаването на откупа ще съобщи къде ще бъдат оставени момиченцата. И той се обажда наистина, но в колата, паркирана зад изоставен ресторант, е само Кели. Шофьорът е мъртъв, край него е оставена бележка, в която се обяснява, че случайно е убил Кати и е хвърлил тялото ѝ в океана.

На заупокойната служба за Кати сестричката ѝ Кели дърпа майка си за ръката и ѝ прошепва: „Мамо, Кати много се страхува от онази жена иска да се прибере вкъщи“.

Като включва добре документирания, макар и необяснен напълно феномен, свързан с телепатията на близнаците, Мери Хигинс Кларк ни въвлича в една затрогваща магическа история със сложни характери и ескалиращо напрежение.

На Майкъл В. Корда — редактор и приятел, с любов

1

— Задръж за минутка, Роб. Струва ми се, че една от близначките плаче. Ще ти се обадя по-късно.

Деветнадесетгодишната Триш Логан остави мобилния си телефон, стана от дивана и прекоси забързано дневната. За пръв път пазеше децата на семейство Фроли — приятни хора, преместили се в града преди няколко месеца. Триш моментално се влюби в тях. Госпожа Фроли веднъж спомена, че като малка семейството ѝ често посещавало свои приятели в Кънектикът и тя толкова харесала тукашната природа, че оттогава си мечтаела да дойде да живее в този щат.

— Миналата година, когато започнахме да си търсим къща, случайно минахме през Риджфийлд и веднага реших, че точно това е мястото за нас. Тук исках да живеем — приключи разказа си тя.

Семейството бе купило старата фермерска къща на Кънингам — истинска съборетина, която трябваше да се стегне, че и отгоре, докато бащата на Триш твърдеше, че „трябвало да се изгори, че и отгоре“. Днес — 24 март, четвъртък, беше третият рожден ден на двете абсолютно еднакви деца на семейство Фроли и Триш бе наета да помага за детското парти през деня и да остане вечерта с децата, тъй като родителите им щяха да ходят на официална вечеря в Ню Йорк.

След преживените на партито вълнения би се заклела, че и двете хлапета ще спят като заклани, мислеше си Триш, докато се качваше по стълбата, водеща към стаята на близначките. Семейство Фроли бяха изхвърлили изтъркания стар килим, който преди покриваше стъпалата от деветнадесети век, и сега те скърцаха под краката ѝ.

Тя спря близо до горното стъпало. Лампата, която бе оставила запалена в коридора, не светеше. Вероятно беше изгорял някой бушон. Електрическата инсталация на старата къща беше изгнила, пълен боклук. Днес следобед подобна авария стана и в кухнята.

Спалнята на близначките се намираще в края на коридора. Сега оттам не се чуваше никакъв звук. Вероятно едно от децата бе

проплакало в съня си, помисли Триш, като започна да напредва с предпазливи стъпки в тъмнината. Неочаквано спря. Не беше само светлината в коридора. Бе оставила вратата на стаята им отворена, така че да може да ги чуе, ако се събудят. Нощната лампа в стаята би трябвало да осветява част от пътя. А сега вратата беше затворена. Но как би могла да чуе, че някоя от тях плаче, ако вратата е била затворена?

Неочаквано я прониза страх и тя се заслуша внимателно. Какъв беше този звук? В един миг на болезнено очакване Триш го определи и осъзна: бяха леки стъпки. Почти недоловимо дишане. Остра миризма на пот. *Зад гърба ѝ имаше някой.*

Опита се да извика, но от устните ѝ се изплъзна само стенание. Понечи да хукне да бяга, но краката ѝ не помръднаха. Нечия ръка я сграбчи за косата и дръпна главата ѝ назад. Последното нещо, което си спомняше, беше усещането за натиск върху шията си.

Нападателят разхлаби хватката и я остави да се свлече на пода. Поздравявайки се за ефективното и безболезнено обезвреждане, той включи фенерчето си, завърза ръцете и очите ѝ и запуши устата. Сетне насочи светлината към пода, заобиколи момичето, огледа коридора и отвори вратата към спалнята на близначките.

Тригодишните Кати и Кели лежаха на голямото двойно легло. Очите им бяха полусънени и уплашени. Дясната ръка на Кели и лявата на Кати бяха преплетени. С другите си ръце се опитваха да свалят кърпите, вързани през устата им.

Мъжът, който бе планирал отвлечането, стоеше до леглото.

— Сигурен ли си, че тя не те видя, *Хари*? — прошепна дрезгаво той.

— Сигурен съм. Така мисля, *Бърт* — отвърна другият. Двамата нарочно използваша имената, които си бяха избрали за тази работа: Бърт и Хари — като героите от един популярен през шейсетте години комикс.

Бърт вдигна Кати и извика:

— Вземи другата! Завий я с одеяло! Навън е студено.

Нервно и забързано, двамата мъже слязоха по стълбите, преминаха тичешком през кухнята и поеха по алеята, без да затворят вратата зад себе си. След като влязоха в микробуса, Хари седна на пода

до задната седалка, стиснал близначките в мускулестите си ръце. Бърт подкара микробуса и те излязоха от сенките на верандата.

Двадесет минути по-късно пристигнаха в бунгалото, където ги чакаше Анджи Еймс.

— Ах, колко са сладки — изчурулика тя, когато мъжете внесоха децата вътре и ги сложиха в детското креватче от болничен тип, като кошарка, което бяха приготвили за тях. С бързо и сръчно движение Анджи отвърза кърпите, с които бяха запушени устичките им, за да мълчат.

Децата мигновено се прегърнаха и ревнаха.

— Мамо... Мамо... — викаха едновременно и двете.

— Шшшшт, тихо! Не се страхувайте — рече им нежно Анджи, като вдигна страничните прегради на креватчето. Те бяха прекалено високи и тъй като бе дребна на ръст, не можеше да се пресегне над тях, затова пъкна ръцете си през пръчките и започна да ги гали по тъмнорусите къдрици. — Всичко е наред, всичко е наред — започна да тананика напевно тя. — Хайде да спинкате. На-ни-на! Кати, Кели, заспивайте! Мона ще се погрижи за вас. Мона ви обича.

Мона беше името, което ѝ бяха наредили да използва пред близначките.

— Не ми харесва туй име — оплака се тя, когато го чу за пръв път. — Защо трябва да съм Мона?

— Защото звучи почти като мама. Пък и когато приберем парите и родителите си вземат децата, не искаме малките да им кажат: „Една жена на име Анджи се грижеше за нас“. А другата причина да изберем това име е, че ти непрекъснато мрънкаш — отвърна троснато мъжът на име Бърт.

— Успокой ги — нареди ѝ сега той. — Вдигат прекалено много шум.

— Няма страшно, Бърт. Никой не може да ги чуе — увери го Хари.

Той е прав, помисли си Лукас Ул. Това беше истинското му име. Една от причините след дълго и внимателно обмисляне да покани Клинт Даунс — партньора му, с псевдоним Хари — да се присъедини към замислената работа бе, че девет месеца от годината Клинт прекарваше като пазач в бунгалото на територията на голф клуба „Данбъри“. Цяла зима, от Деня на труда до 31 май, клубът беше

затворен и никой не идваше насам. Бунгалото дори не се виждаше от сервизния път, по който Клинт влизаше на територията на „Данбъри“, освен това за отваряне на портала трябваше да се набира код.

Беше идеалното място да се скрият децата, а фактът, че приятелката на Клинт — Анджи, често работеше като бавачка, допълни картинката.

— Те ще спрат да плачат — успокой го тя. — Познавам бебетата. Скоро ще заспят отново. — Тя продължи да ги гали по гръбчетата и да им пее: „Две малки момиченца в синьо, момко, две малки момиченца в синьо...“.

Лукас изруга под нос, докато се провираше в тясното пространство между кошарката и двойното легло, и излезе от спалнята. Мина през всекидневната и отиде в кухнята. Едва тогава двамата с Клинт свалиха якетата с качулки и ръкавиците. Пълната бутилка скоч и двете празни чаши, които си бяха приготвили като награда за успеха на начинанието си, стояха на масата пред тях.

Мъжете седнаха един срещу друг, като се наблюдаваха мълчаливо. Докато гледаше с едва прикрита погнуса своя помощник в отвличането, Лукас за пореден път си помисли, че двамата не можеше да бъдат по-различни по темперамент и външен вид. Без да е прекалено чувствителен към собствената си външност, той понякога се гледаше с очите на страничен наблюдател и се описваше така: около петдесетгодишен, мършав, среден на ръст, с оредяваща коса, тясно лице, близко разположени очи. Лукас бе шофьор на лимузина под наем и знаеше, че е усъвършенствал външния си вид на сервилен и винаги готов да обслужи работяга, роля, в която се превъплъщаваше винаги когато облечеше своята черна шофьорска униформа.

Беше срещнал Клинт в затвора и от години работеше съвместно с него в серия кражби. Досега не бяха ги хващали, защото Лукас внимаваше. Не вършеха престъпления в Кънектикът, тъй като Лукас смяташе, че човек не бива да цапа собственото си гнездо. Но тази работа, въпреки огромния риск, беше прекалено мащабна, за да я отхвърли, и той бе нарушил правилото си. Така че сега седеше и наблюдаваше как Клинт отваря бутилката скоч и пълни чашите до ръба.

— Да пием за следващата седмица, когато ще сме на борда на яхта в Сент Китс^[1] с пълни джобове! — рече той. Очите му шареха по

лицето на Лукас с усмивка, излъчваща надежда. Лукас отвърна на погледа, преценявайки още веднъж своя партньор. Той бе на четиридесет и няколко години и определено беше излязъл от добрата физическа форма. Двайсетте излишни килограма върху набитата му фигура го караха да се поти обилно, дори и в мартенска нощ като тази, по-студена от обичайното. Едрият гръден кош и огромните му ръце изглеждаха неуместни и не съответстваха на херувимското му лице и дългата конска опашка, която си бе пуснал, защото Анджи — дългогодишната му приятелка, носеше такава.

А пък тя — мършава като клон на изсъхнало дърво, помисли си презрително Лукас. Ужасна кожа. Мазна коса. Също като Клинт, винаги изглеждаше немарлива, запусната, облечена неизменно с износена тениска и изтъркани джинси. Единственото ѝ качество според него беше опитът ѝ като детегледачка. Нищо не биваше да се случи на нито едно от тези деца, преди откупът да бъде платен и малката им групичка да изчезне. Сега Лукас си напомни, че Анджи имаше и още едно добро качество. Беше алчна. Искаше да има пари. Мечтаеше да живее на яхта на Карибите.

Лукас вдигна чашата до устните си. Почувства нежния вкус на „Чивас Ригал“ върху езика си, а топлината се плъзна по гърлото му.

— Дай боже, амин — отвърна безизразно той. — Отивам си вкъщи. Пазиш мобилния телефон, който ти дадох, нали?

— Да.

— Ако се чуеш с шефа, кажи му, че ще ставам в пет сутринта. Затова ще изключа моя. Трябва да поспя малко.

— Кога ще се срещна с него, Лукас?

— Няма да се срещнеш — отвърна Лукас, пресуши чашата до дъно и бутна стола си назад. От спалнята се чуваше как Анджи продължава да пее.

„Те бяха две сестри, ние бяхме двама братя и се научихме да обичаме и двете...“

---

[1] Остров в Карибско море. — Б.пр. ↑

2

Изскърцването на спирачки на алеята пред къщата подсказа на капитана от полицията в Риджфийлд Робърт Мартинсън — Марти, че родителите на изчезналите близначки се връщат.

Бяха телефонирали в полицейския участък минути след като се получи обаждането от 911.

— Аз съм Маргарет Фроли — каза жената, а гласът ѝ трепереше от тревога. — Живеем на Олд Удс Роуд 10. Не можем да се свържем с бавачката. Не отговаря нито на домашния, нито на мобилния телефон. Гледа нашите тригодишни близначки. Може би нещо се е случило. Пътуваме към къщи от града.

— Ще отидем на място и ще проверим — обеща Марти. Тъй като родителите вече бяха на път и без съмнение бяха притеснени, не виждаше смисъл да им съобщи, че вече знае какво не е наред. Бащата на детегледачката току-що им бе телефонирал от Олд Удс Роуд 10.

— Дъщеря ми е вързана и със запушената уста. Близначетата са изчезнали. В спалнята има бележка за откуп.

Сега, около час по-късно, мястото около къщата и алеята към нея вече бяха оградени с жълти полицейски ленти. Полицаяте очакваха пристигането на екипа криминалисти. На Марти му се щеше да държи медиите далеч от отвличането, но знаеше, че е безнадеждно. Родителите на детегледачката бяха разказали на всеки срещнат в спешното отделение на болницата, където Триш Логан бе заведена, че близначките са изчезнали. Всеки момент тук щяха да цъфнат репортерите. ФБР също бе уведомено и агентите бяха на път.

Марти опита да се стегне, когато вратата на кухнята се отвори и родителите забързано влетяха вътре. Още от първия ден на своята полицейска кариера — като двадесет и една годишен полицаи — той се бе научил да запомня първото си впечатление от хората, свързани с престъплението, независимо дали бяха жертвите, извършителите или свидетелите. По-късно щеше да нахвърли тези впечатления. В полицейските среди беше известен като Наблюдателя.

Тези са в началото на трийсетте години, помисли си той, докато Маргарет и Стийл Фроли се втурнаха забързано към него. Красива двойка, и двамата с вечерни тоалети. Кестенявата коса на майката се стелеше по раменете ѝ. Беше елегантна, стройна, но тънките ѝ ръце изглеждаха силни. Ноктите на ръцете ѝ бяха ниско изрязани, лакът беше безцветен. Вероятно е добра атлетка, помисли си Марти. Напрегнатите ѝ очи бяха тъмносини и изглеждаха почти черни, когато го погледна.

Стийл Фроли — бащата, беше висок около метър и деветдесет, с тъмноруса коса и светлосини очи. Широките рамене и силните ръце бяха причина прекалено тесният смокинг да се пука по шевовете. Ще му трябва нов, помисли си Марти.

— Случило ли се е нещо с дъщерите ни? — попита мъжът.

Марти гледаше как той сложи ръце върху раменете на жена си, сякаш да я предпази от вероятно лошите новини.

Няма достатъчно безболезнен, нито лесен начин да съобщиш на родителите, че децата им са били отвлечени, а на леглото им лежи бележка с искане за осем милиона долара. Изражението на абсолютно недоверие върху лицата на младата двойка изглежда съвсем искрено, помисли си Марти. Тази реакция щеше да отбележи в своя бележник, но все пак придружена с въпросителна.

— Осем милиона долара ли? Осем милиона долара! А защо не осемдесет милиона? — извика Стийл Фроли, а лицето му посивя. — Изхарчихме всичките си спестявания, за да ремонтираме тази къща. Сега разполагаме с около хиляда и петстотин долара в разплащателни сметки и това е всичко.

— Имате ли богати роднини? — попита Марти.

Семейство Фроли започнаха да се смеят, смехът им бе писклив, почти истеричен. Сетне, докато Марти ги наблюдаваше, Стийл прегърна жена си, смехът им се прекърши и дрезгавите нотки на неговото хлипане се примесиха с нейния вой.

— Къде са дечицата ми! Искам си децата!

3

В осем часа извъня специалният мобилен телефон. Клинт веднага го вдигна.

— Ало, сър — рече той.

— Обажда се Пайд Пайпър^[1].

Мъжът, който и да беше той, се опитваше да промени гласа си, установи Клинт, докато се отдалечаваше през малката всекидневна възможно най-далеч от Анджи, която продължаваше да пее на близначките. За бога! Децата би трябвало вече да са заспали, помисли си ядосано той. Млъкни и престани да пееш, глупачке такава!

— Какъв е този шум? — попита остро Пайд Пайпър.

— Приятелката ми пее на децата.

Клинт знаеше, че трябва да му съобщи информацията, от която човекът се интересуваше. А именно, че той и Лукас бяха успели.

— Не мога да се свържа с Бърт.

— Той ми каза да ви предам, че ще става в пет сутринта, трябва да е на летище „Кенеди“. Затова си отиде вкъщи да поспи малко и е изключил телефона си. Надявам се, че...

— Хари, включи си телевизора! — прекъсна го Пайд Пайпър. — Предават извънредни новини за отвличане. Ще се обадя пак на сутринта.

Клинт грабна дистанционното и включи телевизора, сетне видя как на екрана се появи къщата на Олд Ууд Роуд. Макар че нощта беше облачна, лампата на верандата разкриваше белещата се боя и увисналите капаци на прозорците. Беше очевидно за зрителите, че къщата не е в блестящо състояние. Жълтите ленти за обозначаване на местопрестъпление, които държаха представителите на пресата и зяпачите далеч, се простираха чак до пътя.

— Новите собственици Стивън и Маргарет Фроли са се пренесли тук само преди няколко месеца — говореше репортерът от екрана. — Съседите очаквали къщата да бъде съборена, но вместо това научили, че семейство Фроли възнамеряват постепенно да я

възстановят. Днес следобед някои от съседските деца са присъствали на рождения ден на изчезналите близначки. Имаме картина от празненството, състояло се само преди няколко часа.

Телевизионният екран неочаквано се запълни с лицата на две абсолютно еднакви момиченца. Очите им бяха широко отворени и пълни с радост и вълнение при вида на тортата за рождения им ден. От всяка страна имаше по три свещи. А в средата една по-голяма.

— Един съсед ни обясни, че централната свещ е „свещта за здравето и на двете“^[2]. Близначките били толкова еднакви, та майка им се шегувала, че ще бъде чиста загуба да поставя още една свещ за тази цел.

Клинт превключи каналите. Навсякъде показваха различни снимки на близначките в сини кадифени роклички. Те се държаха за ръце.

— Клинт, виж колко са сладки! Направо са красавици.

— Никога не трябва да употребяваме истинските си имена пред децата. След няколко дни ще ги върнем на родителите им и ще си вземем мангизите.

— Клинт, може би бихме могли... — Анджи спря наред думата. Знаеше, че той ще се ядоса, ако му предложи да задържат поне едно от близначетата.

„Но аз ще го направя — обеща си тайно. — Знам как. Лукас само си мисли, че е много умен. Но не е чак толкова, колкото съм аз.“

---

[1] Прозвището, което означава Шарения свирач, произлиза от немската легенда (отпреди 700 години) за Свирача от Хамелн — оригиналното немско заглавие е „Rattenfänger von Hameln“ (Ловецът на плъхове от Хамелн), според която в селото, нападнато от плъхове, повикали Свирача на флейта да ги отведе. Той изпълнил уговорката, но селяните не му платили. Тогава си тръгнал, свирейки, а подире му тръгнали и всичките сто и тридесет невинни деца. Заради спасяването на селото той е олицетворение на доброто, но като похитител на децата е символ на злото, като самия дявол. През 1842 г. благодарение на поемата на Робърт Браунинг „The Pied Piper of Hamelin“ символът става популярен в англоезичния свят. С Пайд Пайпър се означава едновременно положителното и отрицателното у човека — така наричат различни политици, лидери на религиозни секти, рок звезди,

учители, които се опитват да водят хората към някаква цел. Използва се и в смисъл, че човек трябва да си плаща дължимото. — Б.пр. ↑

[2] В англоезичните страни според старинен обичай на тортата се поставя по една свещичка за всяка година и една голяма в средата за „живот и здраве“. — Б.пр. ↑

4

Маргарет Фроли обви пръсти около димящата чаша с чай. Беше ѝ ужасно студено. Стийл вдигна мекото одеяло от кушетката във всекидневната и я зави с него, но това не спря треперенето, което тресеше цялото ѝ тяло.

Близначките бяха изчезнали. Кати и Кели бяха изчезнали. Някой ги бе отвлякъл и бе оставил бележка за откуп. Това нямаше смисъл. Думите се въртяха и се блъскаха в главата ѝ като повтарящ се припев: *Близначките са изчезнали. Кати и Кели са отвлечени.*

Полицията не им позволи да влязат в детската спалня.

— Нашата работа е да ви ги върнем — каза им капитан Мартинсън. — Не можем да рискуваме да заличим пръстови отпечатащи или образци от ДНК, като замърсим мястото.

Забранената площ все още включваше горния коридор, където някой бе нападнал детегледачката. Триш щеше да се оправи. Още беше в болницата и бе разказала на полицията всичко, което си спомняше. Говорела по мобилния телефон със своето гадже, когато ѝ се сторило, че чува децата да викат. Качила се по стълбите и веднага заподозряла, че нещо не е наред, защото коридорът бил тъмен и не идвала светлина от стаята на момиченцата. Тогава осъзнала, че зад нея има някой. След това не помнела нищо.

Имало ли е някой в стаята на децата? — чудеше се Маргарет. Кели заспиваше лесно, но Кати често беше неспокойна. Може би ѝ е било студено.

Ако едно от децата е започнало да вика, дали някой не го е накарал да млъкне?

Маргарет изгърва чашата, която държеше, и трепна, когато горещият чай се разля по блузата и полата, купена от една разпродажба за тазвечерната официална вечеря в „Уолдорф“.

Въпреки че цената бе една трета от сумата, която щеше да струва на Пето авеню, пак бе прекалено висока за техния бюджет.

Стийл настоя да я купи, помисли си вяло и отвлечено тя. Това беше важна вечеря за него, даваше я компанията, в която работеше. Пък и ѝ се искаше да бъде добре облечена тази вечер. Не бяха ходили на официална вечеря почти цяла година.

Стийл се опита да подсуши дрехите ѝ с хавлията.

— Мардж, добре ли си? Чаят да не те изгори?

Трябва да се кача горе, помисли си Маргарет. Може би децата са се скрили в килера. Спомняше си, че веднъж го направиха. Тогава се престори, че ги търси. Чуваше ги как се кикотят, докато викаше имената им.

— Кати... Кели... Кати? Кели... Къде сте?

Точно тогава Стийл се върна вкъщи. Така че му извика: „Стийл, момичетата са изчезнали“.

А откъм килера се дочу нов смях.

Той разбра, че това е шега. Отиде в стаята им. Маргарет му посочи килера. Той се приближи и заговори престорено високо:

— Може би Кати и Кели са избягали? Може би вече не ни харесват. Добре, няма смисъл да ги търсим повече. Да гасим лампата и да излезем да вечеряме.

След секунда вратата на килера се отвори и момиченцата излетяха навън.

— Харесваме ви! — викаха едновременно и двете. Маргарет си спомняше колко бяха уплашени. Сигурно са били ужасени, когато са ги отвлекли, мислеше си тя. Сега някой друг ги бе скрил.

Не, това не се е случило! Това е някакъв кошмар и тя ей сега щеше да се събуди. Искеше си децата. Защо я болеше ръката? Защо Стийл слагаше нещо студено върху нея?

Маргарет затвори очи. Смътно осъзна, че капитан Мартинсън говори с някого.

— Госпожо Фроли.

Маргарет вдигна очи. В стаята бе влязъл непознат мъж.

— Госпожо Фроли, аз съм агент от ФБР. Уолтър Карлсън. Имам три деца и разбирам какво чувствате. Тук съм, за да ви помогна да си върнете децата, но се нуждаем от вашата помощ. Можете ли да отговорите на няколко въпроса?

Очите на Уолтър Карлсън бяха добри. Той не изглеждаше на повече от четиридесет и пет, така че децата му сигурно не бяха по-

големи от тийнейджърска възраст.

— Кой е взел моите момиченца? Защо? — отрони безпомощно Маргарет.

— Точно това смятаме да открием, госпожо Фроли.

Карлсън бързо протегна ръце, за да подкрепи жената, която започна да се свлича от стола.

5

Франклин Бейли — главен финансов директор на семейна верига магазини, беше пасажерът на Лукас в пет сутринта. Той често пътуваше през нощта нагоре-надолу по Източното крайбрежие и бе негов редовен клиент. Понякога, както днес, Лукас го закарваше до Манхатън на среща и го чакаше, за да го върне вкъщи.

И през ум не му мина да каже, че тази сутрин е зает. Знаеше, че едно от първите неща, които полицаите щяха да проверят, щеше да бъде къде е бил всеки работещ в близост до къщата на Фроли. Шансовете да попадне в техния списък бяха големи, тъй като Бейли живееше на Хай Ридж, което бе само на две преки от Олд Удс.

Разбира се, ченгетата нямаше да открият причина да го подозират, убеждаваше се сам. Вземаше хора и ги развеждаше из града вече двадесет години, и никога не го бяха глобявали за превишена скорост. Лукас знаеше, че съседите му в близкото градче Данбъри, където живееше, го смятаха за спокоен, самотен ерген, чието хоби е да лети с малък самолет, наеман от летище „Данбъри“. Беше му много смешно да обяснява, че обича да се разхожда — обикновено така казваше, за да прикрива редките случаи, когато вземаше резервен шофьор да го замести. Мястото, където се разхождаше, разбира се, обикновено беше къщата, която бе избрал да обере.

Тази сутрин на път да вземе Бейли той едва потисна изкушението да мине покрай дома на Фроли. Щеше да бъде лудост. Можеше да си представи какво става сега вътре. Чудеше се дали от ФБР вече са пристигнали, или все още не са. „Какво ли бяха открили?“ — питаше се с известна доза задоволство. Че ключалката на задната врата може да бъде отворена с кредитна карта. Че човек, скрит зад растящите около основата на къщата храсти, би могъл лесно да види как бавачката се е опънала на кушетката в дневната и бърби с гаджето си по телефона. Беше съвсем очевидно, като се погледне през кухненския прозорец, че оня, който влезе вътре, може да стигне по задните стълби до втория етаж, без тя да го забележи. Че трябва да са

били поне двама — единият да се отърве от момичето, другият да накара децата да мълчат.

Той спря пред алеята, водеща към къщата на Франклин Бейли в пет часа и пет минути, остави двигателя включен, за да е сигурен, че колата ще остане топла и приятна за голямата клечка, и се отдаде на представата за парите — неговата част от откупа.

Предната врата на красивата къща в стил Тюдор се отвори. Лукас изскочи навън и разтвори със замах задната врата на колата за своя клиент. Една от неговите малки любезности бе, че предната седалка винаги беше дръпната възможно най-напред, така че да осигури максимално място за краката на пътника отзад.

Бейли — мъж с посребрена коса към седемдесетте, едва-едва поздрави. Изглеждаше разстроен. Когато колата тръгна, той нареди:

— Лукас, завий по Олд Удс Роуд. Искам да видя дали полицаите все още са там.

Лукас почувства как гърлото му пресъхна. „Какво караше Бейли да иска да мине оттам?“ — зачуди се той. Клиентът му не беше от зяпачите. Сигурно имаше причина. Разбира се, Бейли беше голяма клечка в града, напомни си Лукас. По едно време дори беше кмет. Фактът, че щеше да се появи там, едва ли щеше да привлече внимание към лимузината, с която бе. От друга страна, Лукас винаги вярваше на студените тръпки, които го побиваха, когато бе в близост до обхвата на полицейския радар или до представителите на закона. А в момента направо го втрисаше.

— Както наредите, господин Бейли. Но защо трябва да има ченгета на Олд Удс Роуд?

— Очевидно не си гледал новините, Лукас. Тригодишните близначки на семейството, което се пренесе преди известно време в старата къща на Кънингам, са били отвлечени миналата нощ.

— Отвлечени? Вие се шегувате, сър.

— Щеше ми се да е така — отговори намръщено Франклин Бейли. — Досега нищо подобно не се е случвало в Риджфийлд. Срещал съм семейство Фроли няколко пъти и много ги харесвам.

Лукас измина двете пресечки, сетне зави по Олд Удс Роуд. Полицейските ограждения бяха пред къщата, в която преди осем часа той и Клинт влязоха и откраднаха децата. Въпреки безпокойството и чувството, че за него би било по-безопасно да не се мярка наоколо, той

не можеше да престане да си мисли: „Само ако знаехте кой е тук, хапльовци такива!“.

Пред къщата на Фроли имаше паркирани микробуси на медиите. Двама полицаи стояха край жълтите ленти, за да попречат, на който и да е да тръгне по алеята към къщата. Държаха бележници в ръце.

Франклин Бейли отвори задния прозорец и моментално бе разпознат от дежурния сержант, който започна да му се извинява, че не може да му позволи да паркира.

Бейли рязко го прекъсна.

— Нямам намерение да паркирам, Нед. Но може би ще мога да бъда полезен. В седем имам среща и работна закуска в Ню Йорк и ще се върна към единадесет. Кой е вътре? Марти Мартинсън?

— Да, сър. И ФБР.

— Знам как стават тези работи. Предай на Марти визитката ми. Слушах новините половината нощ. Семейство Фроли са нови в града и изглежда, нямат близки роднини, на които да разчитат. Кажете на Марти, че ако мога да помогна, като лице за контакт с похитителите, аз съм на разположение. Кажете му, че помня как по време на отвличането на детето на Линдберг^[1], един професор е предложил да бъде лице за контакт и говорил с похитителите.

— Ще му предам, сър. — Сержант Нед Бейкър взе визитната картичка и си отбеляза нещо в бележника. След това с извинителен тон обясни: — Трябва да записвам името на всеки, който минава оттук, сър. Няма как, служба. Сигурен съм, че разбирате.

— Няма нищо, всичко е наред.

Полицаят погледна към Лукас.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка?

Лукас се усмихна със своята нетърпелива да послужи, подмазваческа усмивка.

— Разбира се, сержант, разбира се.

— Мога да гарантирам за Лукас, той е мой шофьор от години.

— Заповедите трябва да се изпълняват стриктно, сър. Сигурно сте наясно и с това.

Сержантът прегледа документите на Лукас, като същевременно го огледа внимателно. Безмълвно върна книжката и си записа нещо в бележника.

Франклин Бейли затвори прозореца и се облегна назад.

— Добре. Да вървим, Лукас. Това вероятно беше напразен опит, но кой знае защо имам чувството, че трябваше да го сторя.

— Мисля, че беше прекрасен жест, сър. Никога не съм имал деца, но мога да си представя как се чувстват бедните им родители в този момент.

„Само се надявам да се чувстват достатъчно зле, за да ни платят осем милиона долара“, помисли си същевременно и се подсмихна вътрешно.

---

[1] Най-прочутото престъпление на ХХ в. — отвличането и убийството на невръстното бебе на семейство Линдберг. Чарлс Линдберг е прочут авиатор, първият човек прелетял Атлантическия океан със самолет от Ню Йорк до Париж през 1927 г. Първородният му син Чарлс-младши, едва 20-месечно бебе, е бил отвлечен, но след плащането на откупа тялото на детето е намерено в близката гора след няколко месеца. През 1935 г. Бруно Рихард Хауптман е обвинен и осъден на смърт на електрическия стол за това престъпление. — Б.пр.

↑

6

Клинт беше изтръгнат от дълбокия тежък сън, причинен от изпитата бутилка „Чивас Ригал“, от настоящите викове и плач на двете деца, викащи едно през друго „мамо“. Понеже нямаше никакъв отговор, те започнаха безуспешно да се опитват да се изкатерят по високите стени на кошарката, в която бяха спали.

Анджи лежеше до него, хъркаше и очевидно не чуваше нито гласовете на децата, нито скърцането на кошарката. Той се зачуди колко ли бе изпила, след като си бе легнал. Анджи обичаше да стои до среднощ и да гледа стари филми с бутилка вино до нея. Чарли Чаплин, Гриър Гарсън, Мерлин Монро, Кларк Гейбъл — обичаше ги всички.

— Ето, това са истински актьори — фъфлеше тя, гласът ѝ обикновено беше размазан и речта ѝ леко нечленоразделна. — Не като днешните. Всички изглеждат еднакво. Руси. Красиви. Ботокс. Лифтинг на лицето. Липосукция. Но могат ли да играят? Не!

Много по-късно, след доста години, през които бе живял с нея, той си даде сметка, че тя просто завижда. Искаше да бъде красива като тях. Клинт използва това нейно желание като още една причина да я накара да участва в отвличането на децата.

— Ще имаме толкова много пари, че ако искаш, ще можеш да отидеш в СПА-център или да промениш цвета на косата си, или дори да си направиш някоя страхотна пластична операция, която да те направи още по-красива. От теб се иска само да се грижиш добре за тях за няколко дни или най-много седмица.

Сега я сръчка с лакът в ребрата.

— Ставай!

Тя зарови главата си още по-дълбоко във възглавницата. Той разтърси раменете ѝ.

— Казах, ставай! — излая гневно.

Анджи неохотно вдигна глава и погледна към кошарката.

— Я, лягайте долу! Веднага заспивайте! И двете! — извика сърдито и страшно тя.

Кати и Кели, уплашени от яростта ѝ, ревноха още по-силно.

— Мами... Тати...

— Млък! Звук да не чувам! Казах, заспивайте веднага!

Хленчейки, двете момиченца легнаха послушно, като се прегърнаха. Откъм кошарката сега се чуваше само тих плач.

— Казах, млък!

Риданията преминаха в хълцане. Анджи ръчна с пръст Клинт.

— В девет часа Мона ще започне да ги обича. Но нито минута по-рано.

Маргарет и Стийл седяха цяла нощ с Марти Мартинсън и агент Карлсън.

След като се съвзе от припадъка си, Маргарет категорично отказа да отиде в болница.

— Вие сам казахте, че ще се нуждаете от моята помощ — настояваше тя.

Двамата със Стийл отговаряха на въпросите на Карлсън. Още веднъж те разпалено обясниха, че нямат достъп до никаква по-значителна сума пари, камо ли милиони долари.

— Моят баща умря, когато бях на петнадесет — обясни Маргарет. — Майка ми живее във Флорида със сестра си. Тя е секретарка в лекарски кабинет. Взех заеми, за да уча в колежа и правния факултет, които ще изплащам още десет години.

— Моят баща беше капитан в пожарна команда на Ню Йорк, сега е пенсионер — каза Стийл. — Той и мама живеят в кондо^[1] в Северна Каролина. Купиха апартамента си, преди цените да полудеят и да скочат.

Когато ги разпитаха за другите им роднини, Стийл призна, че не е в добри отношения със своя полубрат Ричи.

— Той е на тридесет и шест, с пет години е по-голям от мен. Майка ми била млада вдовица, когато срещнала татко. Открай време Ричи не изпитва особено топли чувства към мен. Никога не сме били близки. Накрая, като капак на всичко, той срещна Маргарет преди мен.

— Но не сме ходили, нито сме били гаджета — бързо се намеси Маргарет. — Просто се случи така, че бяхме на една сватба и танцувахме няколко пъти. Той ми остави съобщение, но аз не отговорих на телефонното му обаждане. Това, че месец по-късно срещнах Стийл, си бе чиста случайност.

— Къде е сега Ричи? — попита Карлсън.

— Обработка багаж на летище „Нюарк“. Развеждан е два пъти. Напусна училище и ме мрази, защото завърших образованието си,

получих диплома и адвокатски права. — Той се поколеба. — Може би трябва да ви кажа и това. Регистриран е, има условна присъда като непълнолетен и неотдавна прекара пет години в затвора заради участието си в една афера с пране на пари. Но никога не би се забъркал с отвличане на деца.

— Може би не, но все пак сме длъжни да проверим. Кой друг може да ви има зъб или да е влязъл в контакт с близначките и да е решил да ги отвлече? Откакто сте се преместили тук, идвали ли са някакви майстори в къщата?

— Не. Баща ми беше много сръчен, имаше златни ръце. Беше и добър учител — обясни Стийл. Гласът му издаваше колко е уморен. — Прекарвал съм по цяла нощ седмици наред, за да извърша основните ремонти. Вероятно съм най-добрият клиент на „Хоум Депос“^[2].

— А транспортната фирма, която сте използвали за пренасянето? — беше следващият въпрос на Карлсън.

— Наехме свободни от дежурство полицаи — отвърна Стийл и за миг леко се усмихна. — Всички имат деца. Дори ми показаха снимките им. Някои от тях са на възрастта на нашите момиченца.

— А какво ще кажете за колегите, с които работите?

— В тази компания съм от три месеца. Си Еф Джи Уай е инвестиционна фирма, занимава се с пенсионни фондове.

На Карлсън направи впечатление фактът, че преди да роди близнаците, Маргарет бе работила като обществен защитник в Манхатън.

— Госпожо Фроли, възможно ли е някой от хората, които сте защитавали, да ви има зъб?

— Не мисля — отвърна тя, но след миг се поколеба. — Имаше едно момче, което осъдиха до живот. Умолявах го да се съгласи на споразумение с обвинението, но той отказа и когато беше признат за виновен, съдията наложи максималното възможно наказание. Докато го отвеждаха, семейството му ме обиждаше с неприлични думи.

Странно, помисли си тя, докато наблюдаваше как Карлсън си записва името на въпросния подсъдим. Не чувстваше нищо, просто бе вцепенена. Нищо друго, само вцепенение.

В седем часа, когато светлината започна да се промъква през спуснатите капаци на прозорците, Карлсън стана.

— Настоявам да поспите малко. Колкото по-ясен е умът ви, толкова по-полезни ще бъдете за нас. Аз ще остана тук. Обещавам да ви уведомя веднага щом похитителите се обадят. Вероятно няма да е зле да направите и изявление пред медиите. Идете във вашата стая, но не приближавайте до стаята на момиченцата. Екипът от криминалисти все още работи там.

Стийл и Маргарет кимнаха безмълвно. Телата им бяха натежали от умора, но станаха и прекосиха всекидневната към стълбището.

— Казват истината — рече уморено Карлсън на Мартинсън. — Залагам си главата, че тези хора нямат никакви пари. А това ме кара да се чудя дали искането за откуп не е измама. Може би похитителят просто иска децата и се опитва да ни преметне, като отвлече вниманието ни с този откуп.

— И на мен ми мина подобна мисъл — съгласи се Мартинсън. — Повечето писма за откуп предупреждават родителите да не звънят в полицията, нали? Тук обаче няма такова нещо.

— Точно така. Само се моля на бога бедните дечица да не пътуват вече в някой самолет за Южна Америка.

---

[1] От кондиниум — съвместно владение, жилищна кооперация с апартаменти. — Б.пр. ↑

[2] Магазини от рода на „Направи си сам“. — Б.пр. ↑

8

В петък сутринта отвличането на близначките Фроли беше водещата новина по цялото Източно крайбрежие, а до ранния следобед се превърна в събитие номер едно в националните медии. Снимката от рождения ден на двете тригодишни момиченца с ангелски личица и дълги руси къдрици, облечени в кадифени сини роклички за празника, бе показана по телевизионните новинарски канали и отпечатана във вестниците в цялата страна.

В дневната на улица Олд Удс Роуд 10 бе създаден импровизиран команден център. В пет следобед на телевизионния екран се появиха Стийл и Маргарет. Бяха пред своя дом и призоваха похитителите да се грижат за децата им и да им ги върнат невредими.

— Ние нямаме пари — умолително произнесе Маргарет. — Но наши приятели ни звънят през целия ден и ни предлагат помощта си. Вече са събрани почти двеста хиляди долара. Навярно сте ни сбъркали с хора, които имат възможност да платят осем милиона. Ние няма откъде да ги вземем. Но на колене ви моля да не наранявате децата! Върнете ни ги! Със сигурност ще получите двеста хиляди в брой.

Стийл, прегърнал през раменете Маргарет, допълни:

— Моля ви, свържете се с нас. Трябва да знаем дали дъщерите ни са живи.

След тях думата взе капитан Мартинсън.

— Ще изпишем на екрана телефона и факса на Франклин Бейли, бившия кмет на този град, който заемаше поста доста дълго време. Ако се страхувате да се свържете със семейство Фроли, моля, обадете се на него.

Но минаха петък вечер, после събота и накрая неделя, без някой от похитителите да се обади.

В понеделник сутринта, докато водеше шоуто си „Тудей“, чиято днешна тема бе отвличането на деца, и интервюираше събеседника си — агент на ФБР в оставка, Кати Курик^[1] бе прекъсната в ефир. Тя млькна наред задаването на въпроса, притисна ръката си към

слушалката, лицето ѝ се напрегна, докато слушаше, и неочаквано заяви:

— Уважаеми зрители, това може да е измама, но същевременно може да се окаже изключително важно. На телефона е човек, който твърди, че е похитил децата на Фроли. По негова молба нашите тонтехници ще пуснат обаждането му в ефир.

Един дрезгав, очевидно преправен глас, с гневен тон произнесе:

— Кажете на Фроли, че времето лети. Казахме осем милиона и искаме осем милиона. А сега чуйте децата.

Две детски гласчета заговориха едновременно:

— Мамо, обичам те. Тате, обичам те. — Сетне едно от момиченцата проплака: — Искаме въщи!

Пет минути по-късно този откъс бе пуснат на Маргарет и Стийл. Не бе необходимо Мартинсън и Карлсън да ги питат дали обаждането е автентично. Изразът на лицата им бе достатъчно убедителен — най-накрая контактът с похитителите беше осъществен.

---

[1] Американска журналистка (р. 1957 г.) водеща шоуто Тудей в Си Би Ес от 15 години. — Б.пр. ↑

9

Все по-нервният Лукас се отби в бунгалото на пазача в събота, а после и в неделя вечер. Нямаше никакво желание близначките да го видят, така че пристигна около девет часа, с надеждата, че дотогава децата вече ще са заспали.

В събота вечер се опита да се успокои, докато слушаше как Клинт хвали Анджи.

— Децата се хранят много добре. Тя си играе с тях. Слага ги да спят следобед. Наистина ги обича. Винаги е искала да има деца. Но да ти кажа, много ми е странно да ги гледам. Все едно виждам две копия на един и същи човек.

— Записахте ли ги на касета? — прекъсна го Лукас.

— Разбира се. Накарахме ги да кажат заедно „Мамо, обичам те. Тате, обичам те.“ Прозвуча наистина супер. След това едната извика: „Искаме къщи“ и Анджи ѝ се скара. Вдигна ръка, сякаш да я удари, и двете мигом се разцивриха. Записахме и плача им.

Е, това е първото умно нещо, което сте направили, помисли си Лукас, като прибра касетата в джоба си. Според предварителната уговорка с шефа си, той отиде до „Кланси Пъб“ на шосе 7 в десет и половина. Както бе инструктиран, паркира лимузината в препълнения паркинг, остави вратата отключена, а касетата хвърли на седалката, след което влезе в кръчмата да пие една бира. Когато се върна, касетата я нямаше.

Това се случи в събота през нощта. В неделя вечер стана ясно, че търпението на Анджи е на изчерпване.

— Проклетата сушилня се повреди, но ние, разбира се, не можем да се обадим в сервиз, нали? Нито пък „Хари“ знае как да я поправи.

Докато говореше, все едно плюеше думите, тя извади два комплекта еднакви памучни блузки с дълги ръкави и две гащеризончета от пералнята и ги простря на въжето.

— Каза ни, че ще продължи само няколко дни. Колко време трябва да издържим още? Вече минаха три дни!

— Пайд Пайпър ще ни уведоми кога и къде да оставим децата — напомни й Лукас, като с труд потисна желанието си да я прати да върви по дяволите.

— Откъде си сигурен, че не се е уплашил и не е изчезнал? Може да ни е зарязал да се оправяме сами с тази работа.

Лукас не възнамеряваше да разкрива пред Анджи и Клинт плана на Пайд Пайпър, но прецени, че е необходимо да я успокои.

— Той ще поиска откупа утре, между осем и девет сутринта, в шоуто „Гудей“.

Товай затвори устата. Хитро го е измислил шефът, мислеше си на другата сутрин Лукас, докато гледаше шоуто и следеше драматичната реакция на телефонното обаждане на Пайд Пайпър. Сякаш целият свят искаше да изпрати пари, за да спаси децата.

Но всъщност те поемаха целия риск, мислеше си няколко часа по-късно Лукас, докато слушаше как коментаторите на всяка радиостанция и телевизионен канал обсъждат отвлечането. Те откраднаха децата. Те ги криеха тук. Те щяха да приберат парите, когато родителите платят. Лукас знаеше кой е шефът, но нищо не го свързваше с него. Ако ги хванеха, той спокойно можеше да каже, че Лукас е луд, ако го посочи като мозъка на операцията.

До другата сутрин Лукас нямаше работа и затова в два следобед реши, че няма смисъл да стои в апартамента си и да се побърква от притеснения. Пайд Пайпър му бе казал да гледа вечерните новини по Си Би Ес — тогава щеше да осъществи следващия контакт.

Имаше достатъчно време за един полет със самолет. Отправи се към летище „Данбъри“, беше член на тамошния авиоклуб. Нае едномоторен самолет за едно кръгче. Любимият му маршрут за разходка бе над бреговата ивица на Кънектикът до Род Айлънд, а оттам щеше да навлезе малко навътре над Атлантическия океан. Летенето му даваше усещането за пълен контрол — точно от това се нуждаеше особено силно в момента.

Денят беше студен, духаше лек ветрец и отнасяше няколко облачета на запад: отлично време за полет. Но докато се опитваше да се успокои, да се отпусне в кабината и да се наслади на свободата да бъде като птиците, Лукас не успяваше да се отърси от натрапчивото тревожно чувство, полепнало по него като гадна, мазна слуз.

Беше сигурен, че е пропуснал нещо, а не можеше да се сети какво — и точно в това беше проблемът. Отвлечането на децата беше лесно. Детегледачката си спомняше само, че имало някой зад нея и миришел на пот.

И беше дяволски права, мислеше си с лека насмешка Лукас, докато летеше над Нюпорт. Анджи би трябвало да пъха ризите на Клинт в пералнята всеки път, когато съблече някоя. И да го полива с дезодорант.

Пералнята!

Това беше. Тя беше изпрала дрешките. Два комплекта еднакви блузки и гащеризончета. Откъде ги беше взела? Децата бяха само по пижамки, когато ги отвякоха. Дали тази тъпа патка не бе ходила да пазарува дрешки за тригодишни близначета?

Ами да, със сигурност го бе направила. Нямахше никакво съмнение. И много скоро някоя продавачка щеше да събере две и две и да се обади в полицията.

Не на себе си от ярост, Лукас неволно форсира самолета, като дръпна лоста назад, и носът на машината се насочи почти перпендикулярно спрямо земята отдолу. Гневът му преля, когато осъзна какво бе направил. Бързо се опита да върне лоста в хоризонтално положение. Маневрата му обаче закъсня и самолетът загуби скорост. Сърцето му заби учестено, но успя да наведе носа и възстанови скоростта. Следващата идиотщина, която тази безмозъчна глупачка вероятно щеше да направи, е да ги заведе в „Макдоналдс“ да хапнат хамбургери, помисли си ядосано Лукас.

10

Бе невъзможно да си придаде приветлив вид, когато предаваше последното съобщение от похитителя. В понеделник вечерта Уолтър Карлсън получи телефонно обаждане и отиде във всекидневната. Завари Маргарет и Стийл Фроли да седят един до друг на дивана и да мълчат.

— Преди петнадесет минути похитителят се е обадил в Си Би Ес по време на вечерните новини — каза им той с мрачно изражение на лицето. — В момента го излъчват. Използвана е същата лента с гласовете на момиченцата от тази сутрин в шоуто на Кати Курик, но има и още.

Родителите изглеждаха като хора, хвърлени в котел с врящо олио, помисли си той, докато наблюдаваше как се сгърчиха лицата им при звука на детското гласче, което произнесе: „Искаме вкъщи...“.

— Господи! Това е Кели — прошепна Маргарет.

Настъпи кратка пауза...

Сетне близначките заплакаха.

Маргарет закри лицето си с ръце.

— Не мога... Не мога... Не...

В този миг дрезгав, очевидно преправен глас изляз:

— Казах, осем милиона! Искам ги сега! Това е последният ви шанс.

— Маргарет — намеси се Уолтър Карлсън. Гласът му прозвуча настойчиво. — Погледни нещата откъм добрата им страна — похитителят се свърза с нас. Получихме доказателство, че момиченцата са живи. Ще ги намерим.

— А ще ни услужите ли с осем милиона? — попита с горчива ирония Стийл.

Карлсън не знаеше дали да събуди надеждите им. Агент Дом Пицела, ръководител на отряд във ФБР, бе прекарал целия ден в голямата инвестиционна фирма, където Стийл работеше отскоро, да разпитва служителите дали някой познава човек, който мрази Стийл

или иска да заеме мястото му. Фирмата напоследък не се ползваше с добро име заради обвинения от вътрешен източник, и Пицела бе научил, че бордът на директорите е бил свикан на спешно съвещание с конферентна връзка с директорите по целия свят. Говореше се, че е възможно компанията да плати откупа за близнаците на семейство Фроли.

— Една от секретарките е световен шампион по клюки — сподели впечатления си същия следобед Пицела. — Според нея фирмата имала големи проблеми заради лекомислените действия на част от персонала. Току-що били преведени петстотин милиона долара глоба, наложена от Комисията по сигурността. В печата имало доста лоши отзиви. Многознайницата предполага, че ако фирмата изплати тези осем милиона за откупа, ще получи много по-голямо обществено одобрение, отколкото ако наеме огромен щаб от пиар агенции, които да й поправят имиджа. Бордът на директорите ще се събере тази вечер в осем часа.

Карлсън наблюдаваше семейство Фроли. За тези три дни, през които близнаците бяха изчезнали, те сякаш бяха остарели с десет години. И двамата бяха бледи, очите им тежаха от умора, изглеждаха прегърбени, с увиснали рамене.

Не бяха се и докосвали до храна от вчера. Обикновено в такива случаи роднините се изсипваха и се настаняваха в къщата, но Маргарет бе помолила майка си да не идва.

— Мамо, ще ми помогнеш много повече, ако се молиш денонощно — каза тя и гласът ѝ сякаш се пречупи. — Ако дойдеш тук да плачеш заедно с мен, няма да успея да се справя, няма да го преживея.

Майката на Стийл наскоро бе претърпяла операция на коляното и не можеше да се движи, нито да бъде оставена сама. Приятелите им наистина звъняха постоянно, но ги молеха бързо да освободят линията, в случай че похитителят реши да се обади на родителите.

Без да е съвсем сигурен, че постъпва правилно, Уолтър Карлсън преодоля колебанията си и проговори:

— Маргарет, Стийл, не искам да вдъхвам надежди, които могат да бъдат разбити след това, но трябва да ви кажа, че изпълнителният директор на компанията свиква спешно борда на директорите. Има вероятност те да гласуват да платят откупа.

Дано не решат нещо друго, помоли се той, като видя как лицата им грейват обнадеждени. Сякаш оживяха отново.

— Сега, не знам за вас — продължи агентът, — но аз умирам от глад. Съседката ви е сготвила вечеря и е предала по един от нашите полицаи, че ще ви я изпрати, ако искате.

— Добре, да хапнем нещо — рече твърдо Стийл. Сетне погледна Карлсън. — Знам, че звучи налудничаво, но трябва да ви кажа какво мисля. Аз съм нов във фирмата. Ала все пак някъде дълбоко в съзнанието ми мина мисълта, че може би... просто може би те ще предложат да платят парите. Осем милиона са нищо за тях. Дреболия. Бълха ги ухапала. Капка в морето.

О, господи, помисли си Карлсън. Доведеният брат може би не е единствената черна овца в това семейство. Възможно ли бе Стийл Фроли да стои зад всичко това?

11

Кати и Кели надничаха от кошарката. Допреди малко гледаха касети на „Барни“^[1], но Мона превключи телевизора, за да слуша новините. Момиченцата се страхуваха от нея. Преди малко Хари ѝ се скара, след като му се обадиха по телефона. Беше много сърдит, направо бе полудял, че им купи дръшки.

Мона изобщо не му мълча.

— А какво да правя? Да ги оставя да се разхождат по пижами цели три дни? Разбира се, че им купих дръшки и играчки, и касети, и, в случай че си забравил, кошарката също. Между другото, купих и овесени ядки, портокалов сок и плодове. А сега млъкни и излез да вземеш хамбургери за всички ни! Омръзна ми да готвя. Разбра ли?

По-късно, точно когато Хари се върна с хамбургерите, те чуха мъжа по телевизията да казва:

— В момента получаваме обаждане от похитителя на близначките Фроли.

— Говорят за нас — прошепна Кати.

Двете се заслушаха и чуха гласа на Кели да звучи от телевизора: „Искаме вкъщи“.

Кати се опита да спре сълзите си.

— Искам да си отида вкъщи — прошепна тя. — Искам при мама. Болна съм. Лошо ми е.

— Не мога да разбера нито дума от приказките на туй дете — оплака се Хари.

— Понякога, когато си говорят помежду си, и аз не мога да ги разбера — потвърди Анджи. — Имат си свой език, близнашки. Четох някъде за това. — После смени темата. — Защо Пайд Пайпър не им каже къде да оставят парите? Какво чака? Защо все им повтаря: „Ще ви се обадя отново“?

— Бърт смята, че по този начин ги изнервя и изтощава. Щял да се свърже с тях утре.

Клинт/Хари все още държеше пакета от „Макдоналдс“.

— Хайде да ядем, докато са още топли. Идвайте на масата, деца.
Кели скочи от кошарката, но Кати легна и се сви на топка.

— Не искам да ям. Болна съм. Лошо ми е.

Анджи бързо отиде до нея и пипна челцето ѝ.

— Туй дете има температура. — Тя погледна Клинт. —
Свършвай с този хамбургер и върви да купиш детски аспирин. Само
това ни липсваше — някоя от тях да хване пневмония.

После се наведе над Кати.

— Недей, мъничката ми, не плачи. Мона ще се погрижи добре за
теб. Мона много те обича. — Хвърли сърдит поглед към масата, където
Кели бе наченала сандвича си, сетне целуна Кати по бузката. — Мона
те обича най-много от всички на света, Кати. Ти си по-добра от сестра
си. Ти си малкото момиченце на Мона, нали?

---

[1] Популярни детски касети в САЩ с филми, песнички, игри и
др. — Б.пр. ↑

12

В залата за конференции на компанията Си Еф Джи Уай на Парк Авеню Робинсън Алън Гейзлър — председател на борда и главен изпълнителен директор, изчака нетърпеливо директорите извън града да потвърдят присъствието си на срещата. Оставането му на високия пост бездруго бе изложено на опасност заради глобата, наложена от Комисията по сигурността, ала позицията, която Гейзлър смяташе да заеме във връзка с нещастieto, сполетяло семейство Фроли, можеше да се окаже фатална грешка, която да прелее чашата. Двадесет години в компанията, но само единадесет месеца на върха. Знаеше си, че все още е опетнен от близостта си с предишния изпълнителен директор. Въпросът беше прост. Ако компанията предложеше да плати искания откуп от осем милиона, дали това щеше да се изтълкува като прекрасен, щедър, благороден жест, или (Гейзлър бе сигурен, че някои от директорите точно това си мислеха) щеше да се възприеме като покана към други похитители?

Грег Станфорд — главен финансов директор и шеф на финансовия отдел, поддържаше точно тази позиция.

— Случилото се е голяма трагедия, но ако платим, за да върнат децата на Фроли, какво ще правим, когато жената или детето на друг наш служител бъдат отвлечени? Ние сме световна компания и поне на десетина от местата, където имаме офиси, подобен род действия не са изключение.

Гейзлър знаеше, че поне петима от петнадесетте директори споделяха същата гледна точка. От друга страна, как щеше да изглежда в очите на обществото компания, току-що изплатила глоба от петстотин милиона долара, ако откаже да даде една нищожна част от тези пари, за да спаси живота на две малки момиченца?

Това беше въпросът, който бе намислил да постави ребром на масата.

Ако грешеше и седмица след плащането на парите детето на някой друг служител бъдеше отвлечено, щеше да бъде изгорен на

клада, помисли си тъжно той.

На петдесет и шест години, Роб Гейзлър най-накрая бе получил работата, която искаше. Беше дребен, слаб мъж, с фини кости и трябваше да преодолява невероятните предразсъдъци, които светът на бизнеса поставяше пред хората с нисък ръст. Беше успял да се изкачи до върха, защото имаше познания и бе истински финансов гений. Бе показал на всички, че знае как да консолидира и управлява мощта на капитала. Но по пътя нагоре си бе създал безброй врагове и сега поне трима от тях седяха на масата заедно с него.

Последният директор извън града докладва, че се е включил, и автоматично всички очи се обърнаха към Гейзлър.

— Всички знаем защо сме тук, така че да не губим време — започна безцеремонно той. — Аз отлично разбирам настроенятия и страховете на някои от вас, че ако предложим да платим искания откуп, ще излезе, че се подчиняваме на волята на похитителите и отстъпваме пред тях.

— Точно по този начин мислят някои от нас, Роб — спокойно го репликира Грег Станфорд. — Тази фирма вече има достатъчно лош имидж. Сътрудничеството с престъпници изобщо няма да бъде избрано от обществото.

Гейзлър изгледа презрително колегата си, без да крие, че не го харесва. Всъщност на външен вид Станфорд беше истински красавец — телевизионна версия на корпоративен директор. На четиридесет и шест години, висок почти метър и деветдесет, необикновено красив, с пясъчноруса коса, прошарена с изсветлели от слънцето кичури, с перфектни зъби, които блестяха във вечно готовата му като за пред камери усмивка, той беше винаги безупречно облечен, маниерите му бяха очарователни дори когато пронизваше някой приятел в гръб. Бе намерил своя начин да проникне в света на големите корпорации — чрез брак. Неговата трета и настояща съпруга беше наследница на фамилия, притежаваща 10 % от акциите на компанията.

Гейзлър знаеше, че Станфорд силно желае да го измести от поста му. Бе наясно и че ако опонентът му днес успееше да надделее със своята позиция да не се плати откупът, не Станфорд, а той щеше да бъде човекът, когото медиите публично щяха да оплюят, когато компанията публично откажеше да предложи парите.

Той кимна на секретарката да включи телевизора.

— Искам всички да видите този материал — поде Гейзлър. — И се опитайте да се поставите в положението на семейство Фроли.

По негово нареждане медийният отдел бе направил видеофилм, показващ последователността на събитията при отвлечането на децата: вътрешността на къщата на семейството, отчаяните молби на родителите по телевизията, обаждането до Кати Курик и последното свързване със Си Би Ес. Лентата свършваше с тънък детски гласец, който казваше: „Искаме вкъщи“, след което, на фона на покъртителния плач на близнаците, се чуваше зловецото искане на похитителите.

— Повечето от хората около тази маса са родители — продължи той. — Можем поне да се опитаме да спасим децата. Възможно е да не успеем. Бихме могли да си възстановим парите, но може и да ги загубим. Ала не мога да си представя как някой от вас би могъл да е толкова безсърдечен, че да откаже да гласува да платим откупа.

Главите на присъстващите се извърнаха към Грег Станфорд, за да видят неговата реакция.

— Вие решавате. Който си ляга с кучета, рискува да хване бълхи. Казвам само, че не бива да се съюзяваме с престъпници — обади се Станфорд, забил поглед в масата, пръстите му въртяха един молив.

Норман Бонд беше следващият директор, който трябваше да изкаже мнение.

— Аз съм отговорен за наемането на Стийл Фроли на работа и продължавам да мисля, че направих добър избор. Може би това ми изявление не е пряко свързано със събралата ни дискуссия, но Фроли ще работи с нас и в бъдеще. Гласувам за предложението да отпуснем парите за откупа и настоявам вотът да бъде единодушен. Бих искал да напомня на Грег, че преди години Джей Пол Гети^[1] отказа да плати откупа за един от своите внуци, но промени решението си, когато пощата му изпратиха ухото на детето. Момиченцата са в опасност и колкото по-бързо им дадем парите, толкова по-добри са шансовете похитителите да не изпаднат в паника и да не ги наранят.

Тази подкрепа дойде от неочакван източник. Гейзлър и Бонд често кръстосваха шпаги на заседанията на борда. Бонд бе наел Фроли на работа, въпреки че трима други служители на компанията се домогваха до поста. Мястото бе истински трамплин, най-краткият път към висшата администрация. Гейзлър бе предупредил Бонд да предпочете служителите на компанията при избора на кандидати, но

Бонд твърдо бе защитил Стийл: „Той е завършил право и е магистър по бизнес администрация — беше му казал. — Умен и солиден. Тежи на мястото си“.

Гейзлър очакваше Бонд, който скоро щеше да навърши петдесет, бе разведен и без деца, да гласува против плащането на откупа, още повече че ако не бе наел бащата, сега компанията нямаше да изпадне в това неловко положение.

— Благодаря ти, Норман — обърна се той към Бонд. — Ако някой все още иска да обсъжда дали е разумно нашата фирма да отговори на отчаяната нужда на свой служител, предлагам да видим видеото още веднъж и да гласуваме.

В осем и четиридесет и пет вотът бе четиринадесет срещу един за плащането на откупа. Гейзлър се вторачи в Станфорд.

— Искам абсолютно мнозинство — рече му с леден глас. — След това, както обикновено, се чувствай свободен някой анонимен източник да прошепне на медиите, че според теб заплащането на парите може да постави децата в по-голяма опасност, вместо да ги спаси. Но докато аз седя в този стол, а ти все още не, настоявам за пълно мнозинство.

Усмивката на Грег Станфорд беше по-скоро подигравателна.

Но той кимна.

— Вотът ще бъде единодушен. А утре сутринта, когато направите снимката за медиите пред онази разнебитена съборетина — къщата на Фроли, мога да се обзаложа кой от борда ще застане до теб пред обективите.

— Ти няма ли да дойдеш? — попита го саркастично Гейзлър.

— Не — отвърна Станфорд и стана. — Ще запазя появата си за пред медиите за някой друг път.

---

[1] Петролен магнат, най-богатият човек на света до смъртта си през 1976 г. Внукут му е отвлечен от италианската мафия през 1973 г. с искане за откуп в размер на 3,4 милиона долара. — Б.пр. ↑

13

Маргарет успя да преглътне няколко хапки от печеното пиле, което Рина Чапман — съседката от близката къща, им изпрати. След това, докато Стийл очакваше агентът от ФБР Карлсън да ги уведоми за решението на борда на директорите, тя се качи горе и влезе в стаята на момиченцата.

Тя беше единствената, която бяха обзавели напълно, преди да се пренесат. Стийл беше боядисал стените в светлосиньо, а на овехтелия под бе постлал бял килим, купен от разпродажба.

Сетне поставиха старинното двойно легло с бяло-розови табли и подходящ скрин.

Сметнаха, че ще бъде глупаво да купуват две отделни легла, припомняше си Маргарет, приседнала на стола край леглото, същия, който бе стоял край нейното собствено легло в детството ѝ. Защото момиченцата бездруго щяха да се събират и да спят заедно, а пък и така щяха да спестят пари. И без това нямаха много.

Агентите на ФБР бяха изнесли всичко — чаршафите, одеялото, покривката, възглавниците, за да търсят следи от ДНК. Бяха проверили за пръстови отпечатащи мебелите. Бяха взели и дрехите, които близначките носеха на тържеството по случай рождения си ден, за да бъдат помирисани от полицейските кучета. През последните три дни те душеха и обикаляха близките паркове, водени от полицаи от щатската полиция в Кънектикът. Маргарет знаеше какво означава това: не можеше да се изключи вероятността похитителят да е убил децата веднага и да ги е заровил някъде наблизо. Не може да е вярно, каза си тя. *Те не са мъртви*, щеше да го знае, да го почувства.

В събота, след като екипът от криминалисти приключи работата си, а тя и Стийл отправиха молбата си по телевизията, тя се качи и почисти стаята, застла леглото с другия комплект чаршафи с щампа от приказката за Пепеляшка. Те ще бъдат изморени и уплашени, когато се приберат вкъщи, повтаряше си Маргарет. Когато си дойдат, ще ги сложи да спят, за да се успокоят.

Цялата трепереше. Не можеше да се стопли, дори с пуловер върху екипа за тичане пак ѝ беше студено. Сигурно точно така се е чувствала Ан Мороу Линдберг, когато бебето ѝ е било откраднато от къщата им в Ню Джърси. Беше чела книгата ѝ като гимназистка. Казваше се „Часът на златото, часът на оловото“.

Олово. Тялото ѝ тежеше като олово. Бе се превърнала в олово.

Искаше си децата.

Маргарет стана и прекоси стаята до нишата на прозореца, където бе оформено място за сядане. Наведе се и взе първо едното, а после и другото орфанно мече, любимите играчки на момиченцата, и ги притисна силно към себе си.

Погледна през прозореца и с изненада видя, че е започнало да вали. През целия ден беше слънчево. Студено, но слънчево. Кати май се разболяваше. Маргарет усети как в гърлото ѝ напират ридания. Насили се да ги преглътне и се опита да си спомни какво ѝ бе казал агент Карлсън.

Десетина агенти от ФБР търсеха близначките. Още два пъти по толкова проверяваха данните в главната квартира на ФБР в Куонтико и издирваха хора, за които имаше информация, че са малтретирани или насилвали деца. Проучваха сексуалните престъпници, които живееха в района.

Мили боже, не това! Само не това, помисли си с ужас тя. Не позволявай някой да ги нарани.

Капитан Мартинсън изпрати полицаи във всяка къща в града, за да разпитат дали хората са видели някого, който им се е сторил подозрителен по един или друг начин. Свързаха се с агенцията по недвижими имоти, чрез която семейството бе купило къщата, за да открият кой друг я е разглеждал и е бил запознат с разположението на стаите. Капитан Мартинсън и агент Карлсън твърдяха, че не може да не е останала следа. Пропукване, пропуск, улика, която да им подсказе накъде да се насочат. Все някой трябваше да е видял нещо. Снимките на момиченцата бяха разпространени из цялата страна. Бяха качени в интернет и публикувани на първите страници на вестниците.

Притиснала мечетата към гърдите си, Маргарет отиде до скрина и го отвори. Прокара ръка по кадифените роклички, с които момиченцата бяха облечени на рождения си ден, сетне ги загледа

втречено. Децата са били по пижамки, когато са ги отвлекли. Нима все още бяха с тях?

Вратата на спалнята се отвори. Маргарет се обърна, погледна Стийл и от огромното облекчение, изписано на лицето му, разбра, че компанията е решила да плати големия откуп.

— Взели са решението бързо и единодушно — каза той, устните му трепереха. — Утре сутринта председателят на борда и някои от директорите ще дойдат тук и ще застанат пред камерата с нас. Ще помолим за инструкции как да предадем парите и ще искаме доказателство, че момиченцата са живи. — Поколеба се, но събра сили и продължи: — Маргарет, ФБР искат и двамата да се подложим на детектора на лъжата.

В понеделник вечерта в девет и петнадесет Лукас седеше в апартамента си над стария железарски магазин на Мейн стрийт в Данбъри и гледаше телевизия, когато новините бяха прекъснати от извънредно съобщение. Компанията Си Еф Джи Уай се бе съгласила да изплати откупа за близначките на семейство Фроли. Миг по-късно специалният му мобилен телефон извънтя. Лукас включи записващото устройство към него, което бе купил на път за вкъщи от летището.

— Започва се — прошепна дрезгавият преправен глас.

Да ти го начукам, саркастично си помисли Лукас. Полицията разполагаше със супермодерни устройства и обучен персонал, така че не представляваше проблем да се идентифицира гласът. И ако станеше нещо непредвидено, Лукас имаше скрит коз — щеше да помогне да открият кой е Пайд Пайпър. Можеше да му го обещае.

— Видях съобщението — отвърна той.

— Преди час се обадох на Хари — продължи Пайд Пайпър. — Чух едно от децата да плаче. Ти ходи ли там?

— Бях снощи. Увериха ме, че са добре.

— Мона грижи ли се за тях? Не искам издънки.

Тук обаче Лукас не успя да се сдържи.

— Тази проклета тъпачка толкова присърце е взела грижите за тях, че дори им е купила дрешки.

Този път гласът прозвуча с естествения си тембър.

— Откъде?

— Не знам.

— Да не възнамерява да ги облече с новите дрехи, когато ги подхвърлим обратно? Ченгетата лесно ще проследят откъде са купени дрешките и току-виж някоя касиерка се сети: „Ами да, спомням си жената, която купи дрешки за тригодишни деца“.

На Лукас му хареса, че Пайд Пайпър се ядоса и развълнува. Значи не беше чак толкова хладнокръвен, и него го разяждаше страх.

Нещата наистина можеше да се объркат. Знаеше това. И трябваше да сподели своето безпокойство.

— Казах на Хари да не й позволява да излиза от къщи — съобщи той.

— До четиридесет и осем часа всичко ще е приключило — успокои го Пайд Пайпър. — Утре ще осъществя контакт с тях и ще дам инструкции за парите. В сряда ще си ги приберем. Тогава ще ти кажа къде да оставите децата още същата нощ. Трябва да бъдат облечени с дрехите, с които са били, когато ги отвлякохте. Ти отговаряш за това!

Връзката прекъсна.

Лукас натисна бутона „стоп“ на записващото устройство. „Седем милиона за теб, по половин за мен и Клинт — помисли си той. — Тази подялба хич не е честна, господин Пайд Пайпър. И никак не ми харесва.“

Робинсън Гейзлър щеше да застане до Маргарет и Стийл Фроли и да направи изявление за медиите в десет сутринта във вторник. Никой от другите директори не се пристраши да се присъедини към него и да присъства на това събитие. Един от тях му обясни причината.

— Гласувах да платим откупа, но имам три деца. Не искам да внуша на някого идеята да ги отвлече.

Маргарет не успя да мигне цяла нощ и стана в шест. Взе си душ и остана дълго време под горещата, вдигаща пара вода, подложила лице под струята, за да почувства топлата ѝ ласка по кожата, в няма молба тя да премахне студа и леда, сковали тялото ѝ. Увита в хавлията на Стийл, тя се върна в леглото. Съпругът ѝ беше станал и излязъл да тича, явно през задния вход, за да избегне медиите. Маргарет неочаквано се почувства изтощена от безсънната нощ и усети как очите ѝ се затварят.

Когато Стийл я събуди и ѝ донесе табла с кафе, препечена филийка и портокалов сок, беше станало девет.

— Господин Гейзлър току-що пристигна — съобщи ѝ той. — Най-добре се облечи, скъпа. Толкова се радвам, че си поспала малко. Когато настъпи време да застанем пред камерите, ще дойда да те взема.

Маргарет се насили да изпие портокаловия сок и гризна малко от филийката. След това отпи от кафето, стана от леглото и започна да се облича. Взе черните джинси, и изведнъж замръзна. Само преди седмица бе отишла да купи рокличките за рождения ден на близначките в търговския център на шосе 7. Бе се отбила и в спортния отдел и си избра нов екип за тичане, червен, защото момичетата обичаха стария ѝ червен анцуг. Може би похитителят им позволява да гледат телевизия. Значи има вероятност след по-малко от половин час те да я видят.

— Харесвам червено, много щастлив цвят е — беше ѝ казала Кели с тържествен тон.

Ще облече червено заради тях, реши Маргарет и извади новия екип от гардероба. Облече се бързо, а мисълта ѝ се насочи към казаното от Стийл. След предаването трябваше да се подложат на детектор на лъжата. Как бе възможно дори да помислят, че Стийл и тя биха могли да имат нещо общо с това престъпление? — учуди се възмутено.

След като завърза връзките на маратонките си, Маргарет оправи леглото, после седна на края му, сплете ръце и наведе глава.

„Мили Боже, моля те, позволи на децата ми да се приберат вкъщи невредими. Моля те. Моля те, Господи!“

Не усети, че Стийл е влязъл в стаята, докато той не попита:

— Добре ли си, скъпа?

Приблужи до нея, обхвана лицето ѝ с длани и я целуна. Сетне погали с пръсти раменете ѝ и ги зарови в косите ѝ.

Маргарет знаеше, че съпругът ѝ е на края на силите си още преди да научат, че откупът ще бъде платен. Смяташе, че спи през нощта, но по едно време той тихо проговори:

— Мардж, едната причина ФБР да иска да се подложим на детектора на лъжата е брат ми. Досещам се какво си мислят агентите. Пътуването на Ричи в петък за Северна Каролина, за да види мама, сигурно им изглежда като опит да си създаде алиби. Той не е ходил при нея от години. А другата съм аз. В мига, в който казах, че съм се надявал компанията да изяви желание да плати откупа, осъзнах, че ме заподозряха. Но това му е работата на Карлсън. Да подозира всички. Всъщност и аз искам да подозира всички.

Работата на Карлсън е да намери децата ми, мислеше си Маргарет, докато слизаше заедно със Стийл по стълбите. Долу ги чакаше Робинсън Гейзлър.

— Толкова съм признателна на вас и на вашата фирма — благодари му прочувствено тя.

Стийл отвори вратата и хвана ръката ѝ, тъй като камерите и светкавиците моментално ги заслехиха.

Заедно с Гейзлър те отидоха до масата и столовете, подредени за интервюто. Маргарет се зарадва, че Франклин Бейли също присъства. Беше го срещнала за пръв път в пощата, когато купуваше марки. Кели бе хукнала през вратата навън и той я бе сграбчил точно преди да изтича на оживената улица.

През нощта дъждът беше спрял. Късната мартенска утрин миришеше на пролет. Маргарет гледаше с празен поглед събралите се репортери, полицаите, които държаха надалеч зяпачите, редицата от микробуси и коли, паркирани по улицата. Беше чувала, че умиращите понякога имали чувството, сякаш летят и наблюдават отгоре събитието, в чийто център са самите те. Същото изпитваше и тя в момента. Чуваше как Робинсън Гейзлър обявява, че компанията ще плати откупа, и как Стийл настоява преди предаването на парите да получат доказателства, че момиченцата са все още живи. После как Франклин Бейли предлага услугите си като лице за контакт и бавно диктува телефонния си номер.

— Госпожо Фроли, сега, когато знаете, че искането на похитителите ще бъде изпълнено, какви са най-големите ви страхове? — попита я някой.

Що за глупав въпрос, помисли си Маргарет, преди да отговори.

— Разбира се, най-големият ми страх е нещо да не се обърка във времето между плащането на откупа и връщането на децата. Колкото по-голям е интервалът между тях, толкова шансът да се случи нещо непредвидено нараства. Мисля, че Кати е настинала. Тя бързо развива бронхит. Когато бе съвсем мъничка, за малко да я изгубим. — Загледа се втренчено в камерата. — Моля ви, много ви моля, ако детето е болно, заведете го на лекар или поне купете лекарства. Момиченцата бяха само по пижамки, когато сте ги взели.

Гласът ѝ се пречупи. Нямаше намерение да казва това, помисли си тя. Защо го каза? Сигурно имаше причина, но не си я спомняше. Беше нещо, свързано с пижамките.

Господин Гейзлър, Стийл и Франклин Бейли отговаряха на въпросите. Толкова много въпроси. Момиченцата вероятно ги гледаха. Трябваше да им каже нещо, помисли си Маргарет и неочаквано прекъсна репортера.

— Кели, обичам те! Кати, обичам те! Обещавам, че много скоро ще се върнете у дома.

Когато камерите отново се насочиха към нея, Маргарет притихна, като с усилие удържа думите, които напираха да излязат и почти щяха да се изплъзнат от устата ѝ: „Трябва да направя някаква връзка! Трябва да си спомня нещо!“.

В пет следобед съседът на Франклин Бейли, пенсионираният съдия Бенедикт Силван, почука на вратата му. Когато Бейли отвори, Силван, останал без дъх, изстреля почти като скоропоговорка:

— Франклин, бързо! Някой току-що ми се обади. Мисля, че е похитителят. Ще позвъни отново след три минути. Каза, че имал инструкции за теб.

— Сигурно се досеща, че моят телефон се подслушва — рече Бейли. — Затова звъни у вас.

Двамата мъже прекосиха тичешком поляната, която разделяше къщите им. Тъкмо отваряха външната врата, когато телефонът в кабинета на съдията започна да звъни. Силван мина напред и го грабна. Като с труд си пое дъх, едва успя да каже: „Франклин Бейли е тук, при мен“ и му подаде слушалката.

Човекът, който се обаждаше, се представи като Пайд Пайпър. Инструкциите му бяха кратки и ясни: до десет сутринта на другия ден от компанията да са готови да прехвърлят седем милиона долара в една сметка отвъд океана. Оставащият един милион да бъде приготвен за предаване в брой. Парите трябваше да бъдат в употребявани петдесет и двадесетдоларови банкноти, а серийните им номера не трябваше да са последователни.

— След като бъде извършен трансферът, ще бъдат дадени и инструкциите за предаването на парите в брой.

Бейли трескаво си водеше записки.

— Трябва да получим доказателство, че момиченцата са живи — рече накрая той, гласът му беше напрегнат и леко трепереше.

— Сега затворете. След минута ще чуете гласовете на двете малки момиченца в синьо.

Двамата мъже се спогледаха, когато Бейли върна слушалката върху вилката. След минута телефонът отново иззвъня. Когато го вдигна, Бейли чу детско гласче да казва:

— Здравейте, господин Бейли. Видяхме ви тази сутрин по телевизията заедно с мама и татко.

После друго гласче прошепна:

— Здравейте, господин...

Думите бяха прекъснати от дълбока лаеща кашлица, която продължи да отеква в ушите на Бейли дълго след като линията бе прекъсната.

Докато Пайд Пайпър даваше инструкции на Франклин Бейли, Анджи буташе пазарската количка из универсалния магазин Си Ви Ес^[1] и оглеждаше рафтовете в търсене на нещо, което можеше да предпази Кати от разболяване. Вече беше взела детски аспирин, капки за нос, спирт за разтриване и инхалатор.

Когато беше дете, баба ѝ обикновено слагаше „Викс“^[2] в инхалатора, спомни си тя. Дали все още се използваше? Най-добре да попита Хулио. Добър аптекар е. Когато раменете на Клинт се схванаха, даде лекарство, което свърши добра работа.

Знаеше, че Лукас ще полудее и може дори да я набие, ако разбере, че е пазарувала някакви продукти за деца. „Но какво иска той от мен, да оставя момиченцето да умре ли?“ — запита се възмутено Анджи.

Тази сутрин двамата с Клинт гледаха интервюто по телевизията. Онзи човек, шефът на фирмата, в която работеше бащата на децата, обеща да платят откупа. Те затвориха децата в спалнята, докато вървеше програмата, защото не искаха да се разстроят, като видят майка си и баща си на екрана.

Това обаче се оказа грешка. Защото, след като предаването свърши, се обади Пайд Пайпър и настоя да му направят запис на момиченцата, в който да кажат на Бейли, че са гледали програмата. Но когато се опитаха да накарат децата да изрекат това по телефона, малкото изчадие Кели се разкрещя.

— Но ние не сме го видели по телевизията и искаме да си ходим вкъщи — настояваше тя.

А Кати кашляше всеки път при произнасянето на „Здравейте, господин Бейли“.

Макар и с голям зор, успяха да принудят Кели да произнесе репликата, която искаше Пайд Пайпър, като ѝ обещаха, че ще я върнат у тях, мислеше си Анджи. Когато Клинт пусна записа, Пайд Пайпър ги похвали. Според него било чудесно, че Кати казвала само няколко

думи. Харесвала му нейната дълбока кашлица. После презаписа гласовете на момиченцата на собствения си телефон.

Анджи буташе количката към фармацевтичната секция, когато устата ѝ пресъхна. Близко до щанда бе поставена снимка на близначките в цял ръст. Надписът с големи букви гласеше: „Отвлечени. Награда за всяка информация относно местонахождението им“.

На щанда нямаше никого, освен Хулио.

— Здравсти, Анджи! — поздрави я той и посочи снимката. — Ужасно е, нали? Отвлекли са тези дечица. Да се чуди човек що за чудовище може да извърши подобно нещо.

— Да, лоша работа — съгласи се Анджи.

— Радвам се, че в Кънектикът все още има смъртно наказание за подобни деяния. Ако нещо се случи на тези деца, със собствените си ръце ще приготвя смъртоносната инжекция за гадовете, които са ги отвлекли. — Той поклати глава. — Можем само да се молим да се приберат невредими вкъщи. Анджи, с какво мога да ти помогна?

Усещайки как пот избива по челото ѝ от нерви, тя се престори, че търси нещо в джобовете си, сетне сви рамене.

— Май нищо. Изглежда, съм забравила рецептата.

Дори в нейните уши обяснението звучеше неубедително.

— Мога да се обадя на доктора ти.

— О, благодаря, но той е в Ню Йорк. Знам, че не е в кабинета си. Ще дойда по-късно.

Внезапно си спомни, че когато дойде да купи меклема за раменете на Клинт, беше поговорила няколко минути с Хулио и спомена, че живее с приятеля си в бунгалото на територията на клуба. Това се бе случило поне преди шест месеца, но Хулио все още помнеше името ѝ. Дали си спомняше и къде живее? Със сигурност!

Хулио беше висок, латиноамерикански тип, на нейната възраст. Носеше очила с наистина секси рамки, които подчертаваха очите му. Тя забеляза, че погледът му се плъзна бързо по съдържанието на количката ѝ.

Там бяха неща, които не трябваше да вижда. Детски аспирин. Капки за нос за деца. Спирт за разтриване. Инхалатор.

„Дали ще се запита защо купувам неща за болно дете?“ — помисли си Анджи, като същевременно се бореше да прогони от съзнанието си ужасяващата възможност. Не биваше да мисли за това.

Беше тук, за да купи лекарства. Малко „Викс“ в инхалатора ще свърши работа, реши тя. На времето ѝ действаше добре.

Тя забърза по третата пътека, грабна един буркан „Викс“ и се отпрати към касата. Едната каса бе затворена, на другата вече имаше опашка от шест души. Трима от тях минаха доста бързо, но точно тогава касиерката обяви:

— Работното ми време свърши. Само след минута ще дойде колежката.

Глупава гарга, изруга наум Анджи, докато новата касиерка сякаш цяла вечност се настаняваше зад касата.

Побързай, подкани я мислено и ритна нетърпеливо количката.

Мъжът пред нея, огромен и едър тип с препълнена количка, се обърна. Недоволното му изражение мигновено се смени с широка усмивка.

— О, здрасти, Анджи! Какво се опитваш да направиш? Да ми счупиш крака ли?

— Здравей, Гас — отвърна тя, опитвайки се да се усмихне в отговор. Гас Свенсън беше досадник, на когото налитаха всеки път, щом се отбиеха с Клинт в кръчмата в Данбъри. Беше от онези типове, които все опитват да завържат разговор с другите хора на бара. Водопроводчик на частна практика, Гас често поправяше разни неща в голф клуба през сезона. Това, че тя и Клинт живееха в бунгалото на пазача през зимата, го караше да се държи доста фамилиарно. Като че бяха едва ли не кръвни братя, щом и двамата вършеха мръсната работа вместо богатшите, мислеше си с презрение Анджи.

— Как е моят приятел Клинт? — попита Гас.

Този човек е роден за оратор, сякаш има високоговорители на гласните струни, каза си Анджи, когато хората се обърнаха да ги погледнат.

— Много е добре, Гас. Знаеш ли, дамата на касата вече е готова.

— Хм, добре. — Гас започна да разтоварва покупките си на лентата и хвърли поглед в кошницата на Анджи. — Виж ти! Детски аспирин. Детски капки за нос. Хей, да не би при вас да са настъпили промени?

Притесненията на Анджи във връзка с аптекаря сега се разраснаха до истински страх. Лукас беше прав, помисли си тя. Не биваше да пазарува нищо за деца, поне не в магазин, където я познават.

— Не ставай глупав, Гас — озъби му се. — Нали съм бавачка. Гледам детето на моя приятелка, а то май се разболява.

— Сметката е 122 долара и 18 цента — съобщи касиерката на Гас.

Той отвори портфейла и извади кредитната си карта.

— Истинска евтиния! — Сетне се обърна към Анджи. — Слушай, щом ти си заета с гледане на дете, може би моят стар приятел Клинт ще изпие няколко бирички с мен. Ще ти го върна читав. Не бой се, няма да върже кънките. Познаваш ме. Знаем кога да спра да гълтам пяната. Ще му се обадя тия дни.

Преди да успее да му отговори, той драсна подписа си върху кредитната фактура, грабна покупките и тръгна към изхода. Анджи изсипа съдържанието на кошницата си върху лентата. Сметката ѝ бе четиридесет и три долара. Знаеше, че няма повече от двадесет и пет в джобовете, което означаваше, че трябва да използва своята кредитна карта. Не беше и помислила за това, когато взе инхалатора от лавицата.

Когато купуваха кошарката, Лукас им бе дал пари в брой.

— Така няма да ви проследят по кредитните карти — обясни им. Но ето че сега щеше да има следа. Беше ѝ се наложило да използва кредитна карта, за да плати детските дрешки, а също и сега.

Скоро всичко ще свърши — обеща си тя, докато се упътваше към изхода. На вратата стоеше пазач. Анджи остави количката и взе покупките си. Има си хас да се разпищи и алармата, помисли си, докато минаваше покрай пазача. Това се случваше понякога, когато някоя разсеяна касиерка не бе сканирала продукта.

Най-много още два дни и парите ще пристигнат. Ще бъдат далеч оттук, напомни си окуражително, докато прекосяваше паркинга към дванадесетгодишния шевролет на Клинт. В съседство бе паркиран чисто новичък и лъскав „Мерцедес Бенц“, който в момента потегляше. Фаровете осветиха модела на колата — SL 500.

Вероятно струва повече от сто бона, помисли си Анджи. Може би и те щяха да си купят такава кола. След два дни щяха да имат пет пъти повече мангизи. При това всичките в брой.

По краткия път към бунгалото си повтори плана. Според Лукас утре Пайд Пайпър щеше да получи банковия трансфер. Вечерта щеше да пристигне и техният милион в брой. След като се уверят, че парите са точно колкото трябва, рано сутринта в четвъртък трябваше да

оставят децата някъде и да уведомят родителите откъде да си ги приберат. Това беше планът на Лукас, помисли си присмехулно Анджи. Но не и нейният.

---

[1] Верига магазини за фармацевтични и медицински продукти, козметика, хомеопатични и природни средства и др. — Б.пр. ↑

[2] Лекарство, съдържащо камфор, ментолово и евкалиптово масло за успокояване на кашлицата. — Б.пр. ↑

В сряда сутринта непредсказуемото мартенско време се развали и отново силно застудя. Хапещ остър вятър блъскаше прозорците на всекидневната, където Стийл и Маргарет разговаряха с Уолтър Карлсън и неговия колега, агент Тони Риалто. Втората кана кафе стоеше недокосната на масата.

Карлсън смяташе, че няма право да крие казаното от Франклин Бейли — че едното момиченце кашляло лошо, с дълбока кашлица, като при бронхит.

— Стийл, Маргарет, разбирам страховете ви да не би Кати да е болна — говореше той. — Но от друга страна, кашлицата е доказателство, че Бейли наистина е говорил с тях.

— Навярно този Пайд Пайпър повече няма да позвъни у съседа на Бейли — рече Стийл. — Би трябвало да е достатъчно умен да се досети, че ще подслушвате и неговия телефон.

— Стийл, престъпниците грешат. Смятат, че са обмислили всичко, но допускат елементарни грешки.

— Дали този човек ще се сети да даде лекарство на Кати, за да предотврати пневмонията? — произнесе някак отвлечено Маргарет.

Карлсън я погледна. Беше бяла като хартия. Тъмносините ѝ очи бяха заобиколени от големи тъмни кръгове. Всеки път, щом кажеше нещо, стисваше устните си плътно една в друга, сякаш се страхуваше какво би могла да изрече след това.

— Убеден съм, похитителят иска да ги върне живи и здрави.

Беше десет без четвърт. Пайд Пайпър бе казал, че ще се свърже с тях в десет. Тримата потънаха в мълчание. Оставаше им само да чакат.

Точно в десет съседката Рина Чапман дотича.

— Някой се обади на нашия телефон и каза, че има важна информация за ФБР, свързана с момиченцата — задъхано обясни жената на полицая, който пазеше край къщата.

Стийл и Маргарет моментално хукнаха. Агентите ги следваха по петите. Карлсън грабна телефонната слушалка и се представи.

— Имате ли нещо за писане? — попитаха отсреща. Карлсън извади бележник и молив от джоба на гърдите си.

— Седем милиона да бъдат преведени на сметка 507964 в банка „Немидонам“ в Хонконг — нареди Пайд Пайпър. — Имате три минути да го направите. Когато разбере, че трансферът е извършен, ще се обади отново.

— Ще се разпоредя незабавно — извика Карлсън. Преди да успее да завърши изречението, телефонът прекъсна.

— Похитителят ли беше? — попита Маргарет. — Децата с него ли са?

— Беше похитителят. Не спомена за децата. Само за откупа. — Карлсън набра номера на Робинсън Гейзлър в личния му кабинет. Изпълнителният директор бе обещал да изчака там инструкциите относно превода на парите. Агентът най-прецизно продикува името на банката в Хонконг и номера на сметката.

— Трансферът ще бъде направен за шейсет секунди. Приготвили сме и парите — увери го Гейзлър.

Маргарет слушаше как Карлсън дава инструкции на хората от екипа по комуникации на ФБР да проследят телефонната линия на семейство Чапман с надеждата да определят местоположението на Пайд Пейпър, когато позвъни отново.

Прекалено умен е, за да позволи да го хванат, помисли си Маргарет. Сега има седем милиона долара. Дали изобщо ще се обади отново?

Карлсън им бе обяснил, на нея и на Стийл, че срещу определена комисиона някои задокеански банки приемат трансфери по компютърен път и позволяват парите моментално да бъдат прехвърлени наново. Най-вероятно седем милиона ще го задоволят, агонизираше Маргарет. Най-вероятно повече няма да се обади. Но вчера Франклин Бейли бе чул гласа на нейните момиченца. Казаха му, че са ги гледали по телевизията. Вчера сутринта децата й са били живи.

— Господин Карлсън, бързо! Още едно обаждане. През три къщи отгук — извика дежурният полицай, нахлул в кухнята на Рина Чапман, без да почука.

Вятърът развя косата на Маргарет и затули с нея очите ѝ, докато тя и Стийл, хванати за ръце, тичаха след Карлсън и Риалто към къщата, където друг техен съсед, когото никога не бяха виждали, им махаше с ръка.

Пайд Пайпър бе прекъснал, но точно след минута се обади отново.

— Бяхте много точен — рече той на Карлсън. — Благодаря за превода. Сега слушайте внимателно. Вашият услужлив приятел Франклин Бейли трябва да отиде в Манхатън и да застане пред сградата на „Таим Уорнър Сентър“^[1] на Калъмбъс Съркъл в осем часа тази вечер. Кажете му да си сложи синя вратовръзка и друга, червена, в джоба. Трябва да носи куфарите с парите и мобилен телефон. Какъв е вашият номер, господин федерален агент?

— 917-555-3291 — отговори Карлсън.

— Ще го повторя: 917-555-3291. Дайте вашия телефон на Франклин Бейли. Помнете, че ще го наблюдаваме. Всякакъв опит да го проследите или да заловите човека, който ще прибере куфарите, ще означава, че близначките ще изчезнат завинаги. След като установим, че парите са точно толкова, по някое време същата нощ ще получите телефонно обаждане с указания откъде да приберете децата. На тях им е много мъчно за вкъщи, а едното момиченце има треска. Надявам се, че ще направите всичко възможно да няма издънки.

---

[1] Комплекс от ресторанти, барове, магазини, търговски площи, пешеходни пасажи в сърцето на Манхатън, близо до един от входовете за Сентрал Парк. На площада се извисява статуя на Христофор Колумб. — Б.пр. ↑

Докато се връщаха от къщата на съседа, сграбчила ръката на Стийл, Маргарет се мъчеше да повярва, че след двадесет и четири часа дечицата ѝ щяха да си бъдат у дома. „Трябва да вярвам в това — повтаряше си тя. — Кати, обичам те. Кели, обичам те.“

Докато тичаше първо до къщата на Рина Чапман, а после и до другия съсед за второто обаждане, дори не бе забелязала колите на медиите, паркирани на улицата. Но сега репортерите се бяха скупчили пред къщата и вдигаха врява.

— Свързаха ли се похитителите с вас?

— Платен ли е откупът?

— Имате ли уверение, че децата са живи?

— По-късно ще направим изявление — безцеремонно ги отпъди Карлсън.

Без да обръщат внимание на въпросите, които им задаваха, Маргарет и Стийл затичаха. Капитан Мартинсън ги очакваше на верандата. От петък вечерта той постоянно беше наоколо. Присъствието му бе успокояващо. Маргарет знаеше, че неговите полицаи от участъка на Риджфийлд и щатската полиция на Кънектикът са разпространили хиляди плакати със снимките на момиченцата, застанали до своята празнична торта. На един от плакатите бе видяла надпис: „Познавате ли човек, който притежава или е притежавал пишеща машина «Роял»?“.

Пишещата машина, на която бе написана бележката за откупа, бе от тази марка.

Вчера Мартинсън им каза, че хората в града са предложили награда от десет хиляди долара за информация, която би помогнала за намирането на близначките. Дали някой щеше да се обади? Знаеше ли някой нещо? Сега Мартинсън ѝ се стори объркан, но това не можеше да е лош знак, помисли си Маргарет, докато влизаха в къщата. Човекът все още не знаеше, че откупът е платен.

Понеже се страхуваше, че някой от репортерите може да ги подслуша, Мартинсън изчака да влязат във всекидневната и едва тогава проговори.

— Имаме проблем — каза той. — Тази сутрин Франклин Бейли е получил припадък. Икономката му се обадила на 911 и спешно е бил закаран в болницата. Кардиограмата му е добра. Докторът смята, че пристъпът е причинен от стреса.

— Похитителят току-що поиска точно Бейли да бъде пред „Таим Уорнър“ в осем часа тази вечер! Бейли и никой друг! — извика Карлсън. — Ако той не се появи, какво ще стане с децата? Който и да ги държи, ще заподозре двойна игра.

— Той трябва да отиде! — Маргарет долови нотка на истерия в собствения си глас и прехапа устни толкова силно, че почувства вкуса на кръв. — Трябва да бъде там! — повтори тя, този път шепнешком. Погледна към снимката на децата си върху пианото. „Моите малки момиченца в синьо — помисли си. — О, боже, моля те, върни ми ги!“

— Бейли възнамерява да направи точно това — рече Мартинсън. — Няма да остане в болницата. — Двамата с агента се спогледаха.

Стийл произнесе на глас онова, което всички си мислеха.

— Ами ако получи втори пристъп и се обърка или пропусне нещо, докато получава инструкциите за предаването на парите в брой? Какво ще стане тогава? Ако Бейли не осъществи контакта, Пайд Пайпър каза, че никога няма да видим децата си.

Агент Тони Риалто не посмя да изкаже подозрението, което се стрелна през ума му и започна да се затвърждава все повече и повече в увереност. Не биваше да позволяват на Бейли да се включва в акцията. Всъщност защо той толкова много настояваше да „помогне“?

Двадесет минути след десет в сряда сутринта Лукас погледна през прозореца на апартамента си, докато пушеше нервно петата си цигара, откакто бе станал. Възможно ли е Пайд Пайпър вече да е получил седемте милиона и да е решил да изчезне от лицето на земята? Нищо не му пречеше да го направи. Вярно, че имаше запис на гласа му, но дали той беше достатъчен, мислеше си Лукас. Ако се измъкне, какво ще правят с децата?

А дори да играеше честно и да уредеше предаването на милиона в брой, дали те двамата с Клинт ще успеят да изчезнат, без да ги хванат. Нещо можеше да се обърка. Лукас го чувстваше дълбоко в костите си и не можеше да пренебрегне това предчувствие за надвиснала опасност. Преди много години, когато беше млад и полицаите го заловиха, то се бе оказало вярно. Тогава, след като влезе в къщата, го връхлетя натрапчивото усещане, че не би трябвало да пристъпва в нея, въпреки че бе успял да изключи алармата.

И предчувствието му се бе потвърдило. Камерите на втора система за сигурност бяха записали всяка негова стъпка.

Ако ги хванеха тази вечер, това щеше да е краят. Остатъкът от живота му щеше да премине в пандиза.

И това дете? Изглеждаше доста болно. Ако умре, всичко отиваше по дяволите.

Телефонът иззвъня. Беше Пайд Пайпър. Лукас включи записващото устройство.

— Нещата вървят гладко, Бърт — рече преправеният глас. — Трансферът на парите е извършен. За мен е свършено ясно, че ФБР няма да изложи на опасност връщането на децата, като ви проследи отблизо. Така че не се тревожи.

21

В десет и половина Анджи закусваше заедно с децата. Сега, след третата чаша черно кафе, умът ѝ най-сетне започна да се прояснява. Беше прекарала отвратителна безсънна нощ. Налагаше се да става често заради Кати. Инхалаторът и аспириинът свършиха добра работа. Въпреки че спалнята вонеше на „Викс“, парата поне успокои малко кашлицата на детето. Тя все още си бе болнична, бедното малко котенце, и много пъти се събуждаше през нощта, като викаше и плачеше за майка си. „Изморена съм, помисли си Анджи, много съм изморена.“ Добре поне, че другата спа добре, макар понякога, когато Кати кашляше продължително и силно, Кели също започваше да кашля.

— Да не се разболява и тя? — попита я пет-шест пъти Клинт.

— Не. Върви да спиш — нареждаше му Анджи. — Не искам утре вечер да си изморен.

Хвърли поглед към Кели и видя, че я наблюдава. Изгледа я строго — това беше всичко, което можеше да направи, за да не удари един шамар на това здраво и бодро дете.

— Искаме у дома — повтаряше то всяка минута. — Кати и аз искаме да си вървим. Ти обеща, че ще ни заведеш у дома.

Нямаше търпение точно тя да се разкара, помисли си Анджи.

Личеше си, че Клинт е нервен. Пиеше кафето си на дивана пред телевизора, а пръстите му барабаняха върху масичката сред боклуците. Беше пуснал новините, за да види дали ще покажат нещо повече за отвличането, но бе достатъчно досетлив да остави телевизора без звук. Децата седяха с гръб, не виждаха нищо.

Кели хапна малко от овесената каша, а Кати почти не яде.

Клинт все още гледаше телевизия. Анджи започна да раздига масата.

— Вдигни тези касети — нареди му тя, като сложи чиниите в мивката. — Сложи ги в кутията при пишещата машина.

Пайд Пайпър, който и да беше той, бе заповядал на Лукас да изхвърли в океана всичко, което можеше да бъде свързано с децата и отвличането им.

— Става дума за пишещата машина, на която написахме бележката за откупа, както и всички дрехи, играчки, чаршафи, одеяла, върху които може има тяхното ДНК — обясни Лукас на Клинт.

Никой от тях не подозираше колко добре пасва това на нейните планове, мислеше си Анджи.

— Скъпа, кашонът е прекалено голям — замърмори Клинт. — На Лукас ще му бъде трудно да го хвърли.

— Не е чак толкоз голям — извика тя. — Сложих и инхалатора вътре. Ясно ли е?

— Жалко, че не можем да напъхаме и кошарката.

— След като се отървем от децата, можеш да се върнеш и да я вземеш. Утре ще я скриеш някъде!

Два часа по-късно избухна и Лукас, като видя кашона.

— Не можахте ли да намерите някой по-малък? — развика се той.

— Ами да, сигурно. Можех дори да отида до магазина и да им обясня защо ми трябва и какво смятам да сложа в него. Този беше в килера, този взех. Ще свърши работа, нали?

— Анджи, мисля, че долу има и по-малки кутии — намеси се боязливо Клинт.

— Вече го вързах и запечатах — отсече тя. — Това е.

След минута наблюдаваше със задоволство как Лукас влочи тежкия препълнен кашон към колата си.

Лайла Джаксън, касиерка в магазина за дрехи с намаление „Абис“ на шосе 7, се превърна в нещо като знаменитост. Тя беше продала сините кадифени роклички на Маргарет Фроли два дни преди отвличането на близначките.

Лайла бе на тридесет и четири, дребна и кипяща от енергия неомъжена млада жена. Наскоро бе напуснала добре платената си работа като секретарка в Манхатън, беше се преместила с овдовялата си майка в Данбъри и се бе хванала на работа в „Абис“. На удивените си приятели обясняваше решението си с думите: „Осъзнах, че мразя да седя зад бюро и най-голямото ми развлечение да е отиването в «Блумингдейл». Обичам дрехите. Харесва ми да ги продавам. Веднага щом събера пари, ще си отворя собствен магазин“.

Междувременно посещаваше бизнес курсове в държавния колеж.

Когато съобщиха новината за отвличането на децата, Лайла веднага разпозна Маргарет и рокличките, които отвличените близначки носеха на снимката, показана по телевизията.

— Тези роклички аз ѝ ги продадох! Тя е най-милият човек, когото съм срещала — разказваше, останала без дъх, Лайла на разширяващата се група хора, омагьосани от факта, че само няколко дни преди децата да бъдат отвлечени, тя е разговаряла с тяхната майка. — Госпожа Фроли е истинска дама, личи ѝ, че е от класа, по ненатрапващ се и приятен начин. И наистина разбира от качествена стока. Същите тези роклички струват по четиристотин долара през целия сезон в „Бергдорф“, а тук са за четиридесет и два — направо подарък. Горкичката, и тази цена надхвърляше парите, които възнамеряваше да похарчи. Така че ѝ показах много други роклички, но накрая тя се реши и купи тези. Докато плащаше, подхвърли, че се надява да направи хубава снимка на дъщеричките си, преди да са ги изпоцапали с нещо.

Поговорихме си много приятно — спомняше си Лайла, опитвайки се да измъкне още някоя подробност от спомените си. —

Казах на госпожа Фроли, че друга дама точно преди нея купи еднакви дрешки за близначета. Но едва ли са били нейни, защото не бе сигурна в размерите. Помоли да ѝ препоръчам нещо. Трябвали ѝ дрешки за горе-долу тригодишни момиченца.

Лайла хвана обедните новини по телевизията в сряда, точно преди да тръгне за работа. Поклати съчувствено глава, докато гледаше как Маргарет и Стийл Фроли прекосяват улицата, за да стигнат до дома на съседа, а няколко минути по-късно тичат към друга къща малко по-надолу по улицата.

— Въпреки че нито семейството, нито ФБР потвърдиха новината, вярваме, че тази сутрин Пайд Пайпър — както се е нарекъл похитителят, — се е обадил във връзка с откупа на телефона на техен съсед — каза говорителят по Си Би Ес.

Лайла гледаше лицето на Маргарет Фроли в едър план, съсипано от болка, под очите ѝ тъмнееха големи кръгове.

— Не открихме Робинсън Гейзлър, изпълнителния директор на компанията, за да разберем дали трансферът на парите е бил извършен — продължи коментаторът, — но ако това е станало, ясно е, че следващите двадесет и четири часа ще бъдат критични. Тече шестият ден откакто Кати и Кели Фроли бяха отвлечени от спалнята им. Отвлечането стана около девет вечерта в четвъртък.

Миличките, те сигурно са били по пижамки, когато са ги взели, помисли си Лайла, като посегна за ключовете от колата си. Тази мисъл се въртеше в главата ѝ през целия път до работата и продължи да я измъчва, докато окачваше палтото си и прекарваше гребена през кълбото от червена коса, разрошена на ветровития паркинг. Закачи на блузата си табелката с надпис „Добре дошли в «Абис» — аз съм Лайла“, сетне влезе в малката стаичка, където се помещаваше счетоводството на магазина.

— Искам да проверя продажбите си от сряда, Джийн — обясни на счетоводителката. Не помнеше името на жената, която купи дрешките за близнаци, но ѝ хрумна, че може да го открие по бележката. Беше взела два еднакви комплекта гащеризончета и блузки с дълги ръкави, бельо и чорапки. Не купи обувки, защото нямаше представа за номера.

За пет минути Лайла провери всички касови бележки и намери онази, която търсеше. Бе подписана от госпожа Клинт Даунс, жената

беше използвала карта „Виза“. „Дали да не накара Джийн да телефонира във «Виза» и да поиска адреса?“ — зачуди се Лайла. Хайде без глупости, упрекна се тя и бързо се упъти към етажа за продажби.

По-късно, все още неспособна да потисне чувството, че трябва да проследи подозрението си докрай, Лайла помоли счетоводителката да се опита да намери адреса на жената, купила дрешките за тригодишни близначета.

— Добре. Ще пробвам. Ако не искат да ми дадат адреса, ще кажа, че си е забравила някакъв пакет тук.

— Благодаря, Джийн.

Във „Виза“ госпожа Клинт Даунс бе записана на адрес Очърд Авеню 100, Данбъри.

Лайла не бе сигурна как трябва да постъпи, но си спомни, че Джим Гилбърт, пенсиониран полицаи от Данбъри, днес щеше да вечеря с майка ѝ. Щеше да го попита.

Когато се прибра, завари майка си и Джим да пият коктейл в дневната. Лайла си сипа чаша вино и седна с гръб към камината. Сърцето ѝ биеше силно, в ускорен ритъм.

— Джим — поде тя, — мама сигурно ти е казала, че аз продадох онези сини кадифени роклички на Маргарет Фроли.

— Чух тази история.

Дълбокият му баритон винаги ѝ се струваше неуместен, тъй като не съответстваше на мършавата му фигура. Докато говореше, любезното му изражение сякаш се втвърди.

— Помнете ми думата! Няма да намерят тези дечица, живи или мъртви. Според мен те вече са извън страната и всички тези приказки за откуп са за заблуда.

— Джим, знам, че звучи налудничаво, но само няколко минути преди да продам рокличките на Маргарет Фроли, една жена купи дрешки за тригодишни близначи, а дори не знаеше точния им размер. Не ти ли се струва странно?

— Е, и?

Лайла реши да скочи в дълбокото.

— Питам се, не е ли изключително съвпадение? Ами ако тази жена е свързана с отвличането и е купила дрешки, защото е предполагала от какво ще имат нужда? Когато са били отвлечени,

близнаците на Фроли са били само по пижамки. Децата на тази възраст често се цапат. Не може да стоят с едни и същи дрехи пет дни.

— Лайла, въображението ти се е развихрило и препуска из страната на фантазиите — отвърна снизходително Джим Гилбърт. — Знаеш ли колко много „доказателства“ от сорта са събрали ченгетата от Риджфийлд и ФБР?

— Името на жената е госпожа Клинт Даунс и живее на Очърд Авеню 100, тук, в Данбъри — настояваше Лайла. — Ще ми се да отида у тях, да ѝ разкажа някаква измислица, например, че едната от блузките е била от грешна партида, само за да задоволя любопитството си.

— Лайла, гледай си модата. Познавам Клинт Даунс. Той е пазач, който живее в бунгалото на клуба. Очърд Авеню 100 е адресът на клуба за голф. Жената каква беше? Кльоцава и с мазна коса, вързана на конска опашка?

— Да.

— Това е приятелката на Клинт — Анджи. Може и да се представя за госпожа Даунс, но не е. Работи като детегледачка. Зачертай и нея, и него от твоя списък със заподозрени. И след милион години никой от тях няма да поумнее толкова, че да измисли и осъществи отвличане като това.

Лукас знаеше, че Чарли Фокс — новият механик на летището, го гледа как се качва на самолета с обемистия кашон в ръце. И сто на сто си задава въпроса защо носи нещо подобно със себе си. Може и да се досети, че е за изхвърляне, каза си Лукас. След това ще реши, че сигурно е нещо, от което човек би искал да се отърве, или че е дрога. Така че, когато някое ченге се завърти наоколо и попита за подозрителен тип, появил се на летището, Фокс на минутата ще изпее името на Лукас.

Все пак идеята да изнесат от къщата всичко, което би могло да я свърже с близначките, беше добра, поклати глава той, докато нагласяваше кашона върху седалката на помощник-пилота в кабината. Тази нощ, след като върнат децата, заедно с Клинт ще разглобят кошарката и ще изхвърлят някъде частите. ДНК-то на двете момиченца със сигурност е навсякъде по нея.

Докато правеше проверките преди излитане, Лукас се усмихна кисело. Беше чел някъде, че едноличните близнаци имали една и съща ДНК. „Значи ще могат да докажат, че сме държали само едната“, помисли си. Голям майтап!

Вятърът все още беше остър. Денят не бе особено подходящ за летене с лек самолет, но режещото чувство за опасност винаги го успокояваше. Днес то щеше да потуши ужасното безпокойство заради предстоящото тази вечер. „Майната им на парите! — повтаряше един настойчив глас в главата му. — Забрави за тях! Кажи на Пайд Пайпър да ти даде един милион от преведената по банков път сума. Подхвърли децата на място, където лесно могат да бъдат намерени. По този начин ще елиминираш възможността да те проследят и хванат.“

Но Пайд Пайпър нямаше да се съгласи, помисли си горчиво Лукас, докато колесникът на самолета се прибираше. Или ще вземат мангизите тази вечер, или ще си останат с празни ръце и с обвинение в отвличане, ако ги заловят.

Полетът беше кратък — колкото да навлезе няколко мили над океана, да задържи руля с колене, да намали скоростта, да премести кашона в скута си, внимателно да отвори вратата и да го избута навън. Наблюдаваше го как лети надолу. Океанът беше сив и развълнуван. Кашонът цопна сред вълните, като вдигна във въздуха ветрило от пяна. Лукас затвори вратата и хвана руля. Време бе да се залавя за истинската работа. Когато кацна, не видя Чарли Фокс, което го зарадва. Така копелето нямаше да е сигурно дали кашонът не е върнат обратно, реши Лукас.

Беше почти четири часът. Вятърът стихваше, но облаците бяха заплашителни. Дали дъждът щеше да им помогне, или да им попречи? Лукас стигна до паркинга и седна в колата си. Седя така няколко минути, опитвайки се да реши дали ще бъде по-добре да вали или не. Само времето ще покаже, реши накрая. Засега трябваше да изкара лимузината от гаража и да отиде до автомивката, за да я лъсне за господин Бейли. В случай че федералните наблюдаваха дома на Бейли, щеше да им покаже колко съзнателен и примерен шофьор е, ни повече, ни по-малко.

Пък и миенето щеше да го отвлече, да задържи ума му зает с нещо друго. Ако просто си останеше в апартамента, щеше да полудее. И така, решението беше взето и той запали колата. Два часа по-късно, изкъпан и избръснат, облечен в спретнатата си униформа, Лукас караше чистата и полирана до блясък лимузина по алеята към дома на Франклин Бейли.

— Маргарет, ние сме напълно убедени, че нямаш нищо общо с отвличането на децата — каза агент Карлсън. — Но вторият тест на детектора на лъжата беше по-неубедителен от първия. Вероятно може да се обясни с емоционалното ти състояние. Независимо какво си чела в романите и гледала по телевизията, детекторът на лъжата невинаги е точен и поради тази причина не се приема като доказателство в съда.

— Но за какво ми говорите? — попита вяло Маргарет. Тонът на гласа ѝ беше направо безразличен. „Какво значение има всичко това?“ — мислеше си тя. Отговаряше на въпросите, но почти не разбираше какво я питат. Бяха само думи, просто думи. Около час преди това Стийл ѝ бе дал да изпие успокоителното, което докторът ѝ препоръча. За първи път вземаше хапче, макар че ѝ бе предписано да пие по едно на всеки четири часа. Ала Маргарет не харесваше усещането, че е обгърната в мъгла, което лекарството ѝ причини. Направо не можеше да се съсредоточи върху думите на агента от ФБР.

— И при двата теста ти зададоха въпроса, дали познаваш човек, който може да е отговорен за отвличането — повтори спокойно Уолтър Карлсън. — Когато каза, че не познаваш, при втория тест това бе регистрирано като лъжа. — Вдигна ръка, когато видя, че тя се готви да протестира. — Почакай, Маргарет! Първо ме изслушай. Ти не лъжеш. Знаем това. Но е възможно някъде дълбоко в подсъзнанието си да подозираш някого и това да е повлияло върху резултатите, макар че ти дори не си даваш сметка.

Навън става тъмно, мислеше си Маргарет. Часът е седем.

След един час Франклин Бейли ще бъде пред сградата на „Таим Уорнър“ и ще чака някой да се свърже с него. Ако предаде парите, може би децата ще си дойдат още тази вечер.

— Маргарет, слушай — настоя Стийл.

Тя чу как чайникът започна да свири. Рина Чапман бе донесла голяма купа макарони, сирене и парчета прясна вирджинска шунка. „Имаме толкова добри съседни, помисли си Маргарет. Нямахме

възможност да ги опознаем. Когато близначките се приберат, ще ги поканя всички, за да им се отблагодаря.“

— Маргарет, искам отново да разгледаш досиетата на някои от хората, които си защитавала — рече Карлсън. — Ограничихме ги до трима-четирима. След произнасянето на присъдите са те обвинили за загубата на делата си.

Маргарет се насили да се фокусира върху имената на подсъдимите, които бе защитавала.

— Осигурих им най-добрата защита, която можах. Доказателствата срещу тях бяха прекалено много. И наистина бяха виновни. Издействах им доста добри споразумения, но те не пожелаха да ги сключат. После, когато на процесите ги обявиха за виновни и получиха по-големи присъди, отколкото ако ме бяха послушали, решиха, че вината е моя. Но това се случва с много обществени защитници.

— След присъдата Дони Марс се е обесил в килията си — отбеляза Карлсън. — На погребението майка му крещяла: „Почакай да видиш, когато Фроли разбере какво е да загубиш детето си“.

— Това се случи преди четири години. Доста преди близначките да се родят. Жената беше изпаднала в истерия — обясни Маргарет.

— Може да е била истерична, но сякаш е изчезнала от лицето на земята, както и другият ѝ син. Възможно е несъзнателно да я подозираш, как мислиш?

— Тя беше истеричка — повтори спокойно Маргарет и сама се учуди, че може да бъде толкова безучастна и хладнокръвна. — Дони беше болен, страдаше от маниакална депресия. Помолих съдията да го изпрати в болница. Трябваше да бъде под лекарски надзор. Брат му ми се извини в писмо за клетвите на майка си. Твърдеше, че не мислела какво говори. — Затвори очи, сетне бавно ги отвори. — Ето, това беше другото нещо, което се опитвах да си спомня — произнесе неочаквано тя.

Карлсън и Стийл я загледаха втренчено. Тя се унася, помисли си Карлсън. Успокоителната таблетка бе започнала да действа и я приспиваше. Гласът ѝ се снижи до шепот и той трябваше да се наведе, за да чуе какво казва.

— Трябваше да се обадя на доктор Харис — продължи Маргарет. — Кати е болна. Когато се приберат, доктор Харис ще се погрижи за

Кати.

Карлсън погледна Стийл.

— Доктор Харис педиатър ли е?

— Да. Работи в Презвитерианската болницата в Манхатън и изучава модела на поведение на близнаците. Публикува и трудове по темата. Когато разбрахме, че очакваме близнаци, Маргарет се свърза с нея. Оттогава тя се грижи за нашите момиченца.

— Когато ни уведомят откъде да вземем децата, незабавно ще ги откараме в най-близката болница за преглед — успокой го агентът. — Доктор Харис може да ни чака там.

„Говорим си така, сякаш всичко е приключило и децата са при нас“, помисли си Стийл. Дали все още са облечени с пижамките си? Обърна глава и се взря в дъжда, който биеше по прозорците, сетне погледна и Карлсън. Сметна, че знае какво точно мисли агентът. Дъждът щеше да направи наблюдението и проследяването на похитителите много по-трудно.

Но агентът от ФБР Уолтър Карлсън не мислеше за времето. Беше се концентрирал върху онова, което Маргарет току-що каза:

„Това беше *другото* нещо, което се опитвах да си спомня.“

А кое е първото, Маргарет? Кое е другото? Ключът може би е в теб. Спомни си, преди да е станало прекалено късно.

Пътуването от Риджфийлд до Манхатън отне час и петнадесет минути. В седем и четвърт Франклин Бейли се бе прегърбил на задната седалка на лимузината, която Лукас бе паркирал пред южния вход на Сентрал Парк, на половин пряка от сградата на „Таим Уорнър“.

Дъждът валеше като из ведро. По пътя към града Бейли нервно обясни на Лукас защо го бе ангажирал.

— Федералните искат да изляза от колата. Боят се похитителите да не заподозрат, че ме вози техен агент. Ала ако по някакъв начин престъпниците са имали възможност да наблюдават къщата, след като са видели, че съм с лимузина под наем и карана от шофьор, когото винаги ползвам, ще се убедят, че единствената ни цел е да върнем децата живи и здрави.

— Разбирам, господин Бейли — отвърна Лукас.

— Знам, че около сградата на „Таим Уорнър“ ще бъде пълно с агенти на Бюрото, навярно ще ги има и в движещи се таксита, и в частни коли. Ще бъдат в готовност да ме последват, когато получа инструкциите — продължи Бейли. Гласът му леко трепереше от нерви.

Лукас погледна в огледалото за обратно виждане. Старецът изглеждаше толкова уплашен и възбуден, колкото се чувстваше и той самият, помисли си горчиво. Това беше истински капан за тях с Клинт. ФБР просто дебнеха, за да скочат отгоре им. Може би в момента закопчаваха белезниците на Анджи.

— Лукас, имаш ли мобилен телефон? — попита го за десети път Бейли.

— Да, сър, имам.

— Когато предадем парите, ще ти се обадя моментално. Ще ме чакаш тук, нали?

— Да, сър. И ще бъда готов да ви взема където и да сте.

— Казаха ми, че един от агентите ще пътува с нас. Искали да научат за впечатленията ми от човека, който ще се яви от страна на похитителите. Разбирам необходимостта от това, но настоях да бъда в

моята собствена кола. — Той направи опит да се засмее. — Имах предвид твоята, Лукас. Не моята.

— Тя е ваша винаги когато пожелаете, господин Бейли — Лукас почувства, че ръцете му се изпотиха, станаха студени и лепкави, и затова ги потърка една в друга. „Хайде да се почва — помисли си той. — Да става каквото ще да става. Омръзна ми това чакане!“

В осем и две минути спря точно пред „Таим Уорнър“. Натисна бутона на багажника, излезе от лимузината и отвори вратата на Бейли. Погледът му се плъзна по двата куфара, докато ги изваждаше от багажника.

Агентът на ФБР, когото видя в къщата на Бейли и който натовари куфарите в колата, бе сложил и количка за багаж.

— Когато господин Бейли слезе, не забравяйте да сложите куфарите върху количката — напомни той на Лукас. — Прекалено тежки са за него, няма да може да ги носи.

Ръцете го сърбяха да грабне куфарите и да хукне, но Лукас ги нагласи внимателно върху количката.

Дъждът се бе превърнал в истински порой и Бейли вдигна яката на палтото си. Сложи и шапка, но не достатъчно бързо, че да се предпази, и кичури мокра бяла коса полепнаха по челото му. От джоба си извади телефона, даден му от агент Карлсън, и го сложи до ухото си.

— Аз най-добре да тръгвам, господин Бейли — каза Лукас. — Желая ви късмет, сър. Ще чакам да ми се обадите.

— Благодаря ти, Лукас. Благодаря.

Лукас влезе в колата и хвърли бърз поглед наоколо. Бейли бе на тротоара. Трафикът беше натоварен, колите минаваха бавно около Калъмбъс Съркъл. На всеки ъгъл хора размахваха ръце или свиркаха за таксита. Лукас подкара към южния вход на Сентрал Парк. Както и очакваше, не откри никакво свободно място за паркиране. Зави надясно по Седмо авеню и още веднъж надясно по Петдесет и пета улица. Между Осмо и Девето авеню паркира пред един противопожарен кран и зачака да се обади Пайд Пайпър.

Децата спаха през по-голямата част от следобеда. Когато се събудиха, Анджи забеляза, че Кати е зачервена и със сигурност има температура. Не трябваше да я оставя с тази мокра пижамка, упрекна се тя. Пипна дрешката, все още беше влажна. Все пак изчака Клинт да излезе към пет и чак тогава преоблече детето в едно от комплектчетата, които бе купила — гащеризонче и блузка. Не беше ги изхвърлила с кашона.

— И аз искам да се преоблека — обади се Кели. Но като видя сърдития поглед на Анджи, млъкна и насочи вниманието си към телевизора.

В седем се обади Клинт, за да ѝ каже, че е купил нова кола — черна тойота от Ню Джърси, което означаваше, че я е откраднал и сега тя е с номера от Джърси. Преди да затвори, ѝ подхвърли:

— Не се тревожи, Анджи, тази вечер ще празнуваме.

Можеше да се обзаложи, че ще празнуват, каза си Анджи.

В осем часа тя сложи близнаците в кошарката. Кати дишаше тежко и пареше. Даде ѝ аспирина, сетне детето се сви на кълбо и засмука палеца си. Точно сега Клинт и Лукас се срещат с човека, който носи парите, помисли си Анджи. Нервите ѝ бяха опънати.

Кели прегърна сестра си. Синята пижамка с мечета бе смачкана и разкопчана на вратлето ѝ. Гащеризончето, с което сега беше Кати, бе тъмносиньо, а блузката — на сини и бели шахматни квадрати.

— Ние бяхме две малки момиченца в синьо, приятел — запя Анджи. — Две малки момиченца в синьо...

Кели я погледна, очите ѝ се отвориха широко, когато Анджи повтори последния ред от куплета два пъти:

— Но бяхме разделени.

Анджи загаси лампата, затвори вратата на спалнята и отиде във всекидневната. Ау, какъв образцов, идеален ред цари тук, помисли си саркастично тя. Изглеждаше по-добре от доста време насам. Трябваше обаче да запази инхалатора. Лукас я накара да го изхвърли.

Погледна часовника. Осем и десет. Клинт трябваше да паркира на две пресечки от Калъмбъс Съркъл с крадената кола в осем часа. До този момент Пайд Пайпър трябваше да е задвижил нещата.

Не беше му казано да носи оръжие, но Клинт реши да го вземе благодарение на нейното окуражаване.

— Помисли си малко — рече му тя. — Да речем, че си тръгнеш с откупа и някой те последва. Ти си добър стрелец. Ако наистина те сгачят, прицели се в крака на полицая или в гумите на колата му.

Така че сега нерегистрираният пистолет на Клинт лежеше в джоба му.

Анджи си направи кана кафе, седна на дивана и включи телевизора. С чаша черно кафе, което едва не изгори устата ѝ, в едната ръка и с цигара в другата, тя напрегнато наблюдаваше как говорителят обяснява, че може би в момента става предаването на откупа.

— Нашата уебстраница бе залята със съобщения от наши зрители. Хората се молят колкото е възможно по-скоро двете малки момиченца в синьо да се върнат в прегръдките на своите родители, чиито сърца са разбити.

Анджи се разсмя.

— Опитай пак да познаеш какво ще стане, пич — рече тя и се усмихна самодоволно на тържественото лице на говорителя.

Една неотдавнашна статия в списание я описваше като „шестдесет и три годишна жена с мъдри и състрадателни лешникови очи, с навита на пръстенчета сива коса и закръглено меко тяло, което предлага удобна и успокоителна прегръдка — истинско лоно за бебетата и малчуганите“. Доктор Силвия Харис беше завеждащ педиатричното отделение на Презвитерианската болница в Манхатън. Когато научи за отвличането на близначките, веднага се опита да се свърже с Маргарет и Стийл Фроли, но успя само да им остави съобщение. Объркана и разтревожена, доктор Харис се обади на секретарката на Стийл и я помоли да му предаде, че всички нейни познати и тя самата се молят момиченцата да останат живи и невредими.

През петте дни, през които децата бяха в неизвестност, тя продължи да изпълнява задълженията си, провеждаше срещи и визитации, без да престане нито за миг да мисли за близначките.

Като на видеолента, която непрекъснато се превърташе отново и отново, доктор Харис виждаше онзи късен есенен ден преди три години и половина, когато Маргарет Фроли ѝ се обади.

— На колко месеца е плодът? — попита тя младата майка.

— Терминът е на двадесет и четвърти март — отвърна Маргарет с щастлив и развълнуван глас. — Току-що разбрахме, че ще бъдат момиченца близнаци, а съм чела някои от вашите статии за близнаците. Ето защо искам вие да бъдете техният педиатър.

На предварителната среща те моментално се харесаха. Още преди да се родят бебетата, познанството им с доктор Харис се превърна в топло приятелство. Тя им даде цяла камара книги, посветени на специалната връзка между близнаците, а когато изнасяше лекции по темата, семейство Фроли често пъти бяха сред слушателите. Примерите за това как единият близнак изпитва болката на другия и как си изпращат телепатични съобщения, дори когато са на различни континенти, направо ги очароваха.

Когато Кати и Кели се родиха — две здрави и красиви момиченца, Стийл и Маргарет изпаднаха в екстаз. Лекарката също, макар и поради професионални причини. Спомените се въртяха в ума на Силвия, докато заключваше бюрото и се приготвяше да си върви вкъщи. Тогава бе получила шанс да изследва еднояйчни близнаци от минутата на тяхното раждане — и момиченцата потвърждаваха всичко, което някога бе писано за връзката между близнаците. Веднъж доведоха на преглед Кати, чиято настинка се бе усложнила с бронхит. Стийл остана в чакалнята с Кели. В момента, в който сложи инжекцията на Кати, сестричката ѝ започна да вие отвън. И това бе само един от многото подобни примери. Бе посъветвала Маргарет да води дневник за поведението на децата. И колко пъти си бе мислила, че Джош с огромна радост би се грижил за момиченцата и би ги наблюдавал?

Беше разказала на Стийл и Маргарет за починалия си съпруг. Младото семейство ѝ напомняше за нейния живот с Джош. Дватама Фроли се бяха срещнали в правния факултет. Тя и Джош също бяха колеги — състуденти в медицинския факултет на Колумбийския университет. Разликата бе, че Фроли имаха близнаци, докато те с Джош така и нямаха щастието да си родят деца. След завършването си създадоха обща педиатрична практика. А когато бе само на четиридесет и две, един ден Джош призна, че се чувства ужасно зле. Изследванията показаха, че има рак на белите дробове в последен стадий — истинска ирония на съдбата, която Силвия успя да приеме без горчивина само благодарение на огромната си вяра. Единственият път, когато го бе видяла да се кара на пациент, беше при влизането на една майка в кабинета, а дрехите ѝ миришеха на цигари. Джош я бе попитал с леден глас: „И вие пушите около това дете? Не разбирате ли на каква опасност го излагате? Трябва да спрете веднага“.

Маргарет бе казала по телевизията, че се притеснява за Кати, бои се, че е настинала. Когато похитителят пусна запис с гласовете на децата, едното наистина кашляше. Кати бързо развива пневмония, мислеше си Силвия. Не ѝ се вярваше похитителят да я заведе на лекар. Едва ли би поел такъв риск. Дали да не се обади на полицията в Риджфийлд, да обясни, че е педиатърът на момиченцата, и да попита дали не е уместно да даде някакви указания по телевизията,

адресирани към похитителите — какво да направят, ако Кати се разболее и вдигне температура.

В този момент телефонът ѝ иззвъня. За миг се изкуши да остави на телефонния секретар да запише съобщението, но някакъв импулс я накара да вдигне слушалката. Беше Маргарет, а гласът ѝ звучеше сякаш всеки момент ще припадне.

— Докторе, откупът се плаща в момента и момиченцата скоро ще се върнат при нас. Възможно ли е да дойдете? Осъзнавам, че искам прекалено много, но много се боя за здравето им. Чух, че Кати кашля много лошо.

— Тръгвам — рече Силвия Харис. — Пратете човек да ми покаже пътя към вашата къща.

Мобилният телефон в ръката на Франклин Бейли зазвъня. Той го отвори с треперещи пръсти и го притисна до ухото си.

— Франклин Бейли слуша — произнесе с пресъхнала уста.

— Браво, господин Бейли, вие сте забележително точен. Моите поздравления. — Шепотът не можеше да бъде разпознат. — Незабавно тръгнете надолу към Осмо авеню и Петдесет и седма улица. Завийте надясно по нея и вървете на запад до Девето авеню. Изчакайте на северозападния ъгъл. Не се оглеждайте на всяка стъпка. Ще ви се обади точно след пет минути.

Агентът от ФБР Ангъс Самърс, облечен в парцаливите мръсни дрипи на бездомник, се бе свил на тротоара, подпрян до стената на архитектурната забележителност, която някога е била музеят „Хънтингтън Хартфорд“^[1]. До него стоеше очукана количка, покрита с найлон и пълна със стари дрехи и вестници, така си осигуряваше някакво прикритие, в случай че някой го наблюдава. Както на всички други агенти, участващи в акцията, и неговият мобилен телефон бе програмиран така, че да прехване всяко обаждане на телефона на Франклин Бейли. Проследи с поглед как Бейли започва да влачи количката с куфарите по улицата. Възрастният човек се напрягаше доста поради тежестта на багажа и бързо бе измокрен до кости от проливния дъжд.

С присвити очи Самърс огледа околността около Калъмбъс Съркъл. Дали похитителят и неговата банда бяха някъде сред тълпата? Или бяха изпратили Бейли за зелен хайвер да обикаля из целия Ню Йорк, за да проверят дали не го следят и да се отърват от преследвачите?

Докато Бейли изчезваше бавно от погледа му, Самърс лениво се изправи, забута количката за пазаруване към ъгъла и изчака светофара. Знаеше, че камерите са насочени към сградата на „Таим Уорнър“ и в ротондата се записва всеки сантиметър от площада пред нея.

Той прекоси Петдесет и осма улица и се обърна наляво. Там един млад агент, маскиран също в парцаливите дрипи на бездомник, взе количката му. Самърс влезе в една от очакващите го коли на ФБР и след две минути, преоблечен в шлифер и подходяща шапка, беше свален пред „Холидей Ин“ на Петдесет и седма улица, на половин пряка от Девето авеню.

— Бърт, обажда се Пайд Пайпър. Кажи ми къде се намираш!

— Паркирал съм на Петдесет и пета улица между Осмо и Девето. Точно пред един противопожарен кран. Не мога да остана дълго. Предупреждавам те. Според Бейли това място е фрашкано с агенти на ФБР.

— Съвсем естествено. Да не би да очакваш нещо друго? Карай по Десето, сетне завий по Петдесет и шеста улица. Спри до тротоара веднага щом можеш, и чакай следващите инструкции.

Миг по-късно иззвъня телефонът на Клинт. Той бе паркирал крадената кола на Западна шейсет и първа улица. На него Пайд Пайпър даде същите инструкции.

Франклин Бейли чакаше на северозападния ъгъл на Девето авеню и Петдесет и седма улица. Вече бе подгизнал до кости и останал без дъх от тежките куфари. Въпреки увереността, че всяка негова стъпка се следи от ФБР, не можеше да се освободи от напрежението заради играта на котка и мишка, която играеше с похитителите. Когато телефонът иззвъня отново, ръката му трепереше толкова силно, че го изтърва. Като се молеше само да не се е счупил и да работи, той го отвори и каза:

— Тук съм.

— Виждам ви. Тръгнете до Петдесет и девета улица и Десето авеню. Влезте в магазина на „Дуейн Рийд“^[2] на северозападния ъгъл. Оттам си купете нов телефон с предварително предплатени минути и торбички за отпадъци. Ще се обадя след десет минути.

„Той ще го накара да изхвърли нашия телефон“, помисли си агент Самърс, докато стоеше на алеята пред „Холидей Ин“ и подслушваше разговора. Очевидно похитителят наблюдаваше всяко

движение на Бейли, а това означаваше, че е в някоя от сградите с апартаменти наоколо. Видя как едно такси спря от другата страна на улицата и някаква двойка излезе от него. Знаеше, че десетина агенти шофират таксите, а на задните им седалки има други агенти. Идеята бе да свалят предполагаеми пътници близо до мястото, където чака Бейли, така че ако му наредят да наеме кола, да не изглежда подозрително, че съвсем наблизко има свободно такси. Ала сега Пайд Пайпър се опитваше да направи така, че всеки, който следи Бейли, да се разкрие.

Възрастният човек трябваше да измине още четири пресечки в дъжда, влачейки тежките куфари със себе си. Съмърс се тревожеше за Бейли, докато го гледаше как завива на север, следвайки инструкциите на похитителя. Надяваше се да не припадне, преди да стигне до мястото за предаване на парите.

Едно такси с надпис „Поръчка на таксиметров превоз и лимузини“ спря до тротоара. Самърс претича да го вземе.

— Ще заобиколим Калъмбъс Съркъл — нареди той на агента, който шофираше — и ще спрем на Десето близо до Шейсета улица.

На Франклин Бейли му трябваша десет минути, за да стигне до магазина на „Дуейн Рийд“. Когато излезе, носеше в ръката си малък пакет и телефон, но ФБР вече не можеше да подслушва инструкциите на Пайд Пейпър. Под погледа на Самърс Бейли влезе в една кола и потегли.

Вътре в магазина Майк Бензара, студент в центъра „Фордхам-Линкълн“, който работеше тук в свободното си време, за да припечелва някой и друг долар допълнително, мина покрай касата. Спря, когато видя мобилен телефон да лежи между дъвките и бонбоните по рафтовете. Я виж ти, много хубав и модерен апарат, помисли си, докато го подаваше на касиерката.

— Жалко, че не сме служба „Загубени вещи“ — пошегува се той.

— Този е вторият за днес — рече касиерката, като го прибра в чекмеджето под касата. — Обзалагам се на кутия понички, че принадлежи на възрастния мъж с куфарите. Тъкмо плащаше торбичките за смет и новия телефон, който купи, когато неговият започна да звъни. Помоли ме да продиктувам номера на новия на човека, който му се обаждаше. Каза, че очилата му били замъглени и не можел да го прочете.

— Може би си има любовница и не иска жена му да открие номера ѝ, когато провери сметките.

— Не. Говореше с мъж. Вероятно е бил букмейкърът му.

— Отвън има един седан, който ви очаква — инструктира Пайд Пайпър Бейли. — Името ви е написано на стъклото от страната на пътника. Не се страхувайте. Колата е с номер 142 на „Ексел Драйвинг Сървис“^[3]. Резервацията е на ваше име. Помолете шофьора да качи куфарите на задната седалка до вас.

Шофьорът от „Ексел“, Ейнжъл Розарио, спря до тротоара на Петдесет и девета улица и Десето авеню. Възрастният мъж, който влачеше количка за багаж и надничаше в прозорците на колите, паркирани покрай тротоара, сигурно бе неговият пасажер.

— Вие ли сте господи Бейли?

Ейнджъл протегна ръка към дръжката на количката.

— Ще отворя багажника, сър.

— Не. Трябва да извадя нещо от чантите. Сложете ги на задната седалка.

— Но те са мокри — възрази Ейнджъл.

— Тогава ги сложете на пода — разсърди се Бейли. — Направете го!

— Добре. Само да не получите удар. — През двадесетте години практика като шофьор в „Ексел“ Ейнджъл бе виждал доста смахнати пасажери, но този определено го разтревожи. Изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да получи сърдечен удар, а Ейнджъл не искаше да спомогне за подобно развитие на нещата, като спори с него. Пък и от този курс можеше да падне щедър бакшиш, ако е услужлив, помисли си. Въпреки че дрехите на пътника бяха подгизнали от дъжда, личеше си, че са скъпи, а в гласа му се долавяха аристократични нотки. Не беше като предишния му пътник — една жена, която му вдигна скандал, че ѝ е начислил такса и за престой. Гласът ѝ стържеше като ръждясала косачка.

Ейнджъл отвори задната врата на колата, но Бейли не влезе, докато куфарите не бяха свалени от количката и нагласени на пода. Трябваше да сложи количката в скута му, мислеше си ядосано Ейнджъл, докато я сгъваше и поставяше на предната седалка. Той затвори вратата, заобиколи и влезе на мястото си.

— Бруклинският музей, нали?

— Нали така са ви казали.

— Даа. Ще вземем вашия приятел и ще го откараме заедно с вас в хотел „Пиер“^[4]. Предупреждавам ви, че може да отнеме доста време. Движението е натоварено, пък и в този дъжд... по-разумно е да е бавно.

— Разбирам.

Когато колата тръгна, новият телефон на Франклин Бейли започна да звъни.

— Намерихте ли шофьора? — попита Пайд Пейпър.

— Да, в колата съм.

— Прехвърлете парите от куфарите в две торби за смет. Завържете ги със синята вратовръзка, която носите, и с червената, която трябва да е в джоба ви. Ще ви се обадя след малко.

Часът беше девет и двадесет.

---

[1] Бяла мраморна сграда с венециански мотиви, построена от милиардера Хънтингтън Хартфорд през 1964 г. като галерия за модерно изкуство на Калъмбъс Съркъл 2, но съществувала като такава само 5 години, а после е превърната в Нюйоркски културен център. — Б.пр. ↑

[2] Голяма фармацевтична верига магазини в Ню Йорк — над 240 магазина. — Б.пр. ↑

[3] Фирма за коли и лимузини под наем. — Б.пр. ↑

[4] Луксозен петзвезден хотел в Ню Йорк на Пето авеню. — Б.пр.

↑

В девет и петнадесет телефонът в бунгалото пронизително иззвъня. Звукът му беше стряскащ и накара Анджи почти да подскочи. Тя тъкмо бе отворила вратата на спалнята, за да нагледа децата. Затвори я бързо и изтича да вдигне телефона. Знаеше, че не може да е Клинт — той винаги се обаждаше на мобилния телефон.

— Ало?

— Анджи, аз съм обиден. О-би-ден! Мислех, че с моя стар приятел Клинт щяхме да прием по биричка снощи.

„О, не!“ — помисли си Анджи. Обаждаше се оня хапльо — Гас, и по шума, който се чуваше, отгатна, че е в кръчмата на Данбъри. А по размазания нечленоразделен говор се познаваше колко пенливи е изпил. Все пак трябва да е внимателна, напомни си тя. Веднъж Гас се бе изтърсил неканен на вратата в търсене на компания.

— Здравсти, Гас — рече, опитвайки се да звучи мило и приятелски. — Клинт не ти ли се обади? Казах му. Снощи се чувстваше много уморен и си легна рано-рано.

Откъм спалнята се разнесе плач — висок и силен, и Анджи осъзна, че в бързината си да отговори на телефона не бе затворила напълно вратата. Опита се да покрие слушалката с ръка, но беше късно.

— Това детето, което гледаш, ли е? Чувам, че някой плаче.

— Да, това е детето, което гледам, и отивам да го видя как е. Клинт излезе да види някаква кола, която се продава в Уонкърс. Ще му кажа да ти се обади утре вечер да пиете по едно.

— Дано дойде с новата кола. Тази, дето я карате сега, е истински капан за плъхове.

— Така си е. Гас, нали чу, че детето плаче? Ще кажа на Клинт за утре вечер, нали?

Анджи понечи да окачи слушалката, но преди да затвори напълно, вече събудената Кели се развика:

— Мамо! Мамо!

„Дали Гас щеше да осъзнае, че е чул две деца, а не едно, или вече бе толкова пиян, че да не може да направи разликата?“ — помисли си разтревожено тя. Нищо чудно да се обади отново, това бе напълно в негов стил. Все си търсеше някого, с когото да си побъбри, това беше сигурно. Отправи се към спалнята. Двете близначки вече се бяха изправили, държаха се за пръчките на кошарката и викаха майка си. Добре де, може да се справи поне с едната, мислеше си Анджи, като измъкна един чорап от скрина и го завърза около устата на Кели.

Агент Ангъс Самърс държеше телефона до ухото си, без да откъсва очи от колата пред тях, докато агент Бен Таглионе я следваше. В нея се возеше Франклин Бейли. Веднага след като видя логото на „Ексел Драйвинг Сървис“, Самърс се свърза с диспечера на фирмата. Кола 142 бе наета на името на Бейли и бе платена с карта „Американ Експрес“ пак на негово име. Дестинацията беше Бруклинският музей, откъде щяха да вземат един пасажер, а след това щяха да отидат до хотел „Пиер“ на Шейсет и първа улица и Пето авеню. Прекалено точна информация, помисли си Самърс, и следователно подозрителна. Така мислеха и всички останали участници в проследяването. Въпреки това агенти на ФБР вече бяха на път към музея, а друга група бе оградил хотела.

Как Пайд Пайпър бе узнал номера на кредитната карта на Бейли? Усецането, че ръководителят на отвлечането бе човек, който познава семейството отблизо, ставаше все по-силно. Но не това бе най-важното в момента. Първо трябваше да спасят момиченцата. После щяха да мислят за залавянето на престъпниците.

Пет други коли с агенти следваха колата на Бейли. По Уест Сайд Драйв движението бе почти спряло. Онзи, който очакваше Бейли, за да вземе парите, може би вече нервничеше на мястото на срещата, мълчаливо се безпокоеше Самърс. Знаеше, че същото тревожи и останалите. Жизненоважно за децата бе похитителите да получат парите, преди да изгубят контрол и да се паникьосат. В противен случай никой не можеше да предскаже какво щяха да сторят на децата.

На мястото, където от Уест Сайд Драйв се излизаше към Световния търговски център, причината за задръстването стана ясна. Имаше катастрофа. Когато най-накрая минаха на сантиметри от ударилите се коли, движението драматично се ускори. Самърс се наведе напред, за да не изпусне от очи черния седан, една от многото черни коли на пътя, които изглеждаха напълно еднакви в дъжда.

Като поддържаха дистанция от три коли помежду им, те следваха колата на „Ексел“, докато заобиколиха носа на Манхатън и след това се обърнаха на север по Франклин Делано Рузвелт Драйв. Бруклинският мост вече се виждаше, светлините му бяха размазани от дъжда, който вятърът безмилостно брулеше. Сетне на Саут стрийт колата на „Ексел“ направи рязък завой наляво и изчезна в отбивката. Агент Таглионе изръмжа, докато се опитваше да се престрои в лявата лента, но бе невъзможно да го направи, без да се сблъска с колата, който караше успоредно с него.

От ярост Самърс сви ръце в юмруци и в този момент телефонът му иззвъня.

— Все още сме зад тях — събщи му агент Бъди Уинтърс. — Отново се отправят на север.

Часът беше девет и половина.

31

Доктор Силвия Харис прегърна хлипащата Маргарет Фроли. Думите не вършеха работа в момент като този, помисли си тя. Над рамото на младата жена срещна погледа на Стийл. Измършавял и бледен, той изглеждаше безпомощен и някак по-млад от своите тридесет и една години. Мъчеше се да сдържи собствените си сълзи.

— Те трябва да се върнат тази нощ! — прошепна Маргарет, гласът ѝ бе натезал от тревога и мъка. — Те ще се върнат тази нощ! Трябва да вярвам в това! Знам, че ще се върнат.

— Нуждаем се от вас, докторе — обади се Стийл развълнувано. За миг замълча, след което продължи с очевидно усилие: — Дори похитителите на децата ни да се държат добре с тях, със сигурност те са уплашени и объркани. А и Кати кашля много лошо.

— Маргарет ми го каза, когато се обади — обясни тихо Силвия.

Уолтър Карлсън наблюдаваше загриженото ѝ лице и можеше да прочете мислите ѝ. Доктор Харис вече бе лекувала Кати от пневмония и си даваше сметка, че дълбоката кашлица е опасна за малката ѝ пациентка.

— Запалил съм камината в дневната — рече Стийл. — Да отидем там. Бедата със старите къщи е, че повечето стаи са или прекалено топли, или прекалено студени, както и да нагласите термостата.

Карлсън разбираше, че Стийл се опитва да изтръгне жена си от все по-засилваща се тревога, която я измъчваше. Когато телефонира на доктор Харис и я помоли да дойде, Маргарет всъщност изрази на глас своето убеждение — че Кати е много болна. Сега младата жена стоеше до прозореца и гледаше навън.

— Ако след като вземат парите, похитителите оставят децата на дъжда, Кати със сигурност ще развие пневмония.

После помоли Стийл да донесе дневника, който водеше от раждането на децата.

— Трябва да опиша събитията от тази седмица — обясни тя на Карлсън с немощен глас. — Когато момиченцата ми се върнат, ще бъда

толкова щастлива и ще се опитам да забравя всичко. Искам да опиша какво е да очакваш. — И почти бълнувайки, добави: — Моята баба често ми повтаряше, когато бях дете и очаквах с нетърпение рождения си ден или Коледа: „Чакането не изглежда дълго, след като е свършило“.

Стийл донесе един кожен бележник и Маргарет прочете на глас няколко абзаца от него. В един от тях се казваше, че дори в съня си Кати и Кели отварят и затварят ръчичките си по едно и също време. Друг откъс бе за случка от миналата година, когато Кати ударила коляното си в скрина в спалнята. Кели, която била в кухнята, хванала коляното си в същия момент, без никаква видима причина.

— Доктор Харис ми препоръча да си водя дневник — обясни Маргарет.

Карлсън ги остави в дневната и се върна в трапезарията, където бе телефонът, който се подслушваше. Нещо му подсказваше, че е възможно Пайд Пайпър да осъществи директна връзка със семейството.

Часът беше девет и четиридесет и пет, бяха изминали почти два часа, откакто Франклин Бейли бе започнал да изпълнява нарежданията на похитителя, за да предаде откупа.

— Бърт, в следващите две минути ще ти се обади Франклин Бейли. Чакай го на Петдесет и шеста улица, пред пешеходния пасаж, който минава между Петдесет и шеста и Петдесет и седма на изток от Шесто авеню — каза Пайд Пайпър на Лукас. — Хари вече ще е паркирал там. Когато получи потвърждение, че си на мястото, ще кажа на Бейли да остави торбите за смет с парите в контейнера пред оптиката на Петдесет и седма улица. Той ще ги хвърли върху купчината вече натрупани торби с боклук. Всяка торба ще бъде вързана с вратовръзка, по това ще ги познаете. Ти и Хари трябва да прекосите пешеходния пасаж, да вземете торбите и да ги оставите в багажника на колата на Хари. Той трябва да изчезне, преди агентите да са го забелязали.

— Искаш да кажеш, че ще трябва да тичаме цяла пресечка с торби за боклук? Но в това няма смисъл! — протестира Лукас.

— Има, и то голям. Дори агентите от ФБР да са успели да проследят колата на Бейли, те ще бъдат доста далеч, така че ще имате възможност да вземете торбите и Хари да отпътува незабелязано. Ти ще останеш на място, когато Бейли и ФБР се появят, ще им съобщиш, че господин Бейли ти е наредил да го вземеш оттам. Никой агент няма да посмее да те следи отблизо по пешеходния пасаж, защото лесно ще бъде забелязан. Когато федералните се появят, ще им кажеш, че си видял двама мъже да хвърлят торбите в кола, паркирана наблизо. Дай частично невярно и объркващо описание на колата. — С тези думи той прекъсна телефонната връзка.

Беше десет часът и шест минути.

Франклин Бейли бе принуден да обясни на Ейнджъл Розарио защо постоянно сменят посоката на движение. В огледалото за обратно виждане шофьорът го видя как прехвърля парите от куфарите в торбите за боклук. Заяви, че ще го заведе в най-близкия полицейски участък. Бейли се обърка и тъй като се уплаши, че това може да

провали операцията, бързо призна, че всъщност това са парите за откупа на близначките Фроли, и помоли за съдействие.

— Ще те предложи за награда — добави той.

— Не ми трябва награди! Аз самият имам две деца — отвърна Ейнджъл. — Ще карам там, където този човек ни нареди да отидем.

След като излязоха през отбивката на Саут стрийт, бяха инструктирани да карат по Първо авеню, да завият на запад по Петдесет и пета улица и да спрат колкото е възможно по-близо до Десето авеню. Минаха петнадесет минути, преди Пайд Пайпър да позвъни отново.

— Господин Бейли, вече сме в последната фаза на нашето сътрудничество. Обадете се на личния си шофьор и му кажете да ви чака на Западна петдесет и шеста улица, пред пасажа за пешеходци, който я свързва с Петдесет и седма. Само на четвърт пресечка на изток от Шесто авеню. Обадете му се! Ще ви позвъня пак.

След десет минути Пайд Пайпър отново се обади.

— Свързахте ли се с шофьора си?

— Да. Наблизо е. Ще отиде там моментално.

— Нощта е дъждовна, господин Бейли. Искам да бъда добър с вас, няма да ви мъча повече. Инструктирайте шофьора си да мине по Петдесет и седма, да завие надясно, да кара на изток и да спре близо до тротоара, след като прекосите Шесто авеню.

— Говорите прекалено бързо, не мога да запомня всичко — протестира Бейли.

— Слушайте внимателно, ако искате семейство Фроли да видят децата си отново. Пред оптиката „Коен“ има контейнер с торби за боклук. Сложете торбите с парите най-отгоре на купчината, като се уверите, че вратовръзките се виждат съвсем ясно. Сетне моментално се върнете в колата и кажете на шофьора да продължи да кара на изток. Ще се обадя пак. Беше десет и шест минути.

— Бърт, обажда се Пайд Пайпър. Тръгвай веднага през пасажа! Торбите вече са оставени в контейнера!

Лукас свали шофьорската си шапка и нахлузи яке с качулка срещу дъжда и тъмни очила, които почти скриха лицето му. Изскочи от колата, отвори големия си чадър и последва Клинт, облечен също като него. Дъждът все още се сипеше като из ведро и Лукас бе убеден, че

малкото минувачи едва ли биха им обърнали внимание. Всеки бързаше, зает с мислите си и свил глава под чадъра си.

Надникна изпод чадъра и видя Франклин Бейли да се качва в колата. Нарочно изостана и леко отстъпи, когато Клинт грабна двете торби с вратовръзките и затича назад по тротоара към пасажа. Лукас изчака колата на Бейли да потегли. Искаше да бъде сигурен, че няма да го видят, преди да се присъедини към Клинт и да вземе едната торба от ръцете му.

За няколко секунди двамата стигнаха обратно на Петдесет и шеста улица. Клинт натисна бутона за багажника на крадената тойота, но той не се отвори. Като изруга през зъби, се помъчи да отвори задната врата откъм тротоара, но и тя не поддаде.

Лукас съобрази, че разполагат само с няколко секунди преди появата на ФБР. Бързо отвори багажника на своята лимузина.

— Сложи ги тук! Веднага! — излая, докато хвърляше обезумял поглед към коридора на пасажа и улицата. Малкото хора, които ги бяха видели да тичат, вече бяха изчезнали.

Когато агентите на ФБР се появиха от двете страни на сградата, той отново седеше на мястото на шофьора. Якето му бе навито на руло и пъхнато под предната седалка, униформената му шапка бе отново на главата. Нервите му бяха опънати до скъсване, сърцето му правеше салтомортале, но държането му беше спокойно, когато отговори на рязкото почукване по стъклото.

— Какво има? — попита.

— Видяхте ли един мъж да носи или влачи торби за смет и да излиза от пасажа преди не повече от минута? — попита строго агент Самърс.

— Да. Бяха паркирали точно тук. — Лукас уверено посочи мястото, което Клинт току-що бе освободил.

— Те? Имате предвид, че са били двама?

— Да. Единият беше як и набит, другият висок, тънък. Не видях лицата им.

Самърс не бе успял да проследи оставянето на парите върху купчината с боклук, защото колата им бе задържана от светофар на Шесто авеню. Пристигнаха навреме само за да зърнат как колата на „Ексел“ се отдалечава от тротоара пред оптичния магазин. Тъй като

нямаше и следа от куфарите върху купчината боклук, продължиха следенето по Пето авеню.

Разбраха за грешката си чак след обаждането на друг агент. Тогава оставиха колата и се затичаха обратно. Минувач, спрял се да говори по мобилния си телефон, потвърди, че е видял в пасажа едър, як мъжага да влачи две торби за смет от купчината с боклук. Насочиха се натам и откриха лимузината на Бейли и шофьора му да го чакат.

— Опишете ми колата — нареди Самърс.

— Тъмносиня или черна. Последен модел лексъс с четири врати.

— Дватама мъже влязоха в нея, така ли?

— Да, сър.

Ръцете му бяха лепкави и влажни, но Лукас успя да отговори на въпросите с погребалния тържествен тон, който използваше при разговорите си с Франклин Бейли. През следващите няколко минути, все още нервен, но вътрешно леко развеселен, той наблюдаваше как улицата се изпълни с агенти. В момента сигурно всяко ченге в Ню Йорк търсеше тъмен лексъс, помисли си. Колата, която Клинт бе откраднал, беше доста стара черна тойота.

Минаха няколко минути и колата на „Ексел“ спря зад неговата. Бейли, вече почти на ръба на припадъка, влезе с помощ в лимузината. Придружен от двама агенти и последван от останалите, Лукас подкара към Риджфийлд, слушайки как разпитват Бейли за инструкциите на Пайд Пайпър. Остана доволен, когато Бейли каза:

— Помолих Лукас да не се отдалечава от Калъмбъс Съркъл. Към десет часа бях инструктиран да му наредя да ме чака тук, на това място. Последното нареждане да се срещна с него получих, когато тръгнахме на изток, след като изхвърлих торбите с парите. Пайд Пайпър каза, че не искал да се измокрят.

В дванадесет и четвърт Лукас спря лимузината пред дома на Фроли. Единият агент придружи Бейли вътре. Другият остана да благодари на Лукас. Каза му, че е бил изключително полезен за операцията. Все още с парите от откупа в багажника на собствената си лимузина, Лукас отиде до гаража, прехвърли торбите в старата си кола и подкара към бунгалото, където го очакваха ликуващият Клинт и странно тихата и спокойна Анджи.

Откупът беше платен, но агентите бяха загубили следите на двамата мъже, взели парите. Оставаше им само да чакат. Стийл, Маргарет и доктор Харис седяха мълчаливо и се молеха телефонът да звънне или някой, например съсед, да дойде и да каже: „Току-що ми се обадиха с молба да ви съобщя къде са децата“. Но никой не се обаждаше. Цареше ужасна, потискаща тишина. Хаотични, несвързани мисли се блъскаха в главата на Маргарет.

„Къде ли ще ги оставят?“ — измъчваше се тя. Може би в някоя празна къща? Невъзможно бе да ги заведат на публично място, като станция на метро, влак или спирка на автобус, без да бъдат забелязани. Близначките правеха впечатление, обикновено хората ги заглеждаха. Нейните две малки момиченца в синьо. Нали така ги кръстиха вестниците.

Сините кадифени роклички...

Ами ако похитителите не се обадят повече? Те си получиха парите. Може вече да са заминали, може да са напуснали страната...

Чакането не изглежда толкова дълго, след като е свършило.

Сините кадифени роклички...

— Кралят седеше в хазната и броеше парите си — изкикоти се Клинт. — Не мога да повярвам, че си закарал мангизите до къщата, докато агентите на ФБР са се возели в колата ти.

Купчините банкноти бяха на пода в дневната на бунгалото, повечето петдесетачки, останалите двайсетачки. Както бе наредено, банкнотите не бяха нови. Една бърза проверка напосоки показва, че номерата им не са последователни.

— Ами повярвай — отвърна Лукас. — Започни да прехвърляш своята половина в едната от торбите. Аз ще взема моята в другата. — Дори и сега, макар парите да бяха пред него, не го оставяше на мира предчувствието, че нещо ще се обърка. Този празноглавец Клинт беше толкова задръстен и тъп, че едва не бе провалил операцията. Не беше си направил труда да провери дали багажникът на откраднатата кола се отваря. „Ако не бях там с лимузината, щяха да го хванат по бели гащи“, мислеше си с презрение Лукас. Сега очакваха обаждането на Пайд Пайпър, който да им даде наставления къде да оставят децата.

Където и да бе, щяха да го изиграят все едно Анджи иска да спрат, за да им купи сладолед. Беше доволен и в известен смисъл спокойно, че посред нощ със сигурност нямаше да намерят отворена сладкарница. Въпреки това имаше чувството, че вътрешностите му са сплетени на възел. Защо Пайд Пайпър не се обаждаше?

В три и пет сутринта остро извъняване на телефона в бунгалото ги накара да подскочат. Анджи изтича да вдигне, като си мърмореше:

— Дано не е онзи тъпанар Гас.

Беше Пайд Пайпър.

— Дай ми Бърт — нареди рязко той.

— Момент — отвърна нервно тя.

Лукас прекоси стаята и взе слушалката.

— Вече се чудех кога ще се обадиш — излая той.

— Не се държиш като човек, сдобил се с милион долара. Слушай ме внимателно. Ще отидете с откраднатата кола до паркинга на „Ла Кантина“ — ресторант на пътя Соу Мил Ривър Паркуей в Елмсфорд. Ресторантът е близо до входа на мемориала „Грейт Хангър“ в парка. Затворен е от много години.

— Знам къде е.

— Тогава сигурно си наясно, че паркингът е зад сградата и не се вижда от пътя. Хари и Мона с децата ще те следват с микробуса. Като стигнете, преместете децата в откраднатата кола и ги затворете в нея. После се върнете в бунгалото с микробуса. Ще се обадя в пет часа, за да проверя дали сте изпълнили инструкциите ми. Тогава ще предприема последната стъпка. А после никой от вас няма да ме чуе повече.

В три и петнадесет те тръгнаха на път. Седнал зад волана на откраднатата кола, Лукас наблюдаваше как Анджи и Клинт пренасят спящите деца. Ако спукат гума с тази стара таратайка, ако попаднат на пътен патрул и им направят проверка, ако някой пиан ги блъсне... Всички възможни инциденти и нещастия минаха през главата му, докато палеше мотора, след което с тревога забеляза, че има по-малко от четвърт резервоар с бензин.

„Достатъчно е, трябва да ми стигне“, опита да се успокои Лукас.

Дъждът все още валеше, но не толкова силно както по-рано. Лукас реши да приеме това като добър знак. Докато караше през Данбъри на запад, се замисли за ресторанта „Ла Кантина“. Преди много години бе спрял там да вечеря след един забележително успешен удар в Ларчмънт. Семейството беше в задния двор при басейна и той се промъкна през отключената врата и се качи право в спалнята на родителите. И това ако не беше късмет! Съпругата на големия хотелски бос бе оставила сейфа отворен. Не незаключен, а направо *отворен*. След като задигна бижутата, прекара три седмици във Вегас, спомняше си Лукас. Загуби повечето от парите, но пък си прекара страхотно!

С *този* половин милион смяташе да се отнесе по-внимателно. Никакъв хазарт. На всяка цена трябваше да избяга. Не искаше да прекара остатъка от живота си в затворническа килия. Това беше най-главната му грижа. Не възнамеряваше да е наоколо, когато Анджи

привлече вниманието, като започне да харчи без мярка в някой търговски център.

Взе завоя и се качи на Соу Мил Ривър Паркуей. След десет минути щеше да стигне до мястото. По шосето нямаше движение. Кръвта му застина, когато забеляза колата на щатския патрул. Веднага хвърли поглед на спидометъра — караше с шейсет в зоната с ограничение до петдесет и пет. Значи нямаше страшно. Намираше се в дясната лента, без да лъкатуши и криволичи. Клинт бе далеч зад него, никой не можеше да заподозре, че го следва.

Полицейският патрул слезе от шосето на следващия изход. Още по-добре, помисли си Лукас и навлажни устните си с език. След по-малко от пет минути. Четири. Три. Две.

Остарялата постройка на „Ла Кантина“ се появи от дясната му страна. В нито една от лентите на Соу Мил Ривър Паркуей не се движеше кола. Лукас изгаси фаровете, зави вдясно и като мина покрай ресторанта, отиде на паркинга отзад. Изгаси мотора и зачака. Звукът на приближаваща кола му подсказа, че последната фаза от плана скоро ще бъде завършена.

— Да се преброят един милион долара на ръка, отнема много време — рече Уолтър Карлсън.

— Парите бяха предадени малко след десет — възрази Стийл. — Вече минаха четири часа.

Погледна към Маргарет, но тя не отвори очи.

Беше се свила на дивана, главата ѝ лежеше в скута му. От време на време равното ѝ дишане му подсказваше, че се унася, но почти мигновено въздъхваше и бързо се стряскаше.

Доктор Харис седеше в люлеещия се стол, ръцете ѝ бяха скръстени в скута. Нито в позата, нито в изражението ѝ имаше следа от умора. На Карлсън му се стори, че тя сигурно изглежда по същия начин, когато бди до някое много болно детенце. Овладяна, уверена, с успокояващо присъствие, помисли си той. Точно каквото е необходимо за пациентите и близките им.

Въпреки че се опитваше да говори спокойно, Карлсън знаеше, че с всяка изминала минута вероятността похитителят да не се обади се увеличава. Пайд Пайпър бе казал, че ще се обади малко след полунощ, за да каже къде да търсят близначките. Стийл беше прав. Бяха взели парите преди часове. Целият опит, който имаше, го навеждаше на мисълта, че момиченцата вече са мъртви.

Франклин Бейли бе чул гласовете им във вторник, разсъждаваше той. Това означаваше, че преди ден и половина са били живи, защото са му казали, че са видели родителите си по телевизията. Но подобно заключение бе допустимо, ако историята на Бейли бе вярна.

С минаването на часовете в главата на Карлсън се оформи подозрение. Усещаше тревожно чувство да свива стомаха му, а то му бе служило добре през всичките двадесет години служба в Бюрото. Подозрението му подсказваше да провери Лукас Ул — вездесъщия шофьор, който много удобно се бе оказал точно на мястото, откъдето е могъл да види как похитителите носят парите, и после да даде описание на колата, с която според него били изчезнали.

Калсън допускаше, че твърдението на Бейли може и да беше истина — че докато пътувал в колата на „Ексел“, получил инструкции от Пайд Пайпър да нареди на Лукас къде да го чака, и че е предал тези инструкции на шофьора. Но една настойчива и упорита мисъл не го оставяше на мира — ами ако Бейли ги разиграва и ги прави на глупаци.

Ангъс Самърс — агентът от ФБР, отговарящ за групата в Ню Йорк, беше отпътувал от мястото на предаването на парите с Бейли и потвърди, че той и шофьорът казват истината. Въпреки това Карлсън смяташе да се обади на Конър Райън — специален агент в Ню Хевън и настоящ шеф. Райън беше в кабинета си със своите момчета, готов да действа, ако получеха съобщение, че близначките са оставени в северната част на Кънектикът. Той можеше веднага да започне да разследва Лукас.

Маргарет бавно се протегна. Прибра назад косата си с толкова уморен жест, та агентът си помисли, че усилието да вдигне ръката си е било почти непоносимо за нея.

— Когато говорихте с Пайд Пайпър, той не ви ли каза, че ще се обади около полунощ? — попита тя.

Нямаше какво друго да й отговори, освен да каже истината.

— Да. Точно така каза.

Клинт знаеше, че са близо до ресторанта „Ла Кантина“, и се тревожеше да не го подмине. С присвити очи тревожно оглеждаше дясната страна на шосето. Забеляза патрулната кола и намали скоростта, да не би ченгетата да си помислят, че следва Лукас. Сега съучастникът му бе далеч напред.

Анджи седеше до него и люлееше болното дете в скута си. От момента, в който седнаха в микробуса, тя пееше песничката „Две малки момиченца в синьо“ отново и отново.

„Но... ние... бяхме... разделени“, припяваше сега, проточвайки последната нота.

„Дали колата пред тях бе на Лукас?“ — зачуди се Клинт. Не, не беше.

„Две малки момиченца в синьо, момко...“ — поде отново Анджи.

— Слушай! Стига с това пеене! Престани! — скарай се Клинт.

— Кати обича да ѝ пея — сопна се тя.

Клинт я погледна учудено и нервно. Изглеждаше странно тази вечер. Беше в едно от своите налудничави настроения. Когато влязоха в спалнята, за да вземат децата, той видя, че едното от тях спи с чорап, завързан около устата му. Понечи да го развърже, но Анджи го сграбчи за ръката.

— Не искам да ми мрънка в буса.

След това настоя да остави това дете на пода пред задната седалка и да го покрие с отворен вестник.

На неговия протест, че може да се задуши, Анджи отвърна:

— Няма да се задуши. Ако случайно ни спрат по пътя, не искам ченгетата да ни видят с две близначета.

Другото дете, онова, което Анджи държеше, беше неспокойно и хленчеше. Слава богу, че скоро щяха да се отърват от тях. Без да е лекар, виждаше, че хлапето бе много болно.

Тази сграда трябва да е ресторантът, реши Клинт, взирайки се напред. Той мина в дясната лента. Усещаше как потта избива по тялото му. Винаги му се случваше в критични моменти от работата. Мина покрай ресторанта и зави по алеята, после направи още един десен завой и влезе в паркинга. Лукас бе спрял близо до сградата, така че паркира точно зад него.

„Те бяха две сестрички...“ — пееше Анджи. Гласът ѝ неочаквано бе станал по-висок.

Кати се размърда в ръцете ѝ и изхлипа. От пода на задната седалка приглушеното хленчене на Кели пригласяше като ехо на уморения протест на сестричката ѝ.

— Млъкни! — отново ѝ нареди Клинт. — Ако Лукас чуе, че вдигаш шум, не знам какво ще ти направи.

Неочаквано Анджи спря да пее.

— Хич не ми пука! Не се страхувам от него. Подръж я малко!

Тя сложи Кати в ръцете му, слезе, изтича до крадената кола и почука на прозореца.

Клинт видя как Лукас го отваря, а Анджи се навежда към него. Миг по-късно се чу оглушителен гръм, който можеше да бъде причинен единствено от изстрел. Ехото му се разнесе из пустия паркинг.

Анджи се върна тичешком в колата, отвори вратата и грабна Кели.

Все още онемял и вцепенен, неспособен да мръдне, нито да говори, Клинт видя как тя сложи Кели на задната седалка в откраднатата кола и влезе отпред на мястото на пасажера. Когато се върна, носеше мобилния телефон на Лукас и връзка ключове.

— Когато Пайд Пайпър се обади, трябва да му отговорим — каза му тя. Гласът ѝ бе радостно възбуден.

— Ти уби Лукас! — рече объркано Клинт. Все още държеше Кати, чийто плач отново се бе превърнал в кашлица.

Анджи я взе от него.

— Оставил е бележка. Написана на същата пишеща машина като бележката за откупа. В нея пише, че не е имал намерение да убива Кати. Ала плачела толкова много, че сложил ръка върху устата ѝ, а когато осъзнал, че е мъртва, я поставил в един кашон и го хвърлил в океана от самолета, който наел. Е, не е ли отлична идеята ми? Сега

прилича на самоубийство. Целият милион остава за нас, а аз получих своето бебе. Хайде! Да се омитаме оттук!

Клинт изпадна в паника, запали колата и натисна газта.

— Намали веднага, глупак такъв! — развика се Анджи. Веселият тон бе изчезнал. — Просто карай спокойно. Ние сме едно обикновено американско семейство, което се прибира у дома.

Когато излязоха на магистралата, Анджи отново запя, този път полугласно, като на себе си:

„Те бяха две сестрички... но бяха разделени.“

Цяла нощ кабинетите на директорите в сградата на Си Еф Джи Уай на Парк Авеню светеха. Много от членовете на борда бяха останали, за да бъдат част от триумфалното връщане на близначките Фроли в прегръдките на родителите им.

Всички се надяваха, че Пайд Пайпър ще удържи обещанието си и че след като откупът в брой бъде успешно предаден, той ще се обади в полунощ. С минаването на часовете обаче предвкушването на огромната реклама чрез широкото отразяване в пресата на благородния жест от страна на компанията бе заменено с безпокойство и съмнение.

Робинсън Гейзлър знаеше мнението на голям брой вестници, че заплащането на откупа означава да играят по свирката на похитителите и че по този начин всеки човек ставаше беззащитен и потенциална жертва на престъпниците.

Филмът „Откуп“ с Глен Форд, в който бащата седи в телевизионното студио пред маса, отрупана с пачки банкноти, и предупреждава похитителите, че няма да плати откупа, а ще използва парите, за да ги хване, беше завъртян по много телевизионни канали.

Този филм имаше щастлив край — детето бе освободено живо и здраво. Дали и *тази* история щеше да завърши щастливо?

В пет сутринта Гейзлър отиде в личната си баня, изкъпа се и се обръсна, като смени дрехите си. Помнеше, че покойният Бенет Гърт, когото винаги с радост бе гледал на екрана на телевизора, винаги изглеждаше като изваден от кутийка. Гърт често носеше вратовръзка във формата на фльонга. „Дали щеше да е прекалено, ако и той си сложи панделка, когато го снимат с близначките?“ — зачуди се Гейзлър.

Навярно. Но една червена вратовръзка със сигурност вдъхва оптимизъм, създава чувство за победа. Затова извади такава от гардероба си.

Върна се на бюрото и повтори речта си, която щеше да произнесе пред медиите.

„Плащането на откупа може да изглежда на някои хора като сътрудничество с престъпниците. Говорете с който и да е агент на ФБР и той ще ви каже, че първата им задача е да върнат жертвите живи и здрави. Едва след това започват безжалостно да преследват престъпниците. Урокът, който тези престъпници ще получат, е не че ще приберат парите, а че няма да имат възможността да ги изхарчат.“

Ха сега, нека Грег Станфорд да каже нещо, помисли си с тънка усмивка той.

— Най-напред трябва да се отървем от колата му — рече делово Анджи, докато пътуваха към Данбъри. — Прибираме неговите мангизи от багажника, сетне ти я паркираш пред апартамента му. Ще бъда зад теб.

— Няма да успеем да се справим, Анджи! Не можеш непрекъснато да криеш детето.

— О, мога, и още как!

— Все някой ще направи връзка между Лукас и нас. По отпечатъците ще открият, че истинският Лукас Ул е мъртъв от двадесет години, а името на този е Джими Нелсън. Ще разберат, че е бил в пандиза. А аз бях в една килия с него.

— Но твоето истинско име не е Клинт Даунс. Кой друг знае това? Никой. Единственият път, когато ти и Лукас бяхте заедно, бе когато се срещнахте, за да свършите тази работа. А той е идвал в дома ни само през последните няколко седмици, и то винаги нощем.

— Дойде вчера следобед, когато взе кашона с всички онези боклуци.

— Дори ако някой е видял колата му на сервизния път към клуба, да не мислиш, че си е казал: „Виж ти, това сигурно е Лукас със стария си кафяв форд, който прилича на всеки друг стар кафяв форд по пътищата?“. Щеше да е различно, ако беше дошъл с лимузината. Тогава можеше да го разпознаят. Знаем, че никога не ти се е обаждал по специалния телефон, а сега той е у мен.

— Все пак мисля...

— Аз пък мисля, че имаме един милион, аз си получих бебето, а онова влечуго, което винаги се отнасяше към нас като че ли сме второкласни боклуци, сега е с дупка в главата. Така че млъкни!

В пет и пет специалният телефон, който Пайд Пайпър бе дал на Лукас, започна да звъни. Те тъкмо бяха спрели на алеята, водеща към бунгалото. Клинт го погледна.

— Какво ще му кажеш?

— Няма да отговаряме — отвърна с лукава усмивка Анджи. — Нека си мисли, че все още сме на магистралата и може би някое ченге ни разпитва. Ще напълни гащите от страх! — Тя му подхвърли ключовете. — Дръж. Хайде да се отървем от колата.

В пет и двадесет Клинт паркира колата на Лукас пред железарския магазин. През пердето на прозореца на втория етаж се процеждаше слаба светлина. Лукас бе оставил лампите да светят.

Клинт излезе от колата и се върна в микробуса. Херувимското му лице бе обсипано с капчици пот. Той седна зад волана. Мобилният телефон започна да звъни отново.

— Сигурно вече е полудял от тревога — разкикоти се злобно Анджи. — Да си вървим вкъщи. Моето бебе отново се събуди.

— Мамо, мамо! — Кати се размърда и протегна ръчичка.

— Опитва се да докосне сестричката си — каза Анджи. — Не е ли много мило? — Тя понечи да преплете собствените си пръсти с тези на Кати, но детето се отдръпна.

— Искам Кели! Искам си моята Кели — рече то, гласът му беше дрезгав, но съвсем ясен. — Не искам Мона. Искам Кели.

Докато включваше мотора, Клинт погледна тревожно Анджи. Тя не обичаше отхвърлянето, всъщност не можеше да го понася. Нямахше да мине и седмица и щеше да ѝ писне от детето. И какво щяха да правят тогава? Сега действаше необмислено и импулсивно. Но вече на няколко пъти се бе сблъсквал с проявите на лошия ѝ характер. Снощи го видя отново. Най-умното беше да се спасява, мислеше си Клинт. Далеч от тази жена, далеч от този град, далеч и от Кънектикът.

Улицата беше пуста. Опитвайки да не се издаде колко е уплашен, Клинт караше с изключени фарове, докато стигнаха шосе 7. Едва след като минаха през сервизната врата на клуба, успя да си поеме спокойно дъх.

— След като ме оставиш, прибири микробуса в гаража — нареди му Анджи. — В случай че онова пиянде Гас реши да мине оттук на сутринта, така ще изглежда, все едно че те няма.

— Той никога не идва тук — защити го Клинт, макар да знаеше, че протестът му е излишен.

— Снощи се обади, нали? Умира да се събере със старото си приятелче. — Анджи не добави, че макар да беше пиян, Гас може би беше чул двете момиченца да викат.

Кати отново се разплака:

— Кели... Кели...

Клинт спря пред предната врата на бунгалото и побърза да я отвори. С Кати на ръце Анджи влезе вътре, отиде направо в спалнята и остави детето в кошарката.

— Заспивай веднага, кукличке — нареди тя, загаси лампите и излезе.

Клинт все още стоеше на вратата.

— Какво дремеш? Казах ти да скриеш микробуса в гаража! — развика се Анджи.

В този миг специалният телефон зазвъня. Този път го взе Анджи.

— Здравейте, господин Пайд Пайпър — рече тя и се заслуша. — Знаем, че Лукас не отговаря на мобилния си телефон. На пътя имаше катастрофа и беше пълно с ченгета. Нали знаете, има закон да не се говори по мобилен телефон, докато се шофира. Всичко мина добре. Лукас имаше лошо предчувствие, че ченгетата може да решат да го разпитат отново, и не желаше да носи това нещо със себе си. Да. Да. Всичко мина съвсем гладко. Обадете се и кажете откъде да приберат „двете момиченца в синьо“. Надявам се никога повече да не се чуем. Желая ви късмет. Всичко хубаво.

В пет и четиридесет и пет в четвъртък сутринта дежурният телефон в католическата църква „Света Дева Мария“ в Риджфийлд зазвъня.

— Аз съм отчаян. Трябва да говоря със свещеника — произнесе един пресипнал глас.

Рита Шлес, телефонната операторка, която се обади, беше сигурна, че човекът се опитва да преправи гласа си. О, не! Не пак същото! Миналата година някакъв нахакан ученик от горните класове бе помолил да говори със свещеника, твърдейки, че в къщата му се е случило ужасно произшествие. А когато събуди монсеньор Ромни в четири сутринта и той взе телефона, хлапето, под акомпанимента на мощен смях, бе заявило: „Умираме, отче! Свърши ни се бирата“.

Това обаждане обаче не бе същото. Този не изглеждаше пийнал, реши Рита.

— Ранен ли сте? Да не сте болен? — попита живо тя.

— Свържете ме веднага. Въпросът е на живот и смърт.

— Останете на линията, сър — рече Рита. Не му вярваше нито за миг, но нямаше друг избор. Неохотно позвъни на седемдесет и пет годишния монсеньор Ромни, който ѝ бе наредил да му докладва незабавно, когато има среднощни обаждания.

— Страдам от безсъние, Рита — беше ѝ обяснил свещеникът. — Обади се първо на мен.

— Не мисля, че този човек е искрен — обясни му сега. — Кълна се, че се опитва да преправи гласа си.

— Скоро ще разберем това — отвърна преподобният монсеньор Джоузеф Ромни и като се надигна, спусна краката си от леглото. Несъзнателно разтърка дясното си коляно, което винаги го наболяваше, когато променеше положението на тялото си. После посегна към очилата си и чу прецракването. Разговорът бе прехвърлен към него.

— Монсеньор Ромни на телефона — рече той. — С какво мога да ви помогна?

— Монсеньор, сигурно сте чули за двете близначки, които бяха отвлечени?

— Да, разбира се. Семейство Фроли се присъединиха към нашето паство. Всеки ден отслужваме литургия за тяхното успешно завръщане. — Рита е права, помисли си той. Човекът се опитваше да преправи гласа си.

— Кати и Кели са в безопасност. Могат да бъдат намерени в една заключена кола зад стария ресторант „Ла Кантина“ на северната страна на Соу Мил Ривър Паркуей, близо до Елмсфорд.

Джоузеф Ромни усети как сърцето му подскочи.

— Това някаква шега ли е? — попита строго той.

— Не е шега, монсеньор Ромни. Аз съм Пайд Пайпър. Откупът беше платен и аз избрах вие да предадете съобщението на семейство Фроли. Северната част на Соу Мил, зад стария ресторант „Ла Кантина“, близо до Елмсфорд. Запомнихте ли?

— Да. Да.

— Тогава, предполагам, че ще побързате да уведомите властите. Нощта е доста студена. Момиченцата са там от няколко часа, а Кати е болна.

На зазоряване, неспособен повече да наблюдава мъката на Маргарет и Стийл Фроли, Уолтър Карлсън се оттегли в трапезарията. Когато телефонът иззвъня в шест и пет, той се приготви да чуе най-лошите новини.

Обаждаше се Марти Мартинсън от полицейския участък.

— Уолт, монсеньор Ромни от църквата „Света Дева Мария“ е получил обаждане от човек, който твърдял, че е Пайд Пайпър. Казал му, че близначките са в заключена кола зад стария ресторант на Соу Мил Ривър Паркуей. Обадох се в щатската полиция. Те ще бъдат на мястото след по-малко от пет минути.

Семейство Фроли и доктор Харис влетяха в трапезарията. Очевидно бяха чули телефонния звън. Карлсън се обърна и ги погледна. Надеждата, изписана на лицата им, бе точно толкова разстройваща, колкото отчаянието преди малко.

— Задръж така, Марти — каза той на капитан Мартинсън. Не можеше да не им каже веднага новината. — До няколко минути ще знаем дали едно обаждане до монсеньор Ромни в дома му е истинско или фалшиво — съобщи им успокоително.

— Пайд Пайпър ли се е обадил? — едва произнесе Маргарет.

— Казал ли е къде са децата? — попита и Стийл.

Карлсън не им отговори.

— Марти? — взе отново телефонната слушалка. — Ще ти се обадят ли щатските полицаи?

— Да. Ще позвъня веднага след като се чуя с тях.

— Ако е вярно, нашите хора трябва да обработят колата за следи и доказателства.

— Полицаяте са уведомени — отвърна му Мартинсън. — Ще се обадят във вашия офис в Уестчестър.

Карлсън затвори телефона.

— Кажете ни какво става — настоя Стийл. — Имаме право да знаем.

— До няколко минути ще научим дали обаждането до монсеньор Ромни е било истинско или фалшиво. Ако е истинско, близначките са живи и здрави в една заключена кола на паркинг по пътя Соу Мил Ривър близо до Елмсфорд — обясни им той. — Щатските полицаи са на път за там.

— Божичко! Пайд Пайпър удържа на думата си — разплака се Маргарет. — Дечицата ми ще се върнат вкъщи. Идват си! — Тя се хвърли в прегръдките на съпруга си. — Стийл, те ще си дойдат!

— Маргарет, може да е шега или измама — предупреди я доктор Харис, макар че външното ѝ спокойствие се бе пропукало и тя радостно пляскаше с ръце.

— Господ няма да ни стори това — заяви въодушевено Маргарет, докато Стийл, неспособен да говори, зарови лицето си в косите ѝ.

След като минаха петнадесет минути, без никой да се обади, Карлсън беше сигурен, че се е случило нещо ужасно. Ако обаждането е било фалшиво, досега щяха да им съобщят. А когато звънецът на вратата иззвъня, вече знаеше, че на прага стоят лоши новини. Дори ако бяха намерили децата, по негови изчисления бяха необходими поне четиридесет минути, за да ги докарат от Елмсфорд до къщата на семейство Фроли.

Карлсън бе сигурен, че подобна мисъл бе минала и през главите на родителите и доктор Харис, които го последваха в коридора. Карлсън отвори. Монсеньор Ромни и Марти Мартинсън стояха на верандата.

Свещеникът приближи до Маргарет и Стийл и произнесе с треперещ от съчувствие глас.

— Бог ви връща едното от вашите момиченца. Кели. Кати вече е при него.

Новината, че едното дете е мъртво, отприщи лавина от състрадание в цялата страна. Няколкото снимки, които медиите успяха да направят на Кели, докато нейните обезумели родители я водеха в болницата на преглед, бяха достатъчно ясни, за да се види разликата във външния ѝ вид в сравнение със снимката от рождения ден само преди седмица. Очите ѝ бяха уголемени и уплашени, едната ѝ ръчичка стискаше врата на майка ѝ, а другата бе изпъната встрани, пръстчетата ѝ се мърдаха, сякаш се опитваше да хване нечия друга ръка.

Щатският полицай, пристигнал пръв на паркинга зад ресторант „Ла Кантина“, описа следната сцена:

— Колата беше заключена. Видях мъж, превит върху волана. Вътре имаше само едно момиченце. Бе се свило на пода до задната седалка. В колата беше студено. Детето бе само по пижамка и трепереше. Тогава видях, че има парцал в устата. Беше толкова стегнато завързан, та се зачудих как не се е задушило. Когато го отвързах, то започна да скимти като ранено кученце. Свалих палтото си и завих детето с него, сетне го отнесох до патрулната кола, за да го стоплим. Точно тогава пристигнаха другите патрулки и агентите на ФБР и намериха бележката на самоубиеца на предната седалка.

Семейство Фроли отказа да даде интервю. Изявлението им бе прочетено пред представителите на пресата от монсеньор Ромни.

— Маргарет и Стийл Фроли изразяват своята безкрайна благодарност за цялото съпричастие, което получават. В момента се нуждаят от уединение, за да успокоят Кели, която страда за близначката си, както и да се справят със собствената си скръб от загубата на Кати.

Уолтър Карлсън заяви пред камерите:

— Мъжът, известен като Лукас Ул, е мъртъв, но неговият съучастник или съучастници все още са живи. Ще ги преследваме докрай и ще ги хванем. Те ще бъдат предадени в ръцете на закона.

Робънсън Гейзлър не даде триумфалното интервю, за което се бе приготвил. Вместо това с треперещ глас изрази огромното си съжаление за загубата на едната близначка, но и твърдата си увереност, че участието на неговата фирма в изплащането на откупа е допринесло за спасяването на другото момиченце.

В отделно интервю членът на борда на директорите Грег Станфорд кръстоса шпага със своя главен изпълнителен директор.

— Може би сте чули, че решението да се плати откупа беше взето с пълно единодушие — каза насмешливо той. — Но трябва да знаете, че малката фракция, която аз оглавявам, се противопостави ожесточено. Има една жестока, но вярна поговорка: „Щом си лягаш с кучетата, ще се напълниш с бълхи“. Продължавам твърдо да вярвам, че ако искането за откуп бе отхвърлено, на похитителите щеше да се наложи да вземат доста трудно решение. Ако нараняха децата, щяха само да увеличат тежестта на ужасната си вина. Смъртното наказание в щата Кънектикът все още е в сила и слава богу. От друга страна, ако пуснеха Кати и Кели, дори да бѐдеха евентуално заловени, можеха да очакват снизходителност. В компанията взехме решение, което според моето убеждение бе погрешно във всяко едно отношение — и морално, и логично. Сега, като член на борда на директорите, искам да уверя всеки, който си въобразява, че нашата фирма отново може да сътрудничи на престъпници. Слушайте много внимателно: *това няма да стане.*

— Господин Пайд Пайпър, Лукас е мъртъв. Може би се е самоубил, а може би не. Какво значение има за вас? По-скоро трябва да сте благодарен. Той знаеше кой сте. Ние не знаем. Само за ваше сведение — беше записал гласа ви. В жабката на форда му имаше касети. Вероятно е смятал да ви изнудва за повече пари.

— Мъртво ли е другото момиченце?

— Не е мъртво. Просто спи — отвърна Анджи. — В интерес на истината, в момента държа ръката ѝ. Не се обаждайте пак. Ще я събудите.

Затвори телефона и целуна бузката на Кати.

— Не мислиш ли, че седем милиона долара би трябвало да го задоволят? — попита тя Клинт.

Беше единадесет часът. Клинт гледаше телевизия. По всеки канал коментираха последните събития около близначките Фроли. Едното момиченце, Кели, бе намерено живо, със здраво завързан парцал около устата. Смяташе се, че другото — Кати, сигурно се е задушило, ако е било вързано по същия начин. Беше потвърдено, че Лукас Ул е излетял със самолета си от летището в Данбъри в сряда следобед, че е носел тежък кашон със себе си и се е върнал скоро след това без него.

— В този кашон вероятно е било тялото на малката Кати Фроли — разсъждаваше говорителят. — Според предсмъртното писмо, оставено от него, Лукас Ул е погребал Кати в морето.

— Какво ще правим с тази? — попита Клинт. Изтощението от безсънната нощ и шокът да види как Анджи застреля Лукас му се бяха отразили зле. Тежкото му тяло се бе разплуло в един стол. Очите му, потънали дълбоко в подпухналото лице, бяха зачервени.

— Ще я заведем във Флорида, ще си купим яхта и ще отплаваме за Карибите. Ето какво ще направим. Но сега трябва да отида до аптеката. Не биваше да слагам инхалатора в онзи кашон. Налага се да купя нов. Тя има проблеми с дишането.

— Анджи, детето е болно! Нуждае се от лекарства, трябва да я прегледа доктор. Ако умре при нас и ако ни хванат...

— Тя няма да умре и престани да се тревожиш, че някой може да ни свърже с Лукас — прекъсна го рязко Анджи. — Не сме допуснали грешка. Докато ме няма, заведи Кати в банята и пусни душа, докато помещението се напълни с пара. Ще се върна скоро. Остави ли малко пари, както ти казах?

Клинт бе замъкнал торбите с пари на тавана, но бе извадил петстотин долара в употребявани двадесет и петдесетдоларови банкноти за неотложни покупки.

— Анджи, ако плащаш с пачки двайсетачки и петдесетачки, някой ще се усъмни и ще започне да задава въпроси.

— Всеки банкомат в страната пуска само банкноти от двайсет долара. — Анджи сякаш плюеше думите. — Необикновеното е да носиш други. — Тя тръсна сънливата Кати в ръцете на Клинт. — Направи каквото ти казах! Пусни душа и я завий с одеяло. Ако телефонът звъни, не вдигай. Казах на пианото ти приятелче Гас, че ще отидеш тази вечер с него в бара. Можеш да му се обадиш по-късно, но не искам да любопитства какво дете гледам и да си пъха носа тук.

Очите на Анджи блестяха от гняв и Клинт знаеше, че в такива случаи е най-добре да не спори с нея. Лицето на това хлапе беше на първа страница на всички вестници в страната, помисли си той. И приличаше на него или на Анджи толкова, колкото някой от тях имаше нещо общо с Елвис Пресли. Още като излязат навън с нея, все някой ще я разпознае. Ченгетата сигурно вече са открили, че Лукас всъщност е Джими Нелсън и е лежал в затвора „Атика“. Следващият въпрос, който ще си зададат, е кой е бил приятелят му там. Рано или късно ще стигнат до името Ралфи Хъдсън, ще го проследят до тази врата и после никой повече нямаше да го нарича Клинт.

Трябва да е бил луд да прибере Анджи след излизането ѝ от психиатричната клиника, мислеше си той, като занесе Кати в банята и пусна душа. Тя за малко да убие майката, чието бебе гледаше тогава. След като знаеше колко е луда, защо ли я свърза отново с деца?

Клинт пусна капака на тоалетната чиния и седна отгоре. С несигурни пръсти разкопча горното копченце на блузката на Кати. Обърна детето така, че да може да диша парата, която бързо изпълни малката баня.

Момиченцето започна да бърбори нещо неразбрано. Думите, които изговаряше, нямаха смисъл. Дали това не бе езикът на близнаците, за който говореше Анджи, помисли си с почуда той.

— Единственият, който те слуша, съм аз, хлапе — каза ѝ Клинт.
— Така че, ако имаш нещо да казваш, давай!

Доктор Силвия Харис знаеше, че Маргарет и Стив все още не са се изправили лице в лице с огромната, страшната мъка от загубата на Кати. Засега цялото им внимание бе обсебено от Кели. Тя не бе произнесла нито думичка, откакто я бяха завели в болницата в Елмсфорд. Изследванията показаха, че не е била малтретирана физически, само стегнатият около устата ѝ парцал бе оставил синини по лицето ѝ. Синините и черните следи по ръцете и краката ѝ подсказваха, че е била безмилостно щипана.

Когато видя родителите си да влизат в болничната стая, Кели им хвърли поглед и се обърна настрана.

— Сега ви е сърдита — обясни меко доктор Харис. — Утре няма да ви изпускат нито за секунда от погледа си.

Стигнаха до дома си в единадесет и побързаха да се скрият вътре, тъй като фотографите се надпреварваха да снимат Кели. Маргарет отведе момиченцето в спалнята на втория етаж и я преоблече в нейната пижамка с Пепеляшка. Опита се да не мисли за другата абсолютно еднаква пижамка, сгъната в чекмеджето. Разтревожена от пълната липса на каквато и да е реакция от страна на Кели, доктор Харис ѝ даде слабо успокоително.

— Тя се нуждае от сън — прошепна на родителите ѝ.

Стийл я сложи в леглото и постави мечето ѝ върху гърдите, а другото мече — на празната възглавница до нея. Очите на Кели се отвориха широко. Тя се пресегна, грабна мечето на Кати и мълчаливо го залюля, прегръщайки и двете играчки. Едва тогава седналите от двете страни на леглото Стийл и Маргарет се просълзиха. Плачеха безмълвно и сърцето на доктор Харис се сви от мъка.

Тя слезе долу и завари агент Карлсън, който тъкмо се готвеше да си тръгва. Стана ѝ жал за него, като видя колко изморен и изтощен изглежда.

— Надявам се, че ще можете да си починете малко.

— Да. Ще се прибера и ще се сгромолясам поне за осем часа. В противен случай няма да съм полезен за никого. Но след това смятам да се върна към случая и ви обещавам най-тържествено, доктор Харис, че няма да спра, докато този Пайд Пайпър и съучастниците му не влязат зад решетките.

— Може ли да споделя едно мое наблюдение?

— Разбира се.

— Освен синините, причинени от връзването на парцала на устата, единствените физически наранявания по Кели са малки тъмни петна по тялото, вероятно следи от щипане. Моята работа често ме сблъсква с малтретирани деца. И знам, че щипят обикновено жените, не мъжете.

— Съгласен съм с вас. Очевидец свидетелства, че двама мъже са взели торбите с откупа. Най-вероятно е замесена и жена, която е пазела децата, докато мъжете приберат парите.

— Дали Лукас Ул е Пайд Пайпър?

— Съмнявам се, макар да е само шесто чувство. Карлсън не добави, че според доклада от аутопсията бяха възникнали сериозни съмнения относно самоубийството заради ъгъла на куршума, с който бе убит Лукас. Повечето самоубийци не държат пистолета във въздуха над главата си и не насочват дулото му надолу. Те или го допират до челото, или до скулите, или лапат дулото и натискат спусъка.

— Доктор Харис, колко време ще останете тук?

— Поне още няколко дни. Кели е много крехка емоционално. Тази седмица трябваше да изнеса лекция в Род Айлънд, но я отложих. След преживяното — отвличане, грубо отношение към нея, сега се прибавя и загубата на близначката ѝ. Мисля, че ще помогна повече, ако съм около нея и родителите ѝ.

— А семействата на Стийл и Маргарет? Роднините им? Те няма ли да дойдат?

— Доколкото знам, майката и сестрата на Маргарет ще пристигнат другата седмица. Маргарет сама ги помоли да изчакат. Майка ѝ плачела толкова много, че не можела да говори. Няма да окаже голяма подкрепа на дъщеря си. А майката на Стийл все още е неподвижна и баща му не може да я остави сама. Честно казано, лично аз мисля, че за тях ще е по-добре да си останат сами и да прекарват

колкото е възможно повече време с Кели. Тя тъгува много силно за сестра си.

Карлсън кимна.

— Знаете ли кое е най-странното? Аз наистина вярвам, че Лукас не е имал намерение да я убива. От пижамката на Кели се излъчваше слаб мирис на „Викс“. Тя не е болна, така че вероятно с препаратата са се опитвали да лекуват кашлицата на Кати. Но не можеш да сложиш парцал в устата на дете, чийто нос е запушен, и да очакваш от него да диша, нали? Ние, разбира се, проверихме всичко. Лукас Ул действително е летял в сряда следобед със самолет. Носел е тежка кутия със себе си и се е върнал без нея.

— Имали ли сте друг подобен случай и преди?

Карлсън взе куфарчето си.

— Един. Похитителят беше заровил момиченцето живо. Все пак имало достатъчно въздух да не се задуши известно време. Сравнително бързо го принудихме да ни каже къде е. За жалост детето се беше преохладило и почина. Престъпникът ще гние в затвора, докато го изнесат с краката напред, но това няма да утеши родителите. — Той поклати уморено глава. — Докторе, струва ми се, че Кели е много умно тригодишно хлапе.

— Да, така е.

— В близките дни ще трябва да поговорим с нея, може би ще доведем детски психиатър, който да я разпита. Но мога ли да ви помоля да записвате думите ѝ, ако тя започне да говори сега? Възможно е да каже нещо, свързано с преживяванията ѝ.

— Разчитайте на мен. — Искрената мъка, изписана на лицето на агента, трогна Силвия и тя добави: — Маргарет и Стийл са убедени, че вие и вашите агенти направихте всичко по силите си, за да спасите техните момиченца.

— Дадохме най-доброто от себе си, но то очевидно не е достатъчно.

Нечии стъпки се чува по стълбите и двамата се обърнаха. Беше Стийл.

— Кели говори насън — съобщи той. — Назова само две имена — Мона и Хари.

— Познавате ли хора с тези имена? — попита Карлсън, забравяйки моментално умората си.

— Не. Определено не. Мислите ли, че споменава похитителите си?

— Нещо повече — сигурен съм. Само това ли каза?

Очите на Стийл се насълзиха.

— Не. Бърбори на бебешкия език на близнаците. Опитва се да говори с Кати.

Оказа се, че сложният план да следват лимузината на Франклин Бейли на безопасно разстояние не проработи. И макар огромен брой агенти да бяха пръснати из града, за да проследят всяко превозно средство, което похитителят би използвал след прибирането на откупа, те не успяха да го надхитрят. Ангъс Самърс, който отговаряше за нюйоркската фаза на операцията, едва сега осъзна, че докато бе пътувал обратно към Кънектикът с Франклин Бейли, парите от откупа спокойно са си лежали само на няколко сантиметра от него — в багажника на лимузината на Лукас.

А тъкмо Лукас Ул им наприказва за двамата мъже, отпътували с нов лексъс, помисли си мрачно той. Сега вече знаеха, че само единият съучастник си е тръгнал — с кола или пеша. Защото самият Лукас беше вторият. Незасъхнала кал и влажни следи по дъното на иначе безупречно чистия багажник на лимузината говореха, че мокри и изцапани предмети са престояли в него. Като торби за смет, пълни с пари, мислеше си горчиво Ангъс.

Беше ли обаче Лукас Пайд Пайпър? Ангъс не го вярваше. Ако беше, Пайд Пайпър щеше да знае, че Кати е мъртва. В предсмъртното си писмо Лукас пишеше, че е хвърлил тялото ѝ в океана. От друга страна, ако бе планирал да се самоубие, защо си направи труда да прибере парите от откупа? Нямаше никакъв смисъл, не бе логично.

А възможно ли бе Пайд Пайпър, който и да бе той, да не е знаел, че Кати е мъртва, когато е телефонира на монсеньор Ромни? Според преподобния отец Пайд Пайпър му казал да побърза да съобщи на родителите чудесната новина, че децата са живи и невредими. Дали това бе някаква извратена шега, родена от садистичен мозък, или действително той не е знаел за смъртта на Кати?

И дали наистина Пайд Пайпър бе дал наставления на Франклин Бейли, както той самият твърдеше?

Тези въпроси обсъждаше Самърс с Тони Риалто, докато пътуваха към дома на Бейли в късния следобед в четвъртък.

Риалто не се съгласи с доводите на колегата си.

— Бейли произхожда от стара фамилия в Кънектикът. Според мен е извън подозрение.

— Може и да си прав — отвърна Самърс, докато звънесе на вратата на Бейли. Икономката — Софи, здрава жена на около шейсет години, провери значките им и ги покани. Изглеждаше разтревожена.

— Господин Бейли очаква ли ви? — попита колебливо.

— Не — каза Риалто. — Но трябва да го видим.

— Не знам дали е в състояние да ви приеме, господа. След като научи, че Лукас Ул е участвал в отвличането и се е самоубил, той получи силни сърдечни болки. Настоявах да отиде на лекар, но той взе успокоително и си легна. Чух, че се е събудил само преди няколко минути.

— Ще почакаме — заяви твърдо Риалто. — Кажете на господин Бейли, че е наложително да говорим с него.

Когато след около двадесет минути Франклин Бейли слезе в библиотека, Ангъс Самърс бе изненадан от забележителната промяна във външния му вид. Миналата нощ изглеждаше на ръба на изтощението. Сега обаче лицето му бе бяло като хартия, а очите му трескаво блестяха.

Софи го следваше с чаша чай. Той седна и пое чашата от нея, ръцете му видимо трепереха. Едва след това се обърна към Самърс и Риалто.

— Просто не мога да повярвам, че Лукас е бил свързан с това ужасно дело — започна той.

— Повярвайте, господин Бейли — отвърна Риалто. — Естествено, това ни накарва да преосмислим фактите по случая. Вие предложихте услугите си да посредничите между семейство Фроли и похитителите. Обяснихте желанието си с беглото си познанство с Маргарет Фроли и силната си симпатия към нея.

Франклин Бейли изправи гръб в стола си и остави чашата с чай.

— Агент Риалто, от думите ви излиза, че съм се намесил насила или съм действал неподходящо. Но това не е вярно.

Риалто го погледна, без да отговори.

— Както казах на господин Карлсън, за пръв път срещнах Маргарет Фроли на опашката в пощата. Едната от близначките се затича към вратата, докато майка ѝ говореше с чиновничката. Спрях

малкото момиченце, преди да е попаднало сред движението на улицата, и го върнах на Маргарет, която ми бе много благодарна. Тя и Стийл идват на литургията в десет в „Света Дева Мария“, където ходя и аз. Още следващата неделя Маргарет ме запозна със съпруга си. Оттогава сме си говорили няколко пъти. Нови са тук, не познават хората, още нямат приятели. Бил съм кмет на този град двадесет години и им помогнах с някой и друг съвет. По странно съвпадение наскоро препрочетох историята за отвличането на детето на Линдберг и съвсем ясно си спомням, че един професор от университета „Фордхам“ играл ролята на посредник и накрая се свързал с похитителя.

Мобилният телефон на Риалто иззвъня. Той го отвори, погледна изписания номер и излезе в коридора. Когато се върна, в отношението му към Франклин Бейли имаше видима промяна.

— Господин Бейли — започна рязко агентът. — Вярно ли е, че сте загубили значително количество пари в една измамническа пирамида преди десет години?

— Да, истина е.

— Колко загубихте, ако не е тайна?

— Седем милиона долара.

— Как се казваше човекът, който ви измами?

— Ричард Мейсън, невероятно умел мошеник, когото имах лошия късмет да срещна.

— А знаехте ли, че Ричард Мейсън е полубрат на Стийл Фроли? Бейли го загледа със зяпнала уста.

— Не. Не знаех. Откъде да знам?

— Господи Бейли, Ричард Мейсън е напуснал дома на майка си във вторник сутринта. Работи като носач на багаж на летище „Нюарк“, но в сряда не се е появил нито на работа нито вкъщи. Сигурен ли сте, че не сте във връзка с него?

— Никога няма да кажеш, че е същото дете. Прилича на сладко малко момченце — рече весело Анджи, докато се наслаждаваше на ефекта от работата си. Тъмнорусата коса на момиченцето сега бе тъмна, със същия цвят като нейната. И вече не бе дълга до раменете, а едва покриваше ушите ѝ.

Детето наистина изглежда различно, помисли си Клинт. Хубавото е, че ако някой го види, ще си помисли, че Анджи гледа нечие момченце.

— Измислих страхотно име за нея — добави тя. — Ще я наречем Стивън. На баща ѝ, нали така? Харесваш ли новото си име, Стиви? А?

— Анджи, това е лудост! Трябва час по-скоро да си съберем парцалите и да се махаме оттук.

— Не, миличък, в никакъв случай. Това ще бъде най-голямата ни грешка. Първо ще напишеш писмо до управителя на клуба, който и да е той, ще го уведомиш, че са ти предложили целогодишна работа във Флорида, и го предупреждаваш, че напускаш. Ако изчезнеш просто така, ще изглежда подозрително.

— Анджи, знам как действат федералните. В момента разследват кой е имал контакт с Лукас. Може би ще открият номера на нашия телефон в бележника му.

— Не ми разправяй разни врели-некипели! Лукас никога не ти е звънял, нито ти е позволявал ти да му звъниш във връзка с някоя от вашите далавери, освен когато и двамата имахте телефони с предплатени минути.

— Анджи, ако някой от нас е оставил дори един пръстов отпечатък в колата, със сигурност ще го идентифицират в базата данни на федералните.

— Ти носеше ръкавици, когато открадна колата. А също и докато караше колата на Лукас до жилището му. Пък и дори да открият нещо, нас ни няма, ние сме изчезнали. Ти си известен като Клинт Даунс от цели петнадесет години. Хайде престани! Спри и толкоз!

Кати беше задрямала. Но когато Анджи повиши глас, момиченцето се размърда в скута ѝ, плъзна се надолу и застана, вперило поглед в тях.

В пристъп на неочаквана нежност Анджи рече:

— Кълна се, Стиви прилича досущ на мен, Клинт. Свършил си добра работа с парата. Вече не изглежда толкова зле. Но ще оставя инхалатора да работи цяла нощ. Хапна малко каша, затова си мисля, че ще се оправи.

— Анджи, тя се нуждае от истинско лекарство.

— Ще се погрижа, ако се наложи.

Премълча, че бе намерила в аптечката в банята няколко таблетки пеницилин и сироп против кашлица, останали от миналата година, когато Клинт бе развил остър бронхит. Вече бе започнала да дава на Кати от сиропа за кашлица. Ако не подействаше, щеше да разтвори таблетките. Пеницилинът лекуваше всичко.

— Защо ти трябваше да обещаваш на Гас, че ще се видя с него тази вечер? Толкова съм гроги, почти съм умрял. Не ми се излиза.

— Върви, върви, този навлек се нуждае от някого, на когото да дудне до смърт. Само така ще се отървеш от него. Кажи му, че си си намерил друга работа. Само да не прекалиш с бирата и да зарониш сълзи за приятелчето си Лукас!

Кати се обърна и тръгна към спалнята. Анджи стана и я последва. Видя как детето дръпна одеялото от кошарката, уви се с него и легна на пода.

— Слушай, миличко, ако си изморено, имаш си кошарка да спиш — развика се Анджи. Вдигна на ръце несъпротивляващото се дете и започна да го люлее.

— Обича ли Стиви мама, а?

Кати затвори очи и извърна глава настрани. Анджи я разтърси.

— Толкова съм добра с теб! Омръзна ми да ми се отплащаш така. И да не си посмяла да започнеш отново с онова бръцолевене!

Неочаквано пронизителният звук на звънеца на вратата я накара да се вцепени. Може би Клинт беше прав. Федералните бяха проследили действията на Лукас и бяха стигнали до него, помисли си и се парализира от страх.

През откритата врата чу Клинт да минава с бавни, тежки стъпки през дневната и да отваря.

— Здравсти, Клинт, стари приятелю! Хрумна ми, че мога да те взема и така да ти спестя шофирането. Кажи на Анджи, че обещавам — само две бирички тази вечер.

Беше бумтящият глас на Гас — водопроводчика.

Той подозира нещо гнило, помисли си сърдито Анджи. Чул е, че плачат две деца, и сега ни проверява. Като взе светкавично решение, тя уви Кати с одеялото така, че да се вижда само главичката с черна коса, и излезе от стаята.

— Здравсти, Гас — поздрави.

— Анджи, здравей. Това ли е детенцето, което гледаш?

— Аха. Същото, което чу да плаче снощи. Казва се Стиви. Родителите му са на погребение в Уисконсин. Ще се върнат утре. Чакам ги с нетърпение. Обичам хлапето, но и аз искам да поспя малко.

Под одеялото държеше здраво Кати да не обърне глава и Гас да види лицето ѝ.

— До скоро, Анджи — рече Клинт и излезе с Гас навън. Пикапът на Гас бе паркиран пред бунгалото. Значи беше минал през задната врата, използвайки кода. Кое то пък означаваше, че можеше да го направи всеки друг път.

— Чао, момчета, приятно прекарване — пожела им, докато вратата се затваряше след тях.

Анджи остана да наблюдава през прозореца, докато пикапът прекоси поляната и изчезна надолу. Сетне поглади косата на Кати.

— Кукличке, ти, аз и нашите парички ще тръгнем още сега — прошепна ѝ. — Татко Клинт е прав за едно. Не е безопасно да оставаме тук много дълго.

В седем часа монсеньор Ромни позвъни на вратата на семейство Фроли.

Стийл и Маргарет се показаха заедно на прага.

— Благодаря ви, че дойдохте, монсеньор — каза Маргарет.

— Радвам се, че ме поканихте, скъпа.

Той ги последва до дневната. Младите родители седнаха на дивана един до друг. Свещеникът се настани на стол в близост.

— Как е Кели? — попита той.

— Доктор Харис ѝ даде успокоително, така че спа почти през целия ден — обясни Стийл. — И сега е с нея.

— Когато е будна, се опитва да говори с Кати — обади се Маргарет. — Просто не може да приеме, че сестричката ѝ няма да се върне вече.

— Няма по-голяма мъка от тази да загубиш дете — рече тихо монсеньор Ромни. — По време на сватбената церемония отправяме молитва младоженците да доживеят да видят децата на своите деца. За родителите няма значение дали губят новородено бебе, едва поело първия си дъх, или малчуган, или младеж, или, ако са по-възрастни, вече зрелите си синове или дъщери. Никоя мъка не може да се сравни с тази.

— Моят проблем е — произнесе бавно Маргарет, — че и аз не мога да повярвам в смъртта на Кати. Струва ми се, че ще влезе тук всеки миг, на една крачка зад Кели. Обикновено Кели е водачът, тя командва. Кати е малко по-срамежлива, по-затворена.

Тя погледна мъжа си, сетне монсиньора.

— Когато бях на петнадесет, счупих глезена си при пързаляне с кънки. Беше много лошо счупване и се наложи операция. Спомням си, че когато се събудих, чувствах само тъпа болка и мислех, че възстановяването от операцията ще бъде лесно. След това, часове по-късно, упоените нерви започнаха да се възстановяват и тогава започна

агонията. Сега се чувствам по същия начин. Нервите ми все още са упоени.

Монсеньор Ромни замълча, чувстваше, че Маргарет иска да го помоли нещо. Изглеждаше му толкова млада, беззащитна, уязвима, помисли си тъжно. Уверената, усмихната майка, изоставила кариерата си на адвокат, за да има възможност да гледа близначетата си, сега беше бледа сянка. Тъмносините ѝ очи бяха като очите на ранено животно, изпълнени с болка.

— Знам, че е редно да организираме някаква служба, на която да дойдат хората — рече Маргарет. — Майка ми и сестра ми ще пристигнат другата седмица. Бащата на Стийл е наел болногледачка за майка му, така че също ще може да се присъедини към нас. Много приятели ни пращат имейли и изявяват желание да ни подкрепят. Но преди да направим опело, на което да поканим и други хора, искам... мисля си дали е възможно да кажете утре рано сутринта една заупокойна молитва за Кати — ще бъдем само Стийл, Кели, доктор Харис и аз. Възможно ли е това?

— Разбира се. Мога да го направя преди или след утринната. Значи преди седем или след девет.

— Не се ли нарича ангелска литургия, когато се отслужва за малко дете? — попита Маргарет.

— Така наричат миряните заупокойната служба, когато е за млад човек. Ще подбера подходящи текстове.

— Скъпа, нека да го направим след девет — предложи Стийл. — Няма да е зле и двамата да вземем приспивателно тази вечер.

— За да спим, но да не сънуваме — кимна уморено Маргарет.

Монсеньор Ромни стана. Сложи ръка на главата на младата жена и я благослови, сетне повтори същото със Стийл.

— В десет в църквата — каза той. Докато гледаше тъжните им измъчени лица, в съзнанието му прозвучаха думите на „Де профундис“^[1]:

„От дън душа викам към Тебе, Господи. Господи, чуй гласа ми. Да бъдат ушите ти внимателни към молбите ми.“

---

[1] Псалм 129:1-2. Така започва псалмът на латински. — Б.пр. ↑

Норман Бонд не се изненада, когато двама агенти от ФБР го посетиха в кабинета му в петък сутринта. Знаеше си какъв е грехът му — бе пренебрегнал трима квалифицирани служители от фирмата, за да назначи на работа Стийл Фроли. Също така от ФБР нямаше как да не се досетят, че само опитен финансист може да осъществи банковия трансфер по електронен път, като предварително знае кои задокеански банки са съгласни (срещу възнаграждение, разбира се) да получат и прехвърлят големи суми незаконно придобити пари.

Преди да каже на секретарката си да покани агентите да влязат, Бонд отиде бързо в личната си баня и се огледа в голямото огледало, монтирано на вътрешната страна на вратата. След като постъпи в компанията преди двадесет и пет години, първата сума, която изхарчи, беше за лазерна терапия, благодарение на която се отърва от следите от акне, години наред мъчили го безкрайно. В съзнанието му белезите бяха все още там, както и подобните на бухалски очи очила, които носеше, за да коригира ленивия си очен мускул. Сега очилата бяха заместени от контактни лещи, които осигуряваха добро зрение за светлите му очи. Бе благодарен на природата за буйната грива, с която го бе надарила, но се чудеше дали да не я боядиса. Преждевременното побеляване бе наследство от майчиния му род и на четиридесет и осем години косата му бе по-скоро бяла, отколкото сива.

Консервативните костюми, купени от „Пол Стюарт“ на Медисън Авеню, замениха подарените или купени втора ръка дрехи от детството, но все пак му бе необходим един поглед в огледалото, за да го увери, че никакво петно не се е настанило по яката или вратовръзката му.

Никога нямаше да забрави началото на кариерата си във фирмата. Веднъж в присъствието на генералния директор бе използвал вилица, за да отвори една стрида. Стридата падна от вилицата, плъзна се по сакото му и остави следа от коктейлен сос. Същата вечер, изгарящ от срам, Норман си купи книга за етикета и пълен комплект

прибори за маса, след което дни наред се упражняваше как да седи на официална вечеря и да използва правилния нож, вилица или лъжица.

Сега огледалото го увери, че изглежда добре. Прилични черти. Отлична прическа. Снежнбяла риза. Синя вратовръзка. Никакви бижута. През ума му като проблясък на мълния се стрелна видението как хвърля брачната си халка върху релсите в метрото, преди да премине пристигащият влак. Бяха минали години, а той все още не бе сигурен дали гневът или тъгата бяха предизвикали тази реакция. Каза си, че сега това няма значение.

Върна се зад бюрото си и позвъни на секретарката да покани агентите от ФБР. С първия — Ангъс Самърс, се беше запознал още в сряда. Вторият — слаба жена на около тридесет години, му бе представена като агент Рутан Скатуру. Знаеше, че и други агенти обикалят из сградата и задават въпроси. Норман Бонд поздрави посетителите си с кимване на глава. В знак на любезност се надигна леко, но бързо седна обратно. Лицето му бе безстрастно.

— Господин Бонд — започна Самърс, — вашият главен финансов директор Грег Станфорд направи доста силно изказване вчера пред медиите. Съгласен ли сте с него?

Бонд вдигна едната си вежда — трик, който бе упражнявал много време, за да го овладее до съвършенство.

— Както знаете, агент Самърс, бордът на директорите гласува единодушно да се плати откупът. За разлика от моя виден колега аз вярвах, че този жест е правилен. Фактът, че едната близначка е мъртва, е ужасна трагедия, но пък другото момиченце е останало живо вероятно заради плащането на откупа. Нали в предсмъртното си писмо самоубиецът — онзи шофьор на лимузина, пише, че не е имал намерение да убие детето?

— Да, така е. Значи не подкрепяте позицията на господин Станфорд?

— Никога не съм бил съгласен с него. Позволете да го кажа по друг начин — Станфорд е главен финансов директор само защото семейството на жена му притежава десет процента от акциите на фирмата. Той си дава сметка, че всички ние го смятаме за човек без особена тежест. Кой знае защо си е внушил, че като заеме позиция, противоположна на гледната точка на сегашния директор на борда Робинсън Гейзлър, ще впечатли останалите. Известно ми е, че се

стреми отчаяно към мястото му. Направо ламти за него. В случая с плащането на откупа просто се възползва от възможността да се представи като мъдрец след трагедията.

— А вие стремите ли се към поста шеф на борда на директорите, господин Бонд? — попита агент Статуро.

— Надявам се някой ден да обсъдят кандидатурата ми. Но в момента, след неприятния катаклизъм, който преживяхме миналата година, и тежката глоба, която фирмата плати, мисля, че е далеч по-добре настоящият борд да бъде единен пред акционерите ни. Убеден съм също, че Станфорд не прави голяма услуга на компанията, като атакува публично господин Гейзлър.

— Хайде да поговорим за нещо друго, господин Бонд — предложи Ангъс Самърс. — Защо наехте на работа Стийл Фроли?

— Струва ми се, че разгледахме този въпрос преди два дни, агент Самърс — отвърна Бонд, целенасочено позволявайки нотката на раздражение да се промъкне в гласа му.

— Вярно е. Но нека да поговорим отново. Във фирмата има трима служители, които смятат, че нито е било необходимо, нито сте имали право да назначавате външен човек за поста, който в момента заема Стийл Фроли. Това е голям скок в кариерата, нали?

— Позволете ми да обясня някои тънкости в корпоративната политика, господин Самърс. Тримата служители, които споменахте, се домогват до моя пост. Те са протежета на бившия шеф на борда. Лоялни са единствено на него. Доста добър психолог съм и умея да преценявам хората. Стийл Фроли е умен. Много умен. Комбинацията от степен по бизнес администрация и право, плюс интелигентност и лични качества е много ценна в корпоративния свят. Проведохме дълъг разговор за компанията, за проблемите ни миналата година, за развитието ни в бъдещето, и аз харесах идеите, които разви пред мен. Също така прецених, че той наистина е човек с висок морал, нещо твърде рядко в нашите среди днес. И накрая, можех да бъда сигурен, че ще ми бъде признателен и верен, но това за мен е най-маловажното.

Норман Бонд се облегна назад и допря ръце с насочени напред пръсти.

— А сега, ако ме извините, налага се да присъствам на едно съвещание.

Нито Самърс, нито Скатуро помръднаха.

— Само още няколко въпроса, господин Бонд — продължи невъзмутимо агент Самърс. — Оня ден не ни споменахте, че някога сте живели в Риджфийлд, Кънектикът.

— Откакто постъпих в тази компания съм живял на много места. В Риджфийлд се нанесох преди дванадесет години, тогава още бях женен.

— Жена ви е родила две момчета близначета, но те са починали при раждането, ако не се лъжа?

— Да, така е. — Очите на Бонд бяха като стъклени — не изразяваха нищо.

— Вие много сте обичали съпругата си, но тя ви е напуснала малко след това. Вярно ли е?

— Тереза се премести в Калифорния. Искаше да започне отначало и на чисто. Скръбта разделя толкова хора, колкото и събира, агент Самърс.

— След като ви е напуснала, вие сте преживели нещо като душевно разстройство, нали, господин Бонд?

— Скръбта често потапя в депресия, господин Самърс. Нуждаех се от помощ, така че я потърсих в църквата. Днес групите за терапия на хора, загубили близък, са нещо обикновено. Преди двадесет години не беше така.

— Поддържахте ли връзка с бившата си жена?

— Тя се омъжи повторно доста скоро след развода ни. Беше по-добре и за двама ни да затворим тази глава от нашия живот.

— За нещастие главата за жена ви все още не е затворена. Бившата ви съпруга е изчезнала няколко години след сключването на втория си брак.

— Знам това.

— Бяхте ли разпитван за изчезването ѝ?

— Също както родителите, близките и приятелите ѝ, и аз бях разпитан дали имам някаква представа къде може да е отишла. За съжаление нямах. В желанието си да помогна дори дадох пари за наградата, която да се връчи за информация, улесняваща намирането ѝ.

— Тази награда не е била дадена на никого, нали?

— Не.

— Господин Бонд, когато срещнахте Стийл Фроли, не видяхте ли в него нещо от себе: млад, талантлив, амбициозен мъж, с

привлекателна и умна жена и прекрасни деца, при това близначета?

— Господин Самърс, този разпит преминава границите на нормалното. Ако съм ви разбрал добре, а аз мисля, че е така, вие предполагате, че може да имам нещо общо с изчезването на покойната ми съпруга, мир на праха ѝ, както и с отвлечането на близнаците на семейство Фроли. Как смееете да ме обиждате по този начин. Напуснете незабавно кабинета ми.

— Мир на праха ѝ ли казахте? Откъде знаете, че е мъртва, господин Бонд?

— Аз винаги имам едно наум, кукличке — промърмори Анджи повече на себе си, отколкото на Кати, настанена на леглото в мотела, подпряна с възглавници и покрита с одеяло. — През цялото време мисля няколко хода напред. Такава е разликата между мен и Клинт.

Беше петък, десет часът сутринта и Анджи бе доволна от себе си. Снощи, час след като Клинт и Гас отидоха в кръчмата, тя взе микробуса и напусна бунгалото с Кати. Сложи парите от откупа в куфарите, събра набързо малко дрехи и взе мобилния телефон с предплатени минути, който Пайд Пайпър бе изпратил на Клинт по Лукас. При последното си връщане в къщата се сети да прибере и касетите с гласа на Пайд Пайпър, както и шофьорската книжка, открадната от жената, чието дете бе гледала миналата година.

След това надраска набързо една бележка на Клинт.

„Не се тревожи. Ще ти се обадя утре. Наложил се да гледам едно дете.“

Тя кара три и половина часа право към Кейп Код и мотел „Хаянис“, където бе отсядала преди много години, при идването си тук през уикенда заедно с едно момче. Кейп Код ѝ бе харесал толкова много, че си бе намерила работа за през лятото в Сийгал Марина в Харуич.

— Винаги имах резервен план за измъкване, в случай че ченгетата опандизеха Клинт по време на някоя от акциите им с Лукас — обясни с кикотене тя.

Но след това видя, че Кати отново е заспала, намръщи се и разтърси момиченцето за раменете.

— Хей, малката! Слушай ме, когато ти говоря! Може да научиш нещо полезно!

Очите на Кати останаха затворени.

Сигурно ѝ бе дала прекалено много от лекарството за кашлица, предположи Анджи. Щом то караше Клинт на сън, когато го пиеше миналата година, какво оставаше за малката. Направо щеше да я нокаутира.

Отиде до плота и намери в каната още малко кафе. Ох, колко беше гладна, помисли си Анджи. Можеше да хапне прилично, но как да влачи в кръчмата едно полузаспало дете без палто в хладната вечер. Може би просто трябваше да я заключи в стаята и да си вземе нещо за хапване, а после да отиде до магазина и да купи някакви дрехи. Ще остави куфарите под леглото и ще сложи табелката „Не ме безпокойте“ на вратата. Защо да не даде на хлапето още малко сироп за кашлица — тогава тя наистина ще заспи.

Анджи почувства, че доброто ѝ настроение се изпарява. Когато бе гладна, винаги ставаше раздразнителна и избухлива.

Регистрираха се в мотела малко след полунощ. Тя едва държеше очите си отворени и като сложи детето в леглото, се тръшна до него. Заспа моментално, но се събуди преди зазоряване, защото малкото изчадие започна да кашля и да плаче.

Така и не можа да се наспи, ядосваше се Анджи. Само подремна малко и сега не се чувстваше достатъчно бодра и съобразителна. Но пък се прояви като умна, щом се сети да вземе онази шофьорска книжка. Официално тук бе регистрирана като Линда Хейгън.

Миналата година гледаше детето на Линда и един ден жената се върна разстроена вкъщи. Оплака се, че е загубила портфейла си в ресторанта. Когато на другия ден заведе детето на Хейгън на рожден ден, Анджи използва семейната кола. И забеляза портфейла, плъзнал се между седалките.

Извади го, намери в него двеста долара в брой, но по-важното бе шофьорската книжка. Госпожа Хейгън, разбира се, веднага бе анулирала кредитните си карти, но шофьорската книжка беше безценна находка.

И двете имаха тесни лица и тъмни коси, мислеше си Анджи. На снимката госпожа Хейгън носеше очила, така че не беше лоша идеята да си сложи тъмни очила. Човек трябваше да се вгледа много внимателно в снимката, за да открие, че жената не е същата. Тук се бе регистрирала като Линда Хейгън и засега бе в безопасност, освен ако федералните не започнеха да издирват микробуса. Но това можеше да

се случи само ако са хванали Клинт. Тогава можеше да се качи на самолет със снимката и документите на Линда.

Анджи предполагаше, че ако бъде заловен, Клинт вероятно щеше да каже на ченгетата, че тя е на път за Флорида, защото така си мислеше. Може би най-умното бе да се отърве от микробуса и да си купи кола на старо.

Тогава можеше да отиде където си поиска, без никой да може да я спре. Щеше да изостави буса на някое сметище. Като му свали номерата, никой няма да успее да го проследи.

Реши да се свърже с Клинт и след като се увери, че под краката му не пари, да му съобщи къде се намира, за да дойде при нея. Или пък да не му казва. Най-умно е да си мълчи засега. Но понеже бе обещала да се обади тази сутрин, май щеше да е по-добре да му позвъни.

Взе един от предплатените телефони и набра номера на Клинт. Той вдигна веднага, още на първото позвъняване.

— Къде си, по дяволите? — развика се разярено.

— Скъпи, трябваше да тръгна набързо. Взех и парите, не се тревожи. Притесних се случайно федералните да не направят обиск при теб. Представи си какво би могло да стане, ако ме заварят там с детето и парите? Сега ме слушай. Отърви се от кошарката! Каза ли на Гас, че напускаш?

— Да, да. Споменах му, че са ми предложили работа в Орландо.

— Браво! Пусни молбата още днес. Ако този нахалник Гас, дето си пъха носа навсякъде, дойде отново, кажи му, че майката на детето, което гледам, ме е помолила да го заведа в Уисконсин. Баща ѝ е починал и тя иска да остане известно време, за да помогне на майка си. Ние с теб ще се срещнем във Флорида.

— Не ме обърквай, Анджи!

— Не те обърквам. Ако федералните дойдат да те разпитват, ти си чист. Излъгах Гас, че в сряда вечерта си ходил да търсиш нова кола в Уонкърс. Кажи му, че си продал буса, а сетне вземи кола под наем.

— И как да го направя? Не си ми оставила нито стотинка! — оплака се тъжно той. — Взела си дори петстотинте долара, които бях оставил на скрина.

— Някои от тях бяха с последователни номера. Просто те предпазих. Изтегли пари от кредитната карта. Нищо че няма покритие.

След две седмици ще изчезнем от лицето на земята. Сега отивам да ям. Гладна съм като вълк. Отивам да ям. Хайде, чао!

Тя рязко затвори, върна се до леглото и погледна Кати. „Дали спеше, или само се преструваше?“ — помисли си подозрително Анджи. Станала е толкова гадна, същата като сестра си. Колкото и добра да беше с нея, хлапачката я пренебрегваше.

Сиропът за кашлица бе до леглото. Анджи отвинти капачката и напълни една супена лъжица. Накара Кати да отвори уста и изсипа течността в нея.

— Сега го глътни — нареди.

Заспалото дете преглътна по рефлекс по-голямата част от сироба. Няколко капки обаче попаднаха в трахеята, то се задави, закашля се и започна да плаче. Анджи я притисна обратно към възглавницата.

— О, господи! Писна ми от теб! Я млъквай! — процеди през стиснати зъби тя.

Кати затвори очи и дръпна одеялото върху лицето си, като се обърна настрани, опитвайки се да сподави хлиповете си. Внезапно видя Кели да седи в църквата до мама и татко. Не посмя да проговори на глас, но започна да мърда устничките си, докато Анджи я връзваше към леглото.

На първия ред в църквата „Света Дева Мария“ в Риджфийлд Маргарет и Стийл държаха ръцете на Кели, докато коленичеха на литургията. Зад тях доктор Силвия Харис преглъщаше сълзите си, заслушана в молитвата, която произнасяше монсеньор Ромни:

*„Отче наш, Ти, на когото не е чужда човешката
мъка,
Ти знаеш товара на скръбта,
която ни причинява загубата на това дете.
Скърбим за това, че е напуснало земния живот,
но ни дай утеха със знанието,
че Катрин Ан сега живее в Твоите обятия.“*

Кели дръпна ръката на Маргарет.

— Мамо! — изрече, а гласът ѝ беше висок и ясен за пръв път откакто се бе върнала вкъщи. — Кати е много уплашена. Страхува се

от жената и плаче за теб. Иска да я прибереш у дома. Веднага!

Специален агент Крис Смит, шеф на ФБР в Северна Каролина, телефонира на родителите на Стийл Фроли в Уинстън — Салем, за да помоли за кратка среща.

Старият Фроли — Том, пенсиониран и награден с много медали капитан от противопожарната охрана на Ню Йорк, не бе особено доволен.

— Вчера научихме, че една от внучките ни е мъртва. Ако това не е достатъчно да ви спре, ще ви кажа, че жена ми претърпя операция на коляното преди три седмици и все още изпитва страшни болки. Защо искате да се срещнете с нас?

— Трябва да поговорим за по-големия син на госпожа Фроли, Ричи Мейсън — обясни Смит.

— О, за бога, трябваше да се досетя! Елате към единадесет.

Смит — петдесет и две годишен афроамериканец, взе със себе си Карла Роджър — млада жена на двадесет и шест, прикрепена наскоро към отряда му. Точно в единадесет позвъниха и Том Фроли отвори вратата, като покани агентите да влязат. Първото нещо, което видя Смит, беше колаж от снимки на близначките върху цялата стена срещу вратата. Красиви деца, помисли си той. Какъв срам, че не успяха да спасят и двете.

По покана на домакина влязоха в една уютна стая, продължение на кухнята. Грейс Фроли седеше в големия кожен фотьойл с крак върху отоманката.

Смит се приближи.

— Госпожо Фроли, ужасно съжалявам, че ви безпокоим. Знаем, че загубихте една от внучките си и че сте претърпели операция. Ще се постареем да не ви отнемем много време. Тук сме да зададем на вас и на господин Фроли няколко въпроса относно сина ви Ричард Мейсън.

— Седнете, моля — покани ги Том и им посочи дивана, след което придърпа един стол за себе си и се настани близо до жена си.

— Какви неприятности има сега Ричи? В какво пак се е забъркал? — попита той.

— Господин Фроли, не съм казал, че Ричи има неприятности. Дори не знаем къде е. Искане да говорим с него, но той не се е явил на работа на летище „Нюарк“ в сряда вечерта, а съседите му не са го виждали в сградата, където е жилището му, от миналата седмица.

Очите на Грейс Фроли бяха подути. Агентът забеляза, че тя вдигна малката ленена кърпичка, която държеше, към лицето си. Смит осъзна, че всъщност се опитва с нея да скрие треперенето на устните си.

— Той ни каза, че отива на работа — рече нервно тя. — Оперираха ме преди три седмици. Миналия уикенд Ричи дойде да ме види. Господи! Дали не му се е случило нещо? Щом не е отишъл на работа, може да е катастрофирал на път към къщи.

— Грейс, бъди обективна — настоя нежно Том. — Ричи не обичаше работата си. Казваше, че е прекалено умен, за да носи багаж. Не бих се изненадал, ако просто в един момент му е хрумвало да отскочи до Вегас или до някое друго подобно място. Вършил е подобни неща поне десетина пъти и преди. Бъди сигурна, че е добре, скъпа. Имаш си достатъчно грижи и без да се тревожиш за него.

Тонът на Том Фроли беше мек и дружелюбен, но Крис Смит долови нотка на раздразнение зад думите, с които се опитваше да успокои жена си, и бе сигурен, че и Карла Роджър също я бе забелязала. От досието на Ричи Мейсън можеше да заключи, че момчето цял живот бе създавало неприятности на майка си. Напуснал училище, получил присъда като малолетен, по-късно осъден на пет години в затвора за финансова измама, която бе струвала на дузина вложители цяло състояние, в това число и на Франклин Бейли, който бе загубил седем милиона.

Грейс Фроли имаше измъчено изражение, явно страдаше както физически, така и душевно. Смит прецени, че е на около шейсет, беше привлекателна жена със сива коса и стройно, тънко тяло. Том Фроли беше едър и широкоплещест, може би с няколко години по-възрастен от нея.

— Госпожо Фроли, преди три седмици са ви оперирали. Защо Ричи не ви посети веднага?

— Изпратиха ме за две седмици в център за рехабилитация.

— Разбирам. Кога Ричи пристигна тук и кога си тръгна? — продължи да разпитва Смит.

— Дойде около три през нощта миналата събота. Смяната му на летището приключва към три следобед и го очаквахме до полунощ — отговори вместо жена си Том. — Но той се обади, за да предупреди, че движението по пътищата е натоварено, и ни посъветва да си лягаме, но да оставим вратата отворена. Аз спя съвсем леко, така че го чух, когато влезе. Тръгна си около десет сутринта във вторник, веднага след като гледахме Стийл и Маргарет по телевизията.

— Докато беше тук, обади ли му се някой? Или той да е звънял? — зададе нови въпроси Смит.

— Не и по нашия телефон. Но имаше мобилен, който използва. Не знам колко пъти.

— Ричи често ли ви посещава, госпожо Фроли? — намеси се и Карла Роджър.

— Мина оттук на път към Стийл и Маргарет, отиде да ги посети, след като се преместиха в Риджфийлд. Преди това не бяхме се виждали почти година — отговори Грейс Фроли. Гласът ѝ беше тъжен и уморен. — Аз му се обаждам редовно. Той почти никога не вдига, затова оставям съобщения на мобилния му телефон — че мислим за него и го обичаме. Знам, че имаше неприятности, но в сърцето си той е добро момче. Баща му почина, когато бе само на две годинки. Омъжих се за Том след три години и мога да се закълна, че на света едва ли би се намерил по-добър баща за Ричи от него. Но когато влезе в пубертета, момчето ми попадна в лоша компания и така и не се върна в правия път.

— Как се разбираха със Стийл?

— Не много добре — призна Том Фроли. — Ричи винаги завиждаше на Стийл. Той също можеше да отиде в колеж — наистина бележките му скачаха ту нагоре, ту надолу, но взе изпитите с отличие. Дори се записа в Държавния университет на Ню Йорк. Момчето е умно, много умно, но още първата година заряза учението и отиде в Лас Вегас. Ето как попадна в компанията на комарджии и мошеници. Както сигурно знаете, лега в затвора заради пирамидата, в която участваше.

— Името Франклин Бейли говори ли ви нещо, господин Фроли?

— Не е ли мъжът, с когото се свърза похитителят на внучките ми? Гледахме го по телевизията. После той занесе парите на похитителите.

— Оказа се, че е сред жертвите на пирамидата. Парите, които е загубил, възлизат на седем милиона.

— Дали Бейли е знаел кой е Ричи? Имам предвид, че е полубрат на Стийл? — попита бързо Фроли, изведнъж придоби разстроен вид.

— Сега вече знае. Дали Ричи се е срещнал с господин Бейли, когато е гостувал в Риджфийлд миналия месец?

— Нямам представа.

— Господин Фроли, вие сте видели Ричи да си тръгва около десет сутринта във вторник, нали? — попита Смит.

— Точно така. Половин час след като гледахме Стийл и Маргарет по телевизията. А също и Бейли.

— Ричи твърди, че с чисто сърце е убеждавал хората да инвестират в компанията, изобщо не знаел, че е пирамида. Вярвате ли в това?

— Не, аз лично не вярвам — каза Фроли. — Когато ни разказваше за нея, всичко изглеждаше толкова привлекателно, че ние самите предложихме да инвестираме, но той не ни позволи. Това говори ли ви нещо?

— Том, моля те! — протестира Грейс Фроли.

— Грейс, Ричи си излежа присъдата за участието си в пирамидата. Но да се преструваме, че е едно невинно набедено момче, не е честно. Денят, в който осъзнае и поеме вината за деянията си, може да постави началото на по-достоеен живот.

— Преди да осъзнае, че е бил измамен, Франклин Бейли е завързал много топло и близко приятелство с Ричи. Възможно ли е да е повярвал в историята на Ричи и след излизането му от затвора те да са останали приятели? — попита Смит.

— Накъде клоните с тези въпроси? — изгледа го хладно Фроли.

— Господин Фроли, вашият доведен син Ричи е изключително ревнив по отношение на другия ви син. Дори се е опитвал да се среща със снаха ви, преди тя да се запознае със Стийл. Ричи има понятие от финанси, ето защо е успял да измами толкова хора да направят инвестиции. Франклин Бейли стана част от нашето разследване и в

процеса на проверката открихме, че от вашия телефон някой му се е обадил приблизително в десет и десет във вторник сутринта.

Бръчките по лицето на Фроли се вдълбаха.

— Аз със сигурност не съм му звънял. — После се обърна към жена си: — Грейс, а ти? Не си и ти, нали?

— Напротив, обадох му се — заяви твърдо Грейс. — Изписаха номера му на екрана и реших да му благодаря, че помага на Стийл и Маргарет. Когато той не отговори, се включи секретарят, но не оставих съобщение. — Тя погледна агента от ФБР и страданието в очите ѝ припламна в гняв. — Господин Смит, знам, че вие и вашите колеги се опитвате да изправите пред съда човека, отвлякъл внучките ми и причинил смъртта на Кати, но ме изслушайте внимателно. Не ме интересува дали Ричи е отишъл на работа на летище „Нюарк“. Според мен се опитвате да намекнете, че между сина ми и Франклин Бейли има нещо и то може да е свързано с отвличането на внучките ни. Това е абсолютна глупост, направо е смешно и нелепо! Моля ви, не губете вашето и нашето време да преследвате призраци, като вървите по тази линия на разследване.

Тя бутна отоманката и се изправи, като се хвана с ръце за стола за опора.

— Внучката ми е мъртва. Раздира ме толкова силна болка, че почти не издържам. Единият ми син и снаха ми са с разбити сърца. Другият ми син е слабоволев, глупав, дори крадец, но не е способен да извърши нещо толкова презряно, като да отвлече собствените си племенници. Престанете, господин Смит! Кажете и на вашата служба да спре! Не са ли достатъчни нещастията ми? Не ми ли стигат наказанията, които ми изпраща Бог?

В жест на крайно отчаяние тя отпусна ръце, свлече се на стола, преви се надве и допря лице до коленете си.

— Махайте се оттук! — Разярен, Том Фроли им посочи вратата. — Не можахте да спасите внучката ми. Сега поне заловете похитителя. Друсате грешното дърво, ако се опитвате да припишете на Ричи това престъпление. Не си губете времето дори да мислите, че той е замесен.

Смит слушаше безмълвно, лицето му беше спокойно.

— Господин Фроли, ако се чуете с доведения си син, ще бъдете ли така любезен да му кажете, че трябва да ни се обади? Ще ви дам

визитната си картичка. — Той кимна на Грейс Фроли, обърна се и напусна къщата, последван от агент Роджър.

В колата включи мотора, преди да ѝ зададе въпроса:

— Е, какво мислиш за всичко това?

Карла разбираше какво има предвид.

— Колкото до телефонното обаждане до Франклин Бейли... мисля, че майката се опитва да го прикрие.

— Така мисля и аз. Ричи е пристигнал тук чак в ранната сутрин на съботата, което ще рече, че е имал време да участва в отвличането. Гостувал е в къщата в Риджфийлд преди няколко месеца, значи е запознат с разположението. Вероятно е посетил майка си, за да си осигури алиби. Може да е единият от мъжете, прибрали парите от откупа.

— Ако е бил единият похитител, трябвало е да носи маска. Без нея близначките биха могли да го разпознаят, дори да са го виждали съвсем бегло преди.

— Да предположим, че се е случило точно това. Едната го е разпознала. В такъв случай той не би я пуснал да се върне жива вкъщи. Тогава може би смъртта на Лукас Ул не е самоубийство?

Роджър погледна своя старши офицер.

— Не вярвам, че момчетата в Ню Йорк и Кънектикът мислят така.

— Момчетата в Ню Йорк и Кънектикът се стараят да сменят гледните точки. Те се занимават със случай на тригодишно дете, умряло кажи-речи пред очите им. Човекът, нарекъл се е Пайд Пайпър, все още е на свобода и кръвта на това дете е върху ръцете му, а също и на другия участник в отвличането. Както току-що разбрахме от семейство Фроли, Ричи Мейсън може да е само умел мошеник, но просто не мога да си избия от главата мисълта, че майка му ни излъга, за да го прикрие.

След изблика си в църквата Кели потъна в мълчание. Когато се прибраха, тя се качи направо в детската стая и прегърна двете мечета.

Рина Чапман, любезната съседка, която им приготвяше храна, ги чакаше.

— Все пак трябва да се храните — настоя тя. Беше сервирала закуска на кръглата маса в кухнята и накара всички да седнат. Маргарет взе Кели в скута си, Стийл и доктор Харис седнаха срещу тях. Рина поднесе чиниите, но отказа да остане.

— Нямате нужда от мен — рече твърдо добрата жена.

Горещи бъркани яйца вдигаха пара, тънко нарязани парчета шунка върху препечените филийки, силно горещо кафе, което стопли всички. Докато пиеха втората си чаша, Кели се размърда в скута на майка си.

— Ще ми почетеш ли от моята книга, мамо? — попита.

— Аз ще ти почета, скъпа — каза Стийл. — Донеси ми я.

Маргарет изчака Кели да излезе от кухнята и чак тогава заговори. Беше сигурна каква реакция ще предизвикат думите ѝ, но трябваше да сподели откритието си.

— Кати е жива! Тя и Кели са във връзка.

— Маргарет, Кели всъщност ти разказва своите собствени преживявания. Тя се страхува от онази жена. И когато казва, че Кати иска да се върне къщи, истината е, че говори за себе си — обясни внимателно доктор Харис.

— Не, тя говори с Кати — заяви убедено Маргарет. — Знам, че е така.

— О, скъпа — обади се Стийл. — Не се измъчвай. Не разбивай сърцето си, като поддържаш напразната надежда, че Кати е жива.

Маргарет обви чашата си с пръсти, беше направила същото в нощта, когато изчезнаха близначките, в опит да стопли ръцете си. Внезапно осъзна, че отчаянието от последните двадесет и четири часа

бе заменено с натрапчивата потребност да открие Кати — да я намери, преди да е станало късно.

Трябваше да е внимателна, каза си Маргарет. Никой не ѝ вярваше. А ако сметнат, че полудява от скръб, вероятно ще я натъпчат с лекарства. Приспивателното снощи я бе упоило за часове. Не биваше да позволява да се случи отново. *Трябваше да намери момиченцето си.*

Кели се върна с книгата на доктор Сиус^[1], която бяха започнали преди отвличането.

Стийл я взе и се облегна.

— Искаш ли да се настаним на големия стол в моя кабинет?

— Кати също обича книгата — напомни Кели.

— Добре, ще се преструваме, че я чета и на двете ви. — Стийл едва успя да изрече думите спокойно, очите му се напълниха със сълзи.

— О, татко! Колко си глупав! Сега Кати не може да ни чуе, защото спи. Тя е съвсем сама в онази стая и лошата леля я е завързала за леглото.

— Искаш да кажеш, че онази жена те е връзвала за леглото, така ли, Кели? — попита Стийл.

— Не! Мона ни оставяше в една голяма кошарка. Не можехме да прескочим оградката ѝ. Но сега Кати лежи на легло — настоя Кели, след което потупа баща си по бузата. — Защо плачеш, татко?

— Маргарет, колкото по-бързо Кели се върне към нормалния живот, толкова по-лесно ще ѝ бъде да свикне без сестричката си — каза доктор Харис, преди да си тръгне. — Мисля, че Стийл е прав. За нея ще е най-добре, ако я заведете в детската градина.

— Стига Стийл да не я изпуска нито за секунда от погледа си — неохотно се съгласи Маргарет.

— Абсолютно си права. — Силвия Харис я прегърна силно. — Трябва да изтичам до болницата, за да нагледам моите малки пациенти, но ще се върна довечера. Ако все още имаш нужда от мен.

— Помниш ли, когато Кати се разболя от пневмония и онази млада сестра ѝ даде пеницилин? Ако не беше там, един господ знае какво можеше да стане — рече Маргарет. — Върви при болните дечица, а след това се върни. Нуждаем се от теб.

— Да, оказа се, че Кати е алергична към пеницилина, със сигурност не бива да ѝ се дава — поклати глава доктор Харис, сетне

добави: — Маргарет, тъгувай за нея, но не се опитвай да се залъгваш с онова, което Кели вероятно ще продължи да говори. Повярвай ми, тя преживява отново и отново своите собствени спомени.

„Не се противопоставяй!“ — предупреди се наум Маргарет. Лекарката не ѝ вярваше. Стийл също. Никой не ѝ вярваше! Може би да говори с агент Карлсън не беше лоша идея. Трябваше да му се обади.

Като стисна ръката на Маргарет за последен път, доктор Харис си тръгна. Сама вкъщи за пръв път от цяла седмица! Маргарет затвори очи и си пое дълбоко дъх, сетне бързо отиде до телефона и набра номера на Уолтър Карлсън.

Агентът отговори още при първото позвъняване.

— Маргарет, какво мога да направя за вас?

— Кати е жива, сигурна съм — избъбри забързано тя и преди Карлсън да успее да проговори, продължи: — Знам, че не ми вярвате, но е жива. Кели общува с нея. Преди час ни каза, че е заспала, завързана за леглото. Кели ни го каза.

— Маргарет...

— Моля ви, не ме убеждавайте! Повярвайте ми. Всъщност нямате никакви доказателства за смъртта ѝ, освен думата на един мъртъв човек. Тялото ѝ не е намерено. Знаете, че Лукас е качил на самолета голям кашон, и предполагате, че тялото ѝ е било в него. Но това не са доказателства, а само предположения. Забравете ги и я намерете. Чувате ли ме? Намерете я!

Преди той да успее да отговори, Маргарет тресна телефона, сетне се строполи на стола и хвана главата си с ръце. Имаше нещо, което трябваше да си спомни. Нещо, свързано с рокличките, които им купи за рождения ден, сети се тя. Най-добре да извади тези роклички и да се опита да си спомни.

---

[1] Тиодор Сиус, известен като доктор Сиус (1904–1991), писател и илюстратор на книги за деца. Носител на две академични награди — „Еми“ и „Пулицър“. — Б.пр. ↑

В ранния петъчен следобед агентите от ФБР Ангъс Самърс и Рутан Скатуро позвъниха на къщата с номер 415 на Уолнът стрийт в Бронксвил, Ню Йорк. Там живееше първата жена на Грег Станфорд — Ейми Линдрокфт. За разлика от големите и елегантни палати наоколо домът ѝ беше скромна бяла постройка, по-типична за Кейп Код, с тъмнозелени капаци, които блестяха на слънчевата светлина в неочаквано яркия следобед.

Тя напомни на Ангъс Самърс за къщата, в която бе израснал, на единия бряг на река Хъдсън в Клоустър, Ню Джърси. Отново изпита познатото съжаление: трябваше да я купи, когато родителите му се преместиха във Флорида. През последните десет години бе удвоила цената си.

Тази сграда обаче струваше доста повече, огледа я преценяващо, докато слушаше как стъпките се приближават от другата страна на вратата.

Опитът на Самърс показваше, че дори хора с чиста съвест се чувстват нервни и под напрежение, когато ги посети ФБР. В този случай обаче Ейми Линдрокфт сама бе телефонирала с молба за среща, искала да обсъди нещо за бившия си съпруг. Жената отвори и ги поздрави с лека усмивка, погледна документите им и ги покани да влязат. Беше леко закръглена, около четиридесет и пет годишна, с блестящи кафяви очи и прошарена коса, която се къдреше около лицето ѝ. Носеше широка художническа риза над джинсите си.

Агентите я последваха във всекидневната, обзаведена с много вкус в ранен американски стил, доминираха отлични акварели на високите отвесни скали край река Хъдсън. Самърс се приближи, за да ги разгледа. Подписът в ъгъла бе на Ейми Линдрокфт.

— Прекрасни са — възхити се искрено той.

— Вадя хляба си като художник. Трябва наистина да съм добра, иначе няма да има какво да ям — обясни с весели искрици в очите

госпожа Линдрокфт. — Седнете, моля. Няма да ви задържа дълго, но възнамерявам да ви кажа нещо, което си заслужава да бъде чуто.

В колата агентите се бяха споразумели Скатуро да води интервюто. Така че сега тя започна с въпросите.

— Госпожо Линдрокфт, ако правилно съм разбрала, ще ни съобщите нещо, свързано според вас с отвличането на близначките Фроли, така ли е?

— *Може би* е свързано — подчерта Линдрокфт. — Сигурно ще ви прозвучи като женско отмъщение, а и не крия, че подобна идея ме вдъхновява. Грег е наранил много хора и ако думите ми му създадат неприятности, изобщо не ме е грижа. Бяхме съквартирантки с Тина Олсен — наследницата на фармацевтичната империя, и тя постоянно ме канеше ту в една, ту в друга от многобройните им къщи. Сега си давам сметка, че Грег се ожени за мен само за да може да проникне в света на Тина. Това беше единствената му цел и той успя да я постигне по забележителен начин. Грег е умен и знае как да си вдигне цената и да се продаде на най-подходящия купувач. Когато се оженихме, той работеше за една малка инвестиционна фирма. Угодничеше пред господин Олсен без умора и той накрая го назначи при себе си. Грег успя да стане дясната му ръка. Като гръм от ясно небе ми дойде разкриването пред обществото на връзката му с Тина. След десетгодишен брак най-сетне бях забременяла. Съсипана, поразена, не на себе си от новината, че моят съпруг и най-добрата ми приятелка са ме мамили, пометнах. Получих кръвоизлив, за да ме спасят, лекарите ми направиха хистеректомия.

Това е много повече от женско отмъщение, помисли си Ангъс Самърс, докато наблюдаваше тъгата в очите на Ейми Линдрокфт.

— След това Грег се ожени за Тина Олсен — вметна съчувствено Скатуро.

— Да. Бракът им продължи шест години. После Тина откри, че съпругът ѝ я мамил с други жени, и се отърва от него. Смятам за излишно да добавям, че баща ѝ го уволни. Трябва да разберете — Грег просто е неспособен да остане верен на една жена.

— Какво искахте да ни кажете, госпожо Линдрокфт? — попита я Ангъс Самърс.

— Преди малко повече от шест години той се ожени за трети път. Тогава Тина ми се обади да се извини. Не очакваше да ѝ простя, но

смяташе за редно да поиска прошка. Та тогава си поговорихме. Главният му недостатък не е женкарството му — баща ѝ открил, че Грег мами компанията с телефонните сметки. Сетне малко злорадо ми съобщи, че бившият ни бил здравата загазил с новата си булка — Милисент Алвин Паркър Хаф. Носела ѝ се славата на опасна жена. Тина подочула, че го изнудила да подпише предбрачен договор със специална клауза — ако бракът им не издържи седем години, Грег няма да получи нищо. Нито стотинка.

Усмивката на Ейми Линдрокффт в никакъв случай не беше злобна.

— Вчера Тина ми позвъни, след като гледала интервюто на Грег по телевизията. Според нея той отчаяно се опитвал да впечатли Милисент. Седмата година изтича след няколко седмици, а жена му прекарвала повечето време в Европа, далеч от него. Предишният ѝ съпруг бил изгонен без дори да проумее какво става. Когато един ден се прибирал в апартамента им на Пето авеню, портиерът го спрял и обяснил, че му е наредено да не го пуска в сградата.

— Да не би да намеквате, че може да стои зад отвличането, защото се нуждае от пари? Това не е ли доста отмъстително твърдение, госпожо Линдрокффт?

Би било, ако не съществуваше още един факт. Макар да бяха обучени да не издават емоциите си фактът, който Ейми Линдрокффт им съобщи, този път с известно количество весела злоба, накара и двамата агенти да зяпнат.

Маргарет седеше в края на леглото в спалнята на близначките. Сините кадифени роклички, купени за рождения им ден, бяха в скута ѝ. Беше я връхлетял споменът как обличаше момиченцата за празника. Стийл се бе върнал вкъщи по-рано, планираха веднага след тържеството да отидат на вечерята, давана от неговата фирма. Близначките бяха толкова възбудени, че Стийл трябваше да вземе Кели в прегръдките си, докато Маргарет закопчее копченцата на рокличката на Кати.

Как се смееха и си говореха на техния език, помисли си тя. Бе убедена, че могат да си четат мислите една на друга. Ето защо бе сигурна, че Кати наистина е жива: *тя казваше на Кели, че иска да се върне вкъщи.*

Видението на уплашената Кати, завързана към леглото, изпълни Маргарет със страх и ярост. „Къде да търси детето си?“ — измъчваше се тя. Накъде да тръгне? Какво е свързано с рокличките? Имаше нещо, което трябваше да си спомни. Какво беше то? Прокара ръка по мекото кадифе. Спомни си, че макар и с намалена цена, те все пак струваха повече, отколкото бе планирала да плати. Продължи да търси сред другите дрехи по рафтовете, ровеше из паметта си Маргарет, и пак се върна при тях. Продавачката спомена колко стрували в „Бергдорф“. После каза: „Какво смешно съвпадение, преди малко друга жена пазаруваше за близнаци“.

„Ето какво беше!“ — ахна Маргарет. Точно това се опитваше да си спомни: магазина, откъдето купи рокличките, и продавачката. Да, да, тя сподели, че малко преди това продала дрехи за тригодишни близначета на жена, която дори не знаела кой номер носят децата.

Маргарет стана и рокличките се плъзнаха на пода. Щеше да познае продавачката, когато я види. Това е невероятно съвпадение — че някой друг е купил дрехи за тригодишни близначета от същия магазин, няколко дни преди момиченцата да бъдат отвлечени. Ала щом отвлечането е било планирано, похитителите са знаели, че децата ще

бъдат само с пижамки, когато ги вземат от леглото им. Следователно ще им трябват дрехи за смяна. Трябваше да говори с продавачката!

Когато слезе долу, Стийл тъкмо бе прибрал Кели от детската градина.

— Всичките й приятелчета толкова й се радваха — каза той, гласът му бе пълен с фалшива бодрост. — Нали, скъпа?

Без да отговори, Кели пусна ръката му и си съблече жилетката. После започна да си шепне нещо под носа.

Маргарет погледна Стийл.

— Говори с Кати.

— Опитва се да говори с Кати — поправи я той.

Маргарет протегна ръката си.

— Стийл, дай ми ключовете от колата.

— Маргарет...

— Знам какво правя. Остани с Кели. Не я изпускай от очи нито за миг. И запиши всичко, което каже, моля те.

— Къде отиваш?

— До магазина на шосе 7, откъдето купих рокличките им за тържеството. Трябва да говоря с продавачката.

— Защо не й се обадиш по телефона?

Маргарет се опита да си поеме дълбоко въздух.

— Стийл, просто ми дай ключовете! Добре съм. Няма да се бавя.

— В края на улицата все още стои един микробус от медиите.

Ще те последват.

— Ще ги заблудя. Няма и да разберат, че съм аз. Моля те, дай ми ключовете!

Кели внезапно се завъртя и сграбчи крака на баща си.

— Съжалявам — изплака тя. — Съжалявам. Няма вече!

Стийл я вдигна и я залюля на ръце.

— Спокойно, Кели. Всичко е наред.

Детето стискаше юмручета. Майка й вдигна ръкава на блузката и видя как ръката й започна да почервенява почти на същите места, където имаше черно-сини петна, когато се върна вкъщи.

Устата на Маргарет пресъхна.

— Ето, виж! Онази жена току-що ощипа Кати — прошепна тя. — Знам, че е така. О, боже, Стийл, не разбираш ли? Дай ми ключовете.

Той неохотно извади връзката от джоба си, тя я грабна от ръката му и изтича навън. След петнадесет минути вече бе в магазина „Абис“ на шосе 7.

Вътре имаше десетина клиентки. Маргарет обиколи щандовете, търсейки продавачката, която я бе обслужила. Тъй като не я видя, попита за нея касиерката, която пък я упъти към управителя.

— О, сигурно имате предвид Лайла Джаксън — рече управителката, когато Маргарет ѝ описа младата жена. — Днес има свободен ден и знам, че е с майка си в Ню Йорк на вечеря и театър. Всяка друга наша служителка ще бъде очарована да ви помогне.

— Лайла има ли мобилен телефон? — прекъсна я Маргарет.

— Да, но не мога да ви го дам. — Управителката — жена на около шейсет години с изрусена до бяло коса, неочаквано стана по-официална и по-сдържана. — Ако имате някакво оплакване, можете да говорите направо с мен. Аз съм Джоан Хауел и отговарям за работата тук.

— Нямам никакво оплакване. Когато миналата седмица бях тук, Лайла Джаксън ми спомена за някаква жена, която искала да купи дрешки за близначета, а не знаела размера им. За тази жена искам да поговоря с нея.

Хауел поклати глава.

— Не мога да ви дам номера на Лайла — повтори. — Тя ще бъде утре на работа в десет. Можете да дойдете пак — и с извинителна усмивка ѝ обърна гръб.

Маргарет я хвана за ръката.

— Вие не разбирате! — повиши глас тя. — Моето момиченце го няма! Но то е живо! Трябва да го намеря. Трябва да го намеря, преди да е станало късно!

Другите клиентки наоколо се вторачиха в нея. Никакви сцени, напомни си Маргарет. Ще я помислят за луда.

— Извинете — продума, като пусна ръкава на Хауел. — Кога казахте, че ще дойде утре Лайла?

— В десет часа. — Този път Джоан Хауел я гледаше със съчувствие и симпатия. — Вие сте госпожа Фроли, нали? Лайла ми каза, че сте купили от нашия магазин рокличките за рождения ден на близначките. Съжалявам за Кати. Простете ми, че не ви познах. Ще ви

дам номера на Лайла, но едва ли ще носи мобилния си телефон в театъра, или пък ще го изключи там. Заповядайте в кабинета ми.

До Маргарет достигна шепотът на останалите посетителки, станали свидетели на избухването ѝ:

— Това е Маргарет Фроли. Майката на отвлечените близначета...

Врълхлетя я скръб, потоци я в отчаяние, и за да не рухне, тя изтича навън. Запали мотора и натисна газта. Не знаеше накъде да се отправи, затова подкара по първия изпечил се път. По-късно установи, че е излязла на шосе 1–95 север и се насочва към Род Айлънд. На първата табела за Кейп Код спря да зареди с бензин и едва тогава осъзна колко далеч е стигнала. Обърна по 1–95 юг и кара, докато видя обозначение за шосе 7, сетне пое по него, с идеята да намери летище „Данбъри“. Най-накрая стигна до него и паркира близо до входа.

Той е носил тялото ѝ в кашон, мислеше си Маргарет. Вместо в ковчег. Качил я е на самолета и е полетял над океана, сетне е отворил вратата или прозореца и е хвърлил тялото на нейното хубаво момиченце. Падането трябва да е продължило дълго. Дали кашонът се е разкъсал? Дали Кати е паднала от него във водата? О, сега водата е толкова студена!

„Не мисли за това — напомни си тя. — Мисли колко много обичаше тя да си играе сред вълните.“

Трябваше да накара Стийл да наеме лодка. Може би, ако излязат в океана и хвърлят някакви цветя, ще почувстват, че са се сбогували със своето малко момиченце. Може би...

Едно фенерче неочаквано светна в прозореца ѝ. Маргарет вдигна очи.

— Вие ли сте госпожа Фроли? — Гласът на полицая беше внимателен.

— Да.

— Позволете да ви помогнем да се приберете у вас, госпожо. Съпругът ви ужасно се безпокои за вас.

— Излязох просто да свърша нещо.

— Госпожо, вече е единадесет вечерта. Напуснали сте магазина в четири часа следобед.

— Нима? Навярно е станало така, защото престанах да се надявам.

— Да, госпожо. Позволете сега да ви закарам у вас.

В късния петъчен следобед агентите Ангъс Самърс и Рустан Скатуро от дома на Ейми Линдрокфот отидоха право в офиса на компанията на Парк Авеню и поискаха незабавна среща с Грег Станфорд. След като ги накара да чакат половин час, най-накрая ги покани в кабинета си, обзаведен в съзвучие със собствения му твърде грандомански вкус.

Вместо обикновено бюро той имаше старинно писалище. Самърс, който понякога полираше мебели в свободното си време, разпозна, че е от началото на осемнадесети век и вероятно струва цяло състояние. До лявата стена вместо библиотека, стоеше изящно бюро с надстройка от осемнадесети век, по което танцуваше късното следобедно слънце, вмъкнало се през прозореца към Парк Авеню. Вместо обикновен стол Самърс видя пищно старинно кресло с брокатена тапицерия. В пълен контраст с него столовете пред писалището бяха семпли, с обикновена дамаска, ясна индикация, че Грег Станфорд не гледаше на посетителите си като на хора от същото социално ниво.

Портрет на красива жена във вечерна рокля доминираше на стената отляво на бюрото. Самърс бе сигурен, че високомерната персона без следа от усмивка по лицето е настоящата съпруга на Станфорд — Милисент.

Дали този тип не е наредил на подчинените си да не го гледат в очите без изрично разрешение, зачуди се Самърс. Какъв мошеник! А и кабинетът — дали сам го е обзавел, или идеята е на жена му? Тя беше в борда на няколко музея, вероятно имаше познания в областта на ценните антики.

Когато двамата агенти посетиха Норман Бонд, той леко се надигна от стола си, докато влизаха в кабинета му. Станфорд не прояви подобна любезност. Остана седнал, със скръстени ръце. Агентите се настаниха, без да бъдат поканени.

— Има ли някакво развитие в издирването на Пайд Пайпър? — попита рязко той.

— Да — отвърна бързо и убедено Ангъс Самърс. — Вече стесняваме обръча около него. Но не съм упълномощен да говоря по въпроса.

Станфорд стисна устни и те се сляха в тънка бледа черта. Нима е нервен? — зачуди се агентът. Надяваше се да е така.

— Господин Станфорд, току-що научихме една информация и трябва да я обсъдим с вас.

— Не мога да си представя какво бихте могли да обсъждате с мен — изгледа го високомерно Станфорд. — Обясних съвсем ясно на обществеността становището си за плащането на откупа. Това очевидно е единствената област, която би могла да бъде от интерес за вас.

— Не съвсем — провлече Самърс, правеше му удоволствие да забавя думите. — Навярно сте изпаднали в шок, когато стана известно, че Лукас Ул е единият от похитителите на децата.

— За какво говорите?

— Не може да не сте видели снимката му във вестниците и по телевизията.

— Да, видях снимката му, разбира се.

— Тогава сигурно сте разпознали в него бившият затворник, ваш шофьор за няколко години.

— Не знам за какво говорите.

— Мисля, че отлично знаете, господин Станфорд. Втората ви съпруга Тина Олсен е подпомагала активно една благотворителна организация, занимаваща се да търси работа на бивши затворници. Така сте се срещнали с Джими Нелсън, който по онова време си присвоил името на своя починал братовчед Лукас Ул. Тина Олсен е имала дългогодишен собствен шофьор, а Джими — или Лукас, или както и да сте го наричали — ви е возил често по време на брака ви с нея. Вчера Тина Олсен се е обадила на първата ви съпруга — Ейми Линдрокфт, и е споделила с нея подозрението си, че Лукас е продължил да ви вози и след разтрогването на брака ви. Вярно ли е, господин Станфорд?

Станфорд изгледа първо единия, а после и другия агент.

— Казват, че пренебрегнатата жена е по-зла и от разлютена змия, а ако са две — Господ да ти е на помощ — рече той. — По време на брака ми с Тина наистина ползвах кола и шофьор. Съвсем честно ви заявявам, че никога не съм установявал, нито съм поддържал каквито и да било отношения с различните шофьори, които ме обслужваха. Ако твърдите, че единият от похитителите е бил някой от тях, ще ви повярвам, но съм изненадан. Идеята, че след като съм видял снимката му във вестниците, би трябвало да го разпозная, е просто смешна.

— Значи не отричате, че го познавате? — попита Самърс.

— Вие винаги можете да ми кажете, че еди-кой си ме е возил от време на време преди години, ала аз не бих могъл нито да отрека, нито да потвърдя това. А сега си вървете!

— Ще проверим записките на Лукас: те съдържат бележки за няколко години — отвърна Самърс и се изправи. — Мисля, че той е бил ваш шофьор далеч по-често, отколкото сте склонен да потвърдите. Кое то ме кара да се запитам какво ли друго криете. Но ние ще го разберем, господин Станфорд. Мога да ви обещаю това със сигурност.

— Сега слушай внимателно — каза Анджи на Кати в девет сутринта в събота. — С кашлицата и плача си ти ме държа будна почти цялата нощ и сега съм направо като болна. Не ми се стои затворена като в кафез тук през целия ден, а не мога да ти запуша устата, защото както кашляш, ще вземеш да се задушиш. Така че ще дойдеш с мен. Вчера ти купих дрехи, но обувките не ти стават. Много са малки. Затова ще се върнем в магазина, аз ще вляза да ги сменя с по-голям номер, а ти ще кротуваш на пода в микробуса и да не си гъкнала! Ясно ли е?

Кати кимна уплашено. Анджи я облече в блузка с поло яка, кадифено гащеризонче и яке с качулка. Късата ѝ тъмна коса залепна по челото и бузките, все още влажна от душа. Допълнителната лъжица сироп за кашлица вече я караше на сън. Толкова много ѝ се искаше да си говори с Кели, но разговорите със сестра ѝ бяха забранени. Ето защо Анджи я бе оципала толкова силно вчера.

„Мамо, татко — шепнеше Кати в мислите си. — Искам вкъщи. Искам при вас.“

Знаеше, че трябва да се стегне и да не плаче повече. Нямахше намерение да плаче, но когато заспиваше и протягаше ръчичка, за да хване ръката на Кели, установяваше, че сестричката ѝ не е там. После осъзнаваше, че не е в своето легло и че мама няма да дойде, за да провери дали са завити. И тогава вече не можеше да спре сълзите.

Обувките, които Анджи бе купила, бяха много малки. Те стягаха на крачетата ѝ и не приличаха на гуменките с розови връзки или на официалните обувки, които носеше на рождения си ден. Може би, ако беше много добро дете и не плачеше, ако се опиташе да не кашля и да не говори с близначката си, мама щеше да дойде и да я заведе у дома. А пък истинското име на Мона беше Анджи. И мъжът не бе Хари, а Клинт. Така го наричаше понякога Анджи.

„Искам да си отида вкъщи“, повтаряше си Кати и сълзите отново напълниха очите ѝ.

— Не започвай пак да ми цивриш — предупреди я Анджи, отвори вратата и поведе Кати за ръка към паркинга. Навън валеше силно и тя остави куфара, за да ѝ сложи качулката на главата. — Само да не се простудиш още повече — промърмори жената. — Достатъчно болна си вече.

Тя занесе големия куфар до колата и накара Кати да легне на възглавница на пода, като я покри с едно одеяло.

— Ама че история. Трябва да ти купя детска седалка. — Тя въздъхна. — Боже, ти ми носиш повече тревоги, отколкото радости.

Затръшна задната врата, седна на мястото на шофьора и завъртя ключа.

— От друга страна пък, аз винаги съм искала да имам дете — продължи да се говори сама. — Точно това ме вкара и предишния път в неприятности. Мислех, че онова хлапе наистина ме харесва и иска да остане с мен. Почти побеснях, когато майка му си го взе. Казваше се Били. Беше сладък и все се смееше. Не като теб. Ти все плачеш и хленчиш! Аман от теб!

Кати разбираше, че Анджи вече не я харесва. Сви се на пода и пъкна палеца си в устата. Правеше го, когато беше бебе, а след като порасна, спря. Ала сега не можеше да се въздържи — така ѝ бе по-лесно да не плаче.

Анджи излезе от паркинга на мотела и заяви:

— Само в случай че се интересуваш, кукличке, намираш се в Кейп Код. Тази улица води към доковете, откъдето тръгват лодките и яхтите за Мартас Вайнярд и Нантъкет. Веднъж ходих в Мартас Вайнярд с едно момче. Доста го харесвах, но така и повече не се видяхме. Господи, ще ми се сега да му се похваля, че пак съм тук, но този път с един милион кинта в куфара! Ще го шашна, нали?

Кати усети, че колата направи завой.

— Мейн стрийт, Хаянис — не спираше да говори Анджи. — Няма толкова хора, колкото ще надойдат само след няколко месеца. Но тогава ние ще сме на Хаваите. Там вероятно е по-безопасно, отколкото във Флорида.

Анджи започна да пее някаква песен за Кейп Код. Не знаеше всички думи, така че само тананикаше мелодията и накрая пускаше гласа си с все сила: „В стария Кейп Код“. Повтаряше тези думи отново

и отново. Анджи спря колата и изпя още веднъж: „Тук, в стария Кейп Код“. Сетне каза:

— Не мога да изкарам и една песен докрай.

Наведе се над задната седалка и погледна надолу. На лицето ѝ имаше многозначително изражение.

— Такааа, пристигнахме. Сега ме слушай внимателно. Да не си посмяла да се изправиш, ясно ли е? Ще те завия презглава, така че ако някой надникне, да не те види. Ако откроя, че си помръднала и на един сантиметър, знаеш какво ще стане, нали?

Очите на Кати се напълниха със сълзи и тя кимна.

— Добре. Разбираме се отлично. Ще се върна бързо, после ще отидем в „Макдоналдс“ или в „Бъргър Кинг“. Ти и аз заедно. Мама и Стиви.

Кати усети одеялото да я покрива, но не ѝ пукаше. Беше на топло и тъмно, чувстваше се защитена и ѝ се спеше. Беше толкова хубаво да заспи. Но одеялото бе пухкаво и дразнеше нослето ѝ. Страхуваше се, че отново ще започне да кашля, но успя да се сдържи, докато Анджи не излезе от колата и не заключи вратата.

Едва тогава Кати пусна сълзите си на воля и започна да говори с Кели.

— Не искам в стария Кейп Код. Не искам в стария Кейп Код. *Искам вкъщи.*

— Той е тук — прошепна агент Шон Уолш на партньора си Деймън Филбърн. Беше девет и тридесет сутринта в събота. Той посочи слабата фигура на един мъж в суитшърт с вдигната качулка, който бе паркирал близо до жилищната кооперация в Клифтън, Ню Джърси, и сега вървеше по алеята към предната врата. Колата, в която чакаха агентите, бе спряла от другата страна на улицата. С ловко движение те едновременно излязоха и се озоваха от двете страни на мъжа, преди той да успее да пхне ключа в ключалката.

Обектът на тяхното наблюдение — полубратът на Стийл, Ричард Мейсън, не се изненада.

— Влезте — покани ги. — Но само си губите времето. Нямам нищо общо с отвличането на близначките на брат ми. Като ви знам как действате, вие, момчета, сигурно сте подслушали телефона на майка ми, когато тя ми се обади след вашето посещение там.

Никой от агентите не си направи труда да му отговори. Мейсън запали лампата в коридора и влезе във всекидневната. Обзавеждането бе безлично и напомняше на мотел: диван с дамаска от кафяв твид, малка масичка, бежов килим. През последните десет месеца Мейсън живееше тук, но нищо в стаята не подсказваше, че това е неговият дом. Вградените шкафове не съдържаха нито една книга. Нямахме семейни снимки или лични вещи, които да подсказват хоби или някакъв вид занимание през свободното време. Мейсън седна на един от столовете, кръстоса крака и извади пакет цигари, запали и огледа масичката до стола с объркано изражение.

— Изхвърлих всички пепелници, за да не се изкушавам да пуша — обясни. Сви рамене и донесе една чинийка от кухнята.

„Опитва се да ни покаже колко е спокоен — помисли си Уолш. — Всички я знаем тази игра.“ Размени бърз поглед с Филбърн и се убеди, че са на едно и също мнение. Агентите нарочно не нарушиха тишината.

— Вижте какво, през последните няколко дни шофирах много и се нуждая от почивка. Трябва да си легна. Казвайте какво искате — настоя Мейсън. Тонът му беше нахален и нафукан.

— Кога пропушихте отново, господин Мейсън? — попита Уолш.

— Преди седмица, когато чух, че децата на брат ми са изчезнали — отговори домакинът.

— Или може би когато заедно с Франклин Бейли планирахте как да ги отвлечете? — попита с равен глас агент Филбърн.

— Вие да не сте луди? Децата на брат ми?

Уолш наблюдаваше как Мейсън обръща глава, за да погледне Филбърн. Видя как червенината пропълзя по шията и оцвети лицето му. Разгледа чертите му и забеляза силната прилика, която имаше с брат си. Но приликата свършваше дотук, помисли си. Беше видял Стийл Фроли по телевизията и бе впечатлен от силния му самоконтрол, макар да бе очевидно, че човекът е под огромно напрежение. Докато Мейсън бе лежал в затвора за измама, бе излъгал хората и отнел парите им. А сега се опитва да измами и нас, мислеше си Уолш, като играе ролята на гневния чичо.

— Не съм говорил с Франклин Бейли от осем години — заяви Мейсън. — Като се имат предвид обстоятелствата, силно се съмнявам, че той би се съгласил да говори с мен.

— Не изглежда ли твърде подозрително съвпадение фактът, че той — фактически един непознат, предложи услугите си да посредничи между похитителите и семейството на брат ви? — зададе поредния си въпрос Уолш.

— От спомените ми за Бейли съдя, че обича да застава в светлината на прожекторите. Беше кмет, когато инвестира в моята компания. Спомням си как се шегуваше с мен, че дори е готов да отвори някой плик с бюлетина, ако пресата ще го отрази. Когато накрая не го избрах, това направо разби сърцето му. Знам, че умираше да седне на пейката на свидетелите в моя процес и бе силно разочарован, когато се съгласих на споразумение с обвинението. С всички лъжци, които федералните наредиха като свидетели, нямаше да имам никакви шансове, ако отидех на процес.

— Посетили сте брат си и жена му в Риджфийлд скоро след преместването им там преди няколко месеца — продължи Уолш. — Не

минахте ли да се видите и с Франклин Бейли в името на доброто старо време?

— Това е глупав въпрос — отговори безизразно Мейсън. — Той щеше да ме изрита като мръсно псе.

— Никога не сте били особено близки с брат си, нали? — намеси се Филбърн.

— Много братя не са близки. Още повече братя от различни бащи.

— Срещнали сте съпругата на брат си — Маргарет, преди той да се запознае с нея. Било е на сватба, доколкото знаем. След това сте й телефонирали и сте я поканили на среща, но тя ви е отрязала. После е срещнала Стийл в колежа. Това ядоса ли ви?

— Никога не съм имал проблем със свалянето на привлекателни жени. За доказателство — имам два брака с красиви и умни жени. Не съм правил втори опит с Маргарет.

— За малко да успеете с пирамидата, която е щяла да ви донесе милиони. Но сте се провалили. След като Стийл е получил работа, която му дава шансове да се издигне, не си ли помислихте отново, че е по-добър от вас?

— Никога не ми е минало през ума. И както казах, не съм измамил никого.

— Господин Мейсън, носенето на багаж е доста изтощително. Със сигурност не е работата, която бихте си избрали.

— В момента съм на изчаквателна позиция, работата ми е временна — отвърна спокойно Ричард Мейсън.

— Не се ли страхувате да не я загубите? Не сте се мяркали там цяла седмица.

— Обадох им се да предупредя, че не се чувствам добре и ще ползвам една седмица отпуск.

— Странно, но от летището не ни казаха това — вметна Филбърн.

— Значи някой е объркал нещата. Уверявам ви, че се обадох.

— И къде отидохте?

— В Лас Вегас. Чувствах, че късметът ми работи.

— Не ви ли мина през ума в този тежък момент да бъдете с брат си и снаха си?

— Стиви не би ми се зарадвал. Аз му създавам затруднения. Можете ли да си представите картинката как братът — бивш затворник, се върти из задния двор с представителите на пресата? Сам казахте, че Стиви е заел важна позиция в компанията си. Обзалагам се, че ме е пропуснал в автобиографията си.

— Запознат сте с банковите трансфери и знаете банки, които приемат по интернет пари от неизвестен произход, пренасочат ги и унищожават записите, нали?

Мейсън се изправи.

— Махайте се оттук. Вън! Или ме арестувайте, или си вървете! Не разполагате с нищо срещу мен.

Никой от агентите не помръдна.

— Съвпадение ли е, че миналата седмица сте посетили майка си в Северна Каролина? През същия уикенд, когато са отвлечени децата на брат ви? Може би това е опит да си създадете алиби?

— Вън!

Уолш извади бележника си.

— Къде отседнахте в Лас Вегас, господин Мейсън? Има ли хора, които могат да потвърдят, че сте били там?

— Няма да отговарям на въпросите ви, докато не се свържа с адвокатата си. Познавам ви. Опитвайте се да ми заложите капан.

Уолш и Филбърн станаха.

— Ще се върнем — рече Уолш. Тонът му бе заплашителен. Мъжете напуснаха апартамента, но спряха до колата на Мейсън. Уолш светна фенерчето си и разгледа таблото.

— Петдесет хиляди шестстотин четиридесет и шест мили — установи той.

Филбърн записа цифрите.

— Той ни наблюдава — предупреди партньора си.

— Знам. Точно това искам. Да е наясно какво правя.

— Колко мили каза майка му?

— Когато му се обади веднага след посещениято ни, му напомни, че колата е минала петдесет хиляди мили (баща му го забелязал) и че гаранцията ѝ ще изтече, така че да побърза да отиде на сервиз и да я провери. Явно Фроли старши е педант по отношение на поддръжката на коли.

— Мейсън е навъртял около шестстотин мили над петдесет хиляди. От Уинстън-Салем дотук са точно толкова. Не е ходил във Вегас. Това е сто процента сигурно. Така че къде е бил според теб?

— Моето предположение е: някъде наблизо, зает с пазенето на деца — отговори Филбърн.

В събота сутринта Лайла Джаксън нямаше търпение да разкаже на всеки в магазина „Абис“ колко приятно е прекарала предишната вечер и колко хубава е била пиесата, която бяха гледали с майка ѝ.

— Беше възстановка на „Нашият град“^[1] — обясняваше въодушевено тя на Джоан Хауел. — Ако кажа, че беше прекрасно, просто няма да е достатъчно. Страшно ми хареса! Особено финалната сцена, когато Джордж се хвърля на гроба на Емили! Не мога да ти опиша. Сълзите ми не спираха да текат. Знаеш ли, когато бях на дванадесет, играхме тази пиеса в „Свети Франсис Ксавие“. Аз играх първата мъртва жена. Репликата ми бе: „Това е на същия път, на който живеехме. Хм-хм“.

Когато Лайла бе ентузиазизирана и развълнувана, нищо не можеше да я спре да говори. Хауел изчака търпеливо да се появи пауза в излиянията ѝ и когато намери такава, успя да вметне:

— Ние също имахме известни вълнения тук вчера късно следобед. Маргарет Фроли, майката на отвлечените деца, дойде в магазина да те търси.

— *Какво?* — Лайла залитна и се подпря с ръка на вратата. — *Защо?*

— Не знам. Помоли да ѝ дам номера на мобилния ти телефон, а когато ѝ отказах, ми каза нещо от рода на „малкото ми момиченце е живо и трябва да го намеря“. Бедната жена явно е получила нервно разстройство.

— Може ли да ги нося вместо вас? — предложи тя.

След благодарното кимване на жената тя взе дрехите и докато чакаше, си мислеше, че няма да навреди, ако отиде в полицията и им разкаже за инцидента. Нали бяха помолили всеки, който можеше да съобщи нещо, да се свърже с тях.

Обаче Джим Гилбърт я накара да се чувства като идиотка, помисли си Лайла. Каза ѝ, че полицаите сигурно вече са затрупани с

подобни фалшиви улики. И понеже е пенсиониран полицай, тя взе, че го послуша.

Клиентката избра още два костюма и беше готова да отиде в пробната.

— Ето тук, вдясно, има празна кабина — подсказа ѝ Лайла. Би могла да говори с полицията още сега, върна се към мислите си тя, но бе възможно да не ѝ обърнат внимание, точно както направи Джим. Имаше по-добра идея. Голф клубът беше само на десет минути оттук. По време на обедната почивка можеше да прескочи до бунгалото и да каже, че купената блузка е дефектна и трябва да се смени. И ако усети нещо съмнително, ще се обади на полицията.

В един часа Лайла взе две блузки четвърти размер и ги подаде на касиерката.

— Кейт, сложи ги в една торбичка, моля те. Ще ги платя, като се върна. Бързам.

По някаква неизвестна причина бе обзета от настойчивото чувство, че нещата не търпят отлагане.

Навън отново бе започнало да вали, а тя в бързината бе забравила да вземе чадъра си. „Е, какво толкова, като се измокря“, мислеше си Лайла, докато тичаше през паркинга към своята кола. Двадесет минути по-късно спря пред портата на клуба. За нейно голямо разочарование бе затворена. Трябва да има и друг вход, реши тя. Подкара бавно наоколо, докато накрая откри сервизната алея със спусната бариера и устройство, с което да се задейства кодът за вдигането ѝ. В далечината, малко вляво и зад сградата на клуба се виждаше малка къщичка — сигурно бунгалото на пазача, за което бе споменал Джим Гилбърт.

Дъждът се усили. Бе стигнала дотук, помисли си Лайла, нямаше да пострада. А сега целият свят е настръхнал, ще ги преследват без жал, защото мислят, че едното дете е мъртво.

На Анджи сигурно вече ѝ е писнало от него. Скоро ще го захвърли някъде. Нали си я познаваше! Със сигурност ще го направи. Дано само не вземе да го... Клинт дори не завърши мисълта си, но образът на Анджи, наведена през прозореца и стреляща в главата на Лукас, така и не бе избледнял в ума му. Беше го стреснала здравата и сега се страхуваше, че може да извърши нещо ужасно.

Клинт седеше изгърбен на кухненската маса, облечен с дебел пуловер и джинси. Косата му не бе сресана, на лицето му тъмнееше

двудневна брада. Втората чаша кафе стоеше недокосната пред него. В този момент на вратата се позвъни.

Ченгетата! Сигурно бяха ченгетата, направо беше убеден в това. По челото му изби пот на едри капки. Не, може би е Гас, помисли си с надежда той, хващайки се за сламка. Така или иначе трябваше да отвори, нямаше начин. Ако бяха ченгетата, вероятно бяха видели, че лампата свети, и нямаше да си отидат.

Все още беше бос и когато прекоси всекидневната, дебелиите му крака пристъпваха безшумно по изтъркания килим. Сложи ръка на дръжката, завъртя я и отвори вратата със замах.

Лайла ахна. Бе очаквала да види жената, която бе купила дрешките. Сега пред нея стоеше един як, масивен, но отпуснат мъж, който я гледаше подозрително.

За Клинт облекчението, че пред него не стоят полицаи, бе заменено от страха, дали това не е някакъв капан. Тази жена можеше да е ченге под прикритие, което души наоколо, реши той. „Не показвай, че си нервен — нареди си. — Ако съм чист и няма от какво да се притеснявам, трябва да се държа любезно.“

Затова се насили да изобрази нещо като усмивка на лицето си.

— Здравейте.

Какво му има на този човек! Да не е болен, помисли си Лайла. Поти се толкова обилно!

— Да. Всъщност, от Анджи разбрах, че децата имат разлика около годинка. Но са почти еднакви на ръст. Майката ги обличала еднакво като близнаци. Защо не оставите блузките? Ще пращам колет на Анджи и мога да ги сложа вътре.

— Добре, благодаря. Няма проблем.

Точно тогава извъня телефонът.

— Е, тогава довиждане — рече Клинт и побърза да вдигне. — Здравсти — поздрави, без да изпуска Лайла от очи. Тя тъкмо бе сложила ръка на дръжката на вратата.

— Защо не отговаряш на мобилния, като ти звъня? Обадох ти се поне десетина пъти — излая познат глас.

Беше Пайд Пайпър.

Заради Лайла Клинт се опита да говори спокойно.

— Не тази вечер, Гас — рече той. — Наистина искам да си почина.

Лайла отвори бавно вратата, надявайки се да подслуша повече от разговора. Но нямаше начин да се забави повече, пък и наистина бе нахлула тук като първа глупачка. Джим Гилбърт ѝ бе казал, че Анджи гледа деца. Беше съвсем естествено майката да я помоли да вземе някои допълнителни дрешки. Сега беше мокра до кости и изхарчи излишни пари за тези блузки, мислеше си, докато бързаше към колата си.

— Кой е там при теб? — попита Пайд Пайпър.

Клинт изчака Лайла да мине покрай прозореца и едва тогава отговори.

— Анджи изчезна с детето. Реши, че е не безопасно да остане тук. Взе и телефона. Платила е дрешките за децата с моята кредитна карта. Някаква жена от магазина току-що дойде тук, за да ги смени, защото били дефектни. Не знам дали казва истината или не. Трябва да измисля какво да правя. Дори не знам къде е Анджи.

Клинт чу как Пайд Пайпър си пое дълбоко въздух и разбра, че е ядосан. Също като него.

— Спокойно, Клинт. Смяташ ли, че Анджи ще ти се обади отново?

— Така мисля. Тя ми вярва. Дава си сметка, че има нужда от мен.

— Но ти не се нуждаеш от нея. Какво ще стане, ако ѝ кажеш, че някакво ченге е идвало да я търси?

— Ще се побърка от страх и ужас. Ще изпадне в паника.

— Тогава точно това ѝ кажи. Уреди си среща с нея. И помни — онова, което стори на Лукас, може да направи и на теб.

— Да не мислиш, че не съм се сетил, по дяволите!

— Е, докато мислиш по този въпрос, не забравяй, че ако детето е все още живо, може да те идентифицира.

---

[1] Пиеса от Тортън Уайлдър написана през 1938 година, поставена от Пол Нюман на Бродуей. — Б.пр. ↑

— Винаги идва момент, когато човек се предава, Маргарет — каза съчувствено и нежно доктор Харис в ранния съботен следобед. Беше към един, когато двете с Кели я събудиха.

Маргарет седеше в леглото, а момиченцето се бе сгушило в нея.

— Какво ми дадохте, за да ме упоите така? Спала съм цели дванадесет часа.

— Даваш ли си сметка колко сън си загубила през изминалата седмица? — Тонът на доктор Харис беше благ, но очите й внимателно я наблюдаваха. Маргарет е толкова слаба, мислеше си тя, и ужасно бледа. — Дори сега не исках да те будя, но се обади агент Карлсън. Смята да намине. Стийл пътува насам и ме помоли да те събудя.

— От ФБР вероятно искат да разберат защо изчезнах миналата нощ. Навярно си мислят, че съм луда. След като ти си тръгна вчера, се обадох на агент Карлсън. Развиках се, че Кати е жива и той е длъжен да я намери. — Маргарет придърпа Кели и я прегърна силно. — После отидох в магазина, откъдето купих рокличките, и направо нападнах управителката. Просто загубих ума и дума, това е.

— Спомняш ли си нещо? Къде отиде, след като напусна магазина? — попита доктор Харис. — Снощи каза, че в паметта ти няма никаква следа. Бяло петно.

— Наистина карах, без да мисля, автоматично, докато не видях табелата за Кейп Код. Тогава сякаш се събудих и осъзнах, че трябва да се върна. Беше ме обзело невероятно спокойствие. Бедният Стийл, има си достатъчно тревоги и без жена му да си губи ума.

Доктор Харис си припомни какво отчаяние обзе Стийл миналата нощ, когато се прибра към осем и научи, че Маргарет е изчезнала.

— Докторе — беше й казал с изпълнен с болка и тревога глас. — Когато доведох Кели от детската градина, тя заплака и хвана ръката си на същото място, където имаше белези. Навярно се е ударила в крака на масата в коридора. Но Маргарет полудя! Прие го като знак, че някой е наранил Кати и в момента Кели усеща болката на сестра си. Грабна

ми ключовете за колата и заяви, че отива да говори с някаква продавачка в магазина, откъдето купила рокличките им за рождения ден. Тъй като не се прибра и понеже не помнех името на магазина, се обадох в полицията и ги уведомах, че е изчезнала. Докторе, тя няма да си причини нещо лошо, нали? Няма да се самоубие? Мислите ли, че е способна да го направи?

Той агонизираше през трите мъчителни часа, преди от полицията да съобщят, че са намерили Маргарет да седи в колата си близо до летището в Данбъри. Когато най-накрая я доведоха вкъщи, тя не знаеше къде е била през това време. „Дадох ѝ успокоително, припомни си доктор Харис, и това бе най-правилното нещо, което можех да направя. Не мога да намаля болката ѝ, но поне мога да ѝ дам възможност да избяга за малко от нея и да си почине.“

Сега гледаше как Маргарет гали с пръсти бузката на Кели.

— Хей, някой наистина е много послушен — рече благо Маргарет. — Какво правиш, Кел?

Детето погледна сериозно майка си, но не отговори.

— Нашето малко момиченце беше много послушно цяла сутрин — отбеляза доктор Харис. — Аз спях при теб снощи, нали, Кели?

Момиченцето кимна безмълвно.

— Тя добре ли спа? — попита майка ѝ.

— Поплака в съня си и малко кашля. Затова си помислих, че е най-добре да остана.

Маргарет прехапа устни. Като се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно, каза:

— Вероятно хваща простудата на сестра си. — Тя целуна главичката на Кели. — Ние ще се грижим добре за нея, нали, докторе?

— Наистина, но мога да те уверя, че дробовете ѝ са напълно чисти.

Всъщност, помисли си лекарката, няма причина, никаква причина за тази кашлица. Дори не е настинала. Тя се изправи.

— Маргарет, сега ще те оставим да се изкъпеш и преоблечеш. Ние ще слезем долу и Кели ще избере коя приказка иска да ѝ прочета.

Детето се поколеба.

— Мисля, че идеята е чудесна. Хайде, Кели, върви! — побутна я Маргарет.

Кели мълчаливо се плъзна от леглото и хвана ръката на доктор Харис. Слязоха долу в кабинета. Детето си избра една книжка и се покатери в скута на лекарката. В стаята беше малко студено. Силвия посегна към одеялото, метната на облегалката на стола, и зави с него детето. Отвори книжката, след което повдигна ръкава на Кели за втори път днес.

Аленото петно на ръчичката бе почти на същото място, на което бе и старото, вече почти избеляло. Също като че някой я е оципал току-що, помисли си Силвия.

— Ти не си удари ръката в масата, нали, Кели? — произнесе на глас и се зачуди дали наистина беше възможно. Дали Маргарет не бе права, като твърдеше, че Кели действително чувства болката на Кати? Не можеше да престане да си задава този въпрос, който направо изгаряше мозъка ѝ.

— Кели? — попита тя. — Понякога можеш ли да почувстваш онова, което изпитва Кати?

Детето я погледна и поклати утвърдително глава, очите ѝ бяха уплашени.

— Шшшшттт — прошепна, сетне се сви на топка, пъхна палеца в устата си и се зави презглава с одеялото.

Специален агент Конър Райън бе свикал съвещание в кабинета си в Ню Хейвън в единадесет часа в събота. Твърдо решени да заловят похитителите, той, агентите Карлсън и Риалто, и Джед Гънтър — капитан от щатската полиция на Кънектикът, седяха около конферентната маса и обсъждаха докъде бяха стигнали с разследването.

— Лукас Ул, както се е наричал, може и да се е самоубил. Физически е възможно, макар че повечето хора не го правят по този начин. Типичните самоубийци поставят пистолета в устата или до слепоочието си и дърпат спусъка. Вижте тези снимки — започна Райън.

Той подаде снимките от аутопсията на Лукас Ул на останалите мъже.

— Съдейки по ъгъла, под който е влязъл куршумът, може категорично да се докаже, че когато е стрелял, е държал оръжието над главата си. Доста странно положение. От друга страна, имаме предсмъртно писмо — продължи той. — Върху него наистина има негови отпечатъци, но не навсякъде. Сякаш е навил листа хартия в пишещата машина и сетне го е развил, след като е написал признанието си. Освен ако, разбира се, не е носел ръкавици, когато е печатал бележката.

Той я подаде на Карлсън.

— Хайде да възстановим събитията — предложи Райън. — Знаем, че поне двама души са замесени. Единият е бил Лукас Ул. В нощта на отвличането детегледачката е тръгнала към спалнята на децата, защото е чула едното от тях да плаче. Докато е била в тъмния коридор, е била сграбчена отзад. Уверена е, че когато да я нападнали, в стаята на децата е имало още някой. Същевременно знаем, че двама мъже са взели откупа.

— Мислиш ли, че единият от тях е бил Пайд Пайпър? — попита Гънтър.

— По-скоро допускам, че Пайд Пайпър е третият човек, който не е участвал пряко в отвличането, но това е само предположение.

— А според мен е замесен и още един — намеси се Уолтър Карлсън. — Жена. Когато Кели се прибра вкъщи, тя е казала в съня си две имена — Мона и Хари. Баща ѝ е бил до нея и ги е чул. Семейство Фроли не познават хора с подобни имена. В такъв случай Хари може да е името на единия похитител, а Мона вероятно е жената, която е гледала децата.

— Значи търсим поне двама, а може и би трима души, освен Лукас Ул: вторият похитител е мъж, чието име може би е Хари, а третият е жена, която може би се казва Мона. Ако никой от тези трима не е Пайд Пайпър, значи има още един, четвърти човек — обобща Райън.

Лекото кимване на останалите мъже потвърди, че са съгласни с разсъжденията му.

— А сега да се насочим към хората, които ни интересуват — продължи той. — Дотук имаме четирима заподозрени. Първо, братът на Стийл — Ричард Мейсън, който му завижда заради успехите и донякъде заради Маргарет. Същевременно познава Франклин Бейли. Излъга, че е ходил във Вегас. Следва самият Бейли. Трети по ред е Норман Бонд от Си Еф Джи Уай, който е наел на работа Стийл. Живял е в Риджфийлд и животът му преди е бил доста сходен с живота на Стийл, на няколко пъти е изпадал в нервни кризи и нарече своята изчезнала бивша съпруга „моята покойна жена, мир на праха ѝ“.

Райън стисна устни.

— И накрая, Грег Станфорд, който твърди, че енергично се е противопоставял на плащането на откупа, вероятно има семейни проблеми с богатата си жена и по някое време е използвал услугите на Лукас Ул като личен шофьор. Когато приключим с разпитите на тези четиримата — Мейсън, Бейли, Бонд и Станфорд, ще знаем кога са казали истината и каква е тя. Не се съмнявам в това. Но то не означава, че няма и други замесени.

— Нашите момчета са на мнение, че поне един от похитителите е познавал отлично къщата на Фроли и е знаел пътя — каза Гънтър. — Проверяхахме всички агенции за недвижими имоти и брокери по продажбите, за да установим наличието на връзка. Говорих с патрулния полицаи от Ню Йорк, който пръв е стигнал до Кели. Каза ми

някои интересни неща. Кели е била облечена с пижамката, за която знаем, че е носила в нощта на отвличането, но тя е била съвсем чиста. Не познавам нито едно тригодишно дете, което може да носи едни и същи дрешки пет дни, без те да изглеждат сякаш не ги е сваляло пет години. Това означава, че някой е преобличал детето с други дрехи, прал е и сушил тази пижамка поне няколко пъти. За мен това е доказателство, че има замесена и жена.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Карлсън. — Другият въпрос е дали Лукас е закарал Кели на паркинга с крадената кола? Къде са били другите похитители? Не е ли разумно да предположим, че са били в неведение за намерението му да се самоубие и са го следвали до паркинга с идеята да оставят Кели, а може би и Кати в крадената кола и да приберат Лукас в своята? Спомнете си, че Пайд Пайпър в разговора си с монсеньор Ромни е казал: „И двете момиченца се невредими“. Защо би лъгал, ако е знаел, че Кати е мъртва. За него сигурно е било истински шок да узнае за смъртта ѝ.

— Според мен Кати е мъртва и смъртта ѝ е настъпила точно както описва Лукас. Станало е случайно. Вярвам, че наистина е погребал тялото ѝ в океана. Механикът го е видял да внася голям и тежък кашон в самолета, а шофьорът от кетъринговата служба на летището пък го е забелязал да слиза от машината час по-късно без кашона. Всички знаем, че професионалните похитители не нанасят своите жертви, особено ако са деца. Мисля, че нещата са се развили по следния начин: Лукас случайно е убил Кати и е преживял дълбоко това нещастие. Това е разтревожило останалите съучастници. Последвали са го на паркинга и един от тях го е убил, за да не се разприказва, когато се напие. Трябва да се опитаме да разберем от Кели какво се е случило. Какво знае тя. В болницата почти не продума, а и след като се върна вкъщи, предпочита да мълчи. Но в четвъртък вечер е произнесла имената Мона и Хари в съня си. Може би ще успеем да я накараме да ни каже какво се е случило по време на престоя им при похитителите. Смятам да получа от родителите ѝ разрешение да я разпита психиатър.

— Как е Маргарет Фроли? — попита Райън. — Тони, ти говори ли със съпруга ѝ днес?

— Поговорихме снощи, след като ченгетата я намериха и заведоха у тях. Каза ми, че била в шок, лекарката, която е педиатър на близначките, ѝ дала силно успокоително. Маргарет очевидно не помни

къде е ходила. Дори не си спомня, че е отишла в магазина, откъдето е купила рокличките за рождения ден на момиченцата.

— Защо е ходила в магазина?

— Тази сутрин говорих с управителката. Маргарет не била на себе си вчера. Искала да се види с продавачката, която ѝ продала рокличките, а когато управителката отказала да ѝ даде мобилния телефон на момичето, тя изпаднала в ярост и побягнала. Само господ знае какво си е мислела. Според съпруга ѝ упорито настоявала, че новата синина на ръчичката на Кели била причинена от нещо, което се е случило на Кати, и че Кели изпитва същото, което и Кати в момента.

— Ти вярваш ли в тези глупости, Тони? — Райън съвсем ясно показваше своя скептицизъм.

— Не, разбира се. Има си хас. Нито за миг не допускам, че Кели е във връзка с Кати и си говори с нея, но тя трябва да започне да говори с нас. И колкото по-скоро го направи, толкова по-добре.

Норман Бонд живееше на четиринадесетия етаж в жилищна сграда, граничеща с Ийст Ривър, на Седемдесет и втора улица в Манхатън. Неговият панорамен, триста и шейсет градусов изглед внасяше известно оживление в самотния му личен живот. Обикновено ставаше рано, за да се наслади на изгрева на слънцето. Вечер намираше особено удоволствие да наблюдава блестящите светлини на мостовете, протегнали се над реката.

В събота, след гадното време през изминалата седмица, утрото се пукна чисто и блестящо, но дори ярката слънчева светлина не подобри настроението му. Часове наред Норман седя на дивана в дневната и методично обмисли възможностите си.

Реши, че не са особено много. Стореното беше сторено и нищо не можеше да се промени. Казана дума, хвърлен камък.

„И ни молитви, нито мисъл ще отменят Божия промисъл“^[1] — рецитира си шепнешком.

Не си спомняше точно цитата, но беше нещо подобно.

Как може да е толкова глупав, за пореден път се запита Норман. Как можа да се изпусне с това „мир на праха й“! Все едно им заяви, че е умряла.

Агентите от ФБР веднага се хванаха за думата. Беше минало много време откакто го бяха разпитвали във връзка с изчезването на Тереза. Сега щяха да започнат отново. Но когато някой изчезне и е в неизвестност от седем години, според закона го обявяват за мъртъв, нали? Тогава не е ли естествено да го наречеш покойник? Тереза бе в неизвестност от цели седемнадесет години. Разбира се, че е умряла.

Да носи венчалната халка, която бе дал на жена си, онази, която тя остави на скрина, когато го напусна, беше съвсем естествено. Но беше ли безопасно да продължи да носи и другата халка — която вторият ѝ съпруг бе поставил на пръста ѝ? Той откопча верижката от врата си и свали двата пръстена, разглеждайки ги напрегнато. От

вътрешната страна и на двата с малки букви бе гравирано „Любовта е вечна“.

Пръстенът, който другият ѝ бе подарил, беше с диаманти, помисли си завистливо Норман. А неговата халка бе обикновена, сребърна. Но толкова бе могъл да си позволи да купи на времето.

— Моята покойна жена, мир на праха ѝ — произнесе на глас той.

Сега, след толкова време, отвличането на двете деца отново бе привлякло вниманието на агентите върху него. Моята мъртва жена!

Щеше ли да бъде разумно да зарече компанията и да замине зад граница? Да, но беше прекалено неочаквано, прекалено противоречащо на всичко, за което бе работил и на което бе посветил живота си.

Към обяд осъзна, че още не е облечен и седи само по бельо. Тереза много се дразнеше от този му навик.

— Хората, които значат нещо, не седят по долни гащи, Норман — обикновено му казваше тя с презрителен поглед. — Просто не го правят. Или си сложи халат, или се облечи. Едното или другото.

Тя плака много, плака безутешно, когато близнаците се родиха преждевременно и не оживяха, но само седмица по-късно каза нещо от рода на „може би така е по-добре“. Скоро след това го напусна и замина за Калифорния, получи развод и след година се омъжи повторно. Бе чувал как някои от служителите в компанията му се присмиваха зад гърба.

— Новият ѝ съпруг бил от съвсем различно тесто, не като бедния Норман — подхвърли един от тях.

Норман все още трепваше при спомена за обидата.

Когато се ожениха, бе казал на Тереза, че някой ден ще стане шеф на борда на директорите.

Сега знаеше, разбира се, че това никога няма да стане, но то вече нямаше значение. Какъв смисъл да скърби за поста, а вече нямаше нужда и от парите, така или иначе. Но не можеше да не носи пръстените, помисли си, като отново закопча верижката на врата си. Те някак му даваха сила. Напомняха му, че не е просто несигурният, досаден натегач, за какъвто го мислеха всички останали.

Норман се усмихна при спомена за ужасения поглед на Тереза, когато се обърна и го видя скрит на задната седалка на колата ѝ.

[1] Поемата „Рубайят“ от Омар Хаям — древноперсийски математик, астроном, философ и поет от XI в. — Б.пр. ↑

— Тези обувки пък са много големи — мърмореше Анджи, — но няма да се тревожа и за това, я! — Тя паркира пред „Макдоналдс“, близо до търговския център, откъдето купи обувките, които сега бяха вързани здраво на крачетата на Кати. — Помни, че трябва да държиш устата си затворена, но ако все пак някой те пита как се казваш, ще отговориш: Стиви. Ясно ли е? Я повтори!

— Стиви — прошепна Кати.

— Чудесно. Ела сега!

Новите обувки убиваха на Кати по различен начин от първите. Беше й трудно да върви с тях, защото крачетата й се хлъзгаха вътре. Но Анджи я дърпаше и Кати се страхуваше да се оплаче.

Тя усети как едното й краче се изхлузи от обувката.

Пред „Макдоналдс“ Анджи спря да си купи вестник от автомата. После влязоха в закусвалнята и се наредиха на опашка. Когато си взеха сандвичите, Анджи избра маса, откъдето да вижда буса.

— Никога преди не съм се тревожила, че някой може да задигне тази стара трошка — рече тя. — Но цялата плячка е в куфара и ще бъде голям майтап, ако някой реши да я открадне.

На Кати не й се ядеше сандвичът с яйце и портокаловият сок. Не беше гладна, спеше й се. Но не смееше да ядосва Анджи, затова се опита да хапне малко.

— Смятам отгук да се върнем в мотела, а после да обиколим някои места, за да си купим употребявана кола — продължи монолога си Анджи. — Работата е там, че пачката от петдесетачки и двайсетачки, с която трябва да платя, ще привлече внимание.

Кати можеше със сигурност да каже, че Анджи се ядоса, когато отвори вестника. Тя промърмори под носа си нещо, което детето не можа да разбере. Сетне се пресегна и нахлупи качулката върху главата й.

— Всемогъщи боже, целият вестник е пълен с твои снимки! Всеки глупак ще те разпознае. Най-добре да се махаме отгук.

Кати не искаше Анджи отново да се ядоса, затова покорно се плъзна от стола и хвана ръката ѝ.

— Къде е другата ти обувка, момченце? — попита жената, която почистваше съседната маса.

— *Другата обувка ли?* — ахна Анджи, сетне погледна и видя, че Кати е само с една обувка. — О, мамка му — изруга тя. — Да не си я развързал в колата?

— Не — прошепна Кати. — Тя падна. Много ми е голяма.

— И другата ти е голяма — засмя се чистачката. — Как се казваш, момченце?

Кати се напъна, но не успя да се сети името, което Анджи ѝ нареди да повтаря пред хората.

— Каж ми името си, де — настоя жената.

— Кати — прошепна детето, но в този момент Анджи стисна силно ръката ѝ и неочаквано си спомни. — Стиви — изрече по-високо. — Името ми е Стиви.

— О, обзалагам се, че си си измислил приятелка на име Кати — поклати глава жената. — Внучката ми също си има измислена приятелка.

— Аха — съгласи се бързо Анджи. — Ами, ние бързаем.

Кати се обърна и видя жената да вдига вестника от стола.

На първата страница имаше нейна снимка, заедно с Кели, разбира се. Но какво да направи? Заговори на своя си език с Кели, а Анджи веднага стисна и изви много силно ръката ѝ.

— Хайде! Млъкни и върви! — просъска тя и я задърпа. Новата обувка все още лежеше на пътеката. Анджи се наведе и я взе, после отвори задната врата на буса.

— Влизай вътре! — заповяда сърдито тя, като хвърли и обувката.

Кати се покатери и без да чака да ѝ кажат, легна долу на възглавницата и посегна за одеялото. Но в този момент се разнесе мъжки глас:

— Къде е предпазната седалка за детето ви, госпожо?

Кати вдигна очи. Беше полицай.

— Тъкмо отиваме да купим нова — каза Анджи. — Снощи забравих да заключа буса в мотела, където сме отседнали, и някой я е откраднал.

— А къде сте отседнали?

— В „Саундвю“.

— Съобщихте ли за кражбата?

— Не — отвърна Анджи. — Седалката беше стара, нямаше смисъл.

— Ние държим да сме уведомени за кражбите в Хаянис. Може ли да видя шофьорската книжка и регистрацията на колата, госпожо?

— Разбира се. Веднага.

Кати гледаше как Анджи вади документите от портфейла си.

— Госпожо Хейгън, на кого е този микробус? — продължи да разпитва полицаят.

— На приятеля ми.

— Разбирам. Добре, ще ви пусна. Но веднага да идете в търговския център и купете нова седалка. Няма да ви позволя да карате с дете в колата без седалка.

— Благодаря ви, сержант. Веднага ще го направя. Хайде, Стиви, ела!

Анджи се наведе и вдигна Кати, като притисна лицето ѝ към якето си. После затвори вратата на буса и тръгна към търговския център, който бе на следващата пряка.

— Ченгето ни наблюдава — просъска тя. — Не знам дали беше много умно да му давам шофьорската книжка на Линда Хейгън. Изглежда ме малко особено, но пък, от друга страна, в мотела съм регистрирана под това име. Господи! Ама че тъпотия!

В магазина тя пусна Кати на земята.

— Чакай да ти обуя другата обувка. Ще пъхна кърпичка в нея. Ще се наложи да вървим. Не мога да те нося из целия Кейп Код. Сега трябва да намерим къде продават седалки.

На Кати ѝ се стори, че вървяха безкрайно дълго. Накрая, когато откриха магазин за детски седалки, Анджи се скара с продавача.

— Слушайте какво, разопакувайте ми я! — развика се. — Ще я нося под мишница.

— Не може, госпожо! Ще се включи алармата на изхода — обясни продавачът. — Мога да отворя кутията, но трябва да оставите седалката вътре, докато излезете от магазина.

Кати можеше да каже със сигурност, че Анджи бе много ядосана, затова не посмя да ѝ признае, че въпреки носната кърпичка обувката ѝ отново бе паднала. На път към колата някаква жена ги спря.

— Момченцето е загубило едната си обувка — каза тя.

Анджи сграбчи Кати.

— Глупавата продавачка ми е продала грешен номер за нея — избъбри. — За него, искам да кажа. Ще купя друг чифт.

Тя забърза и се отдалечи от жената, след това спря и вдигна Кати с едната си ръка, а с другата хвана детската седалка за кола.

— О, боже! Онова ченге все още се върти около колата. Да не си посмяла да му отговориш, ако те попита нещо.

Щом стигнаха до колата, сложи Кати на предната седалка и се опита да закрепил детската на задната.

— Трябваше да го направя веднага — рече тя. Вдигна Кати и я настани да седне. — Обърни си главата! — просъска тихо. — Веднага си обърни главата! Не гледай към него.

Кати бе толкова уплашена, че заплака.

— Млък! — прошепна зловецът Анджи. — Престани да цивриш! Ченгето ни гледа!

Тя затръшна задната врата и седна на шофьорското място. Най-накрая потеглиха. На път към мотела Анджи се разкрещя.

— Ти каза името си! Започна да говориш на глупавия си език с Кели! Казах ти да мълчиш! Казах ти да си държиш устата затворена! Можеше да стане голяма бея! Нито дума повече! Чу ли ме? Ако отново си отвориш устата, ще те напляскам здравата, глупачке!

Кати затвори очи и затисна с ръчички ушите си. Беше сигурна, че Кели се опитва да й каже нещо, но повече не биваше да говори с нея, иначе Анджи щеше да я набие.

Когато се върнаха в стаята, Анджи хвърли Кати на леглото и рече строго:

— Да не си помръднала или казала нещо! Ето, пий още сироп за кашлица! И този аспириин също. Струва ми се, че отново имаш температура.

Кати покорно изпи лекарствата и затвори очички, опитвайки се да не кашля.

Няколко минути по-късно, преди да се унесе, чу Анджи да говори по телефона.

— Клинт! Аз съм, скъпи. Слушай, малко съм уплашена. Хората видяха детето, когато излязох с него. Снимката ѝ е на първа страница във всички вестници. Мисля, че беше прав. Трябваше да я оставя да си

върви вкъщи с другата пикла. Какво да правя сега? Трябва да се отърва от нея. Как да го направя?

Кати чу звънеца на вратата да звъни, после уплашеният глас на Анджи да казва:

— Клинт, трябва да затворям. Някой звъни на вратата. О, господи, ами ако е онова ченге!

Кати зарови глава във възглавницата. Вкъщи, мислеше си тя, докато заспиваше. Искам вкъщи.

В събота сутринта изпълненият с диво безпокойство Грег Станфорд отиде в своя клуб за една партия скуош, сетне се върна в Гринуич, където беше главната резиденция на съпругата му. Изкъпа се, облече се и нареди да му сервират обяда в кабинета. Помещението с облицовани с дървена ламперия стени, старинни предмети и килими, мебели в стил Хепълуайт^[1] и главозамайващия изглед към Лонд Айланд Саунд беше любимата му стая в имението.

Но дори чудесно приготвената съомга, сервирана с бутилка първокласно вино „Шато Шевал Бланк“, не успяха да го успокоят и отпуснат. Седмата годишнина от сватбата му с Милисент се падаше следващата сряда. В тяхното предбрачно споразумение бе записано, че ако се разделят или разведат официално преди тази годишнина, той няма да получи нищо. Ако бракът им продължи и след седмата година, Грег можеше да се надява на двадесет милиона долара, дори ако някой ден след това всеки поемеше по собствен път.

Първият съпруг на Милисент беше починал. Вторият ѝ брак бе твърде кратък. Тя бе изненадала третия си съпруг с документи за развод само няколко дни преди седмата годишнина. Оставаха му още четири дни, мислеше Грег. Дори в добре проветрената прохладна стая започна да се поти при мисълта какво го чака при евентуална катастрофа.

Грег беше сигурен, че Милисент си играе с него като котка с мишка. През последните три седмици тя пътуваше из Европа и гостуваше на високопоставените си приятели, но във вторник му се обади от Монако, за да се поинтересува какво отношение е взел към изплащането на откупа.

— Истинско чудо е, че двадесет други деца на наши служители все още не са отвлечени — каза му тогава Милисент. — Ти си проявил здрав разум. Поздравявам те.

„А когато излизаме заедно, изглежда, че ѝ е приятно с мен“, помисли си Грег и се напъна да си внуши достоверността на това

впечатление.

— Като се имат предвид корените и произхода ти, направо е удивително, че си успял толкова много да се ошлайфаш — казваше му подигравателно жена му.

Бе се научил да приема язвителните й думи с усмивка. Много богатите са различни. Беше го разбрал, откакто се ожени за Милисент. Бащата на Тина беше богат, но бе спечелил парите си сам. Той живееше охолно, но начинът му на живот бе като пламъчето на свещичка пред светлината на звезда, в сравнение с този на Милисент. Тя можеше да проследи своето родословно дърво чак до Англия преди отплаването на „Мейфлауър“^[2]. И както презрително подчертаваше, за разлика от ордите недоказани аристократи с „добро“ потекло, нейното семейство поколение след поколение винаги бе имало пари. Много, много пари.

Щеше да е ужасно, ако жена му по някакъв начин научеше за любовните му авантюри. Стараеше се да е дискретен, мислеше си той, но ако тя открие само една, с него ще бъде свършено. Ще настъпи краят.

Пиеше третата си чаша вино, когато телефонът извънтя. Обаждаше се Милисент.

— Грег, не бях съвсем честна с теб.

Той усети как устата му пресъхва.

— Не знам какво имаш предвид, скъпа — отвърна, надявайки се гласът му да звучи искрено и изненадано.

— Ще бъда откровена. Мислех си, че може би ме мамиш, а аз просто не мога да понасям това. Но след като здравният ти картон е чист — тук Милисент се засмя, — когато се върна, трябва да отпразнуваме седмата годишнина от брака ни и да решим къде ще вдигнем тост за следващите седем?

Този път нямаше нужда Грег Станфорд да сдържа вълнението в гласа си.

— О, скъпа!

— Връщам се в понеделник. Аз... Аз наистина те обичам, Грег. До скоро.

Той бавно затвори телефона. Значи, както бе подозирал, Милисент го бе следила. Инстинктът, който го накара да спре да се вижда с жени през последните няколко месеца, си бе истински късмет.

Сега нищо не можеше да застане на пътя му към честването на седмата годишнина. Това беше връхът, кулминацията на всичко, за което бе работил през целия си живот. Бе наясно, че много хора се чудеха дали Милисент смята да остане с него. Дори „Ню Йорк Поуст“ бе пуснал статия под заглавие „Познайте кой е затаил дъх в очакване?“. Но с Милисент зад гърба позициите му в борда се затвърдяваха. Щеше да е първи в списъка за главен изпълнителен директор.

Грег Станфорд се огледа из стаята, плъзна поглед по стените, персийския килим и старинните мебели.

— Ще направя и невъзможното, за да не загубя всичко това — произнесе на глас той.

---

[1] Неокласически стил, характерен с деликатните си форми, носи името на английския дизайнер Джордж Хепълуайт (1765–1880 г.). — Б.пр. ↑

[2] Корабът, с който са пристигнали първите сто и двама заселници от Англия. Те са тръгнали на 6 септември 1620 година от Плимут и след два месеца плаване са акостирали в Кейп Код на 11 ноември същата година. — Б.пр. ↑

През изминалата седмица, която изглеждаше безкрайна, на Маргарет ѝ се струваше, че агентите Тони Риалто и Уолтър Карлсън ѝ станаха приятели, макар да не забравяше, че са представители на закона.

При появата им днес умората и загрижеността, които прочете в очите им, ѝ дадоха известна утеха. Знаеше, че тези мъже приемат болезнено провала си да спасят Кати, както лично, така и професионално.

„Смешно е, че се чувствам неудобно, защото снощи се предадох“, помисли си тя, спомняйки си как сграбчи управителката на магазина за ръката. Всъщност се хващаше за сламка.

Но всъщност дали беше точно така?

Риалто и Карлсън доведоха един мъж — капитан Джед Гънтър от щатската полиция на Кънектикът. Горедолу на нейната възраст, прецени Маргарет. Навярно е много добро ченге, щом вече е капитан. Маргарет знаеше, че щатската полиция работи денонощно заедно с полицията на Риджфийлд, хората им обикалят от врата на врата и разпитват всички дали не са забелязали непознати да се мотаят в околността. В нощта на отвличането и на следващия ден с помощта на обучени полицейски кучета бяха претърсили целия град и околностите.

Стийл и Маргарет ги поканиха във всекидневната — командния пункт, помисли си тъжно тя. Колко безкрайни часове бяха седели тук, около масата, в очакване телефонът да иззвъни, отправяйки молитви децата да се върнат?

Кели бе свалила долу две еднакви кукли и две мечета — любимите им играчки. Тя бе сложила куклите върху одеяло на пода и сега подреждаше масичка и столчета за чаено парти. Двете с Кати много обичаха да си играят на тази игра — уж че сервират следобеден чай, помисли си Маргарет. Срецна погледа на доктор Харис. И тя

мислеше същото. Силвия винаги се интересуваше от техните чаени партита, когато децата я посещаваха в кабинета ѝ.

— Как се чувствате, Маргарет? — попита я съчувствено Карлсън.

— Добре съм, благодаря. Сигурно вече знаете, че ходих в магазина за дрехи, за да говоря с продавачката.

— Разбрахме, че не сте я намерили — обади се агент Риалто. — А защо искахте да говорите с нея?

— Ами защото спомена, че малко преди мен обслужила друга жена, която купила дрехи за близнаци, сторило ѝ се странно, че клиентката дори не знаела кой номер носят децата. Просто ми хрумна откачената мисъл, че тази жена е купила тези дрехи, защото е очаквала моите деца да бъдат отвлечени и... и... — Тя преглътна с мъка. — Продавачката не беше там, а управителката отказа да ми даде номера ѝ. Вдигнах скандал и избягах навън. Предполагам, че след това просто съм карала, без да мисля. Когато видях табелата за Кейп Код, дойдох на себе си и обърнах колата. Следващото нещо, което си спомням, беше лицето на един полицаи. Намери ме край летището в Данбъри.

Стийл придърпа стола си по-близо и прегърна жена си през раменете. Тя протегна ръка и сплете пръстите си с неговите.

— Стийл — започна агент Риалто, — нали вие ни казахте, че Кели е споменала имената Мона и Хари в съня си, както и че нямате познати с тези имена?

— Точно така.

— Кели каза ли нещо друго, което може да ни помогне да идентифицираме похитителите?

— Говореше нещо за кошарка, което ме наведе на мисълта, че тя и Кати са били държани в кошарка. Но това е всичко, което имаше смисъл.

— Маргарет, вие ми се обадохте вчера, за да ми кажете, че според вас детето е живо — продължи Карлсън. — Защо вярвате в това?

— Защото Кели ми каза, че сестра ѝ е жива. Вчера сутринта в църквата тя заяви пред всички, че Кати иска да се върне вкъщи. Че го иска в момента. Сетне, на закуска, когато Стийл ѝ обеща, че ще ѝ прочете книжка, и се престори, че ще чете и на Кати, Кели му каза: „О, татко, толкова си глупав. Кати е вързана за леглото и спи. Тя не може

да те чуе“. И на няколко пъти се опитва да говори с нея на техния си език.

— Какъв език? — попита Карлсън.

— Те си имат свой собствен, само техния си език. — Чувствайки, че повишава глас, Маргарет млъкна. Сетне огледа присъстващите и прошепна умолително: — Повтарях си, непрекъснато си повтарях, че това е просто реакция от скръбта, но вече съм сигурна, че не е. Ако Кати беше мъртва, щях да го усетя, нали? Не разбирате ли? Не виждате ли?

Тя се огледа из стаята. Сетне, преди някой от тях да успее да проговори, вдигна пръст към устните си и посочи. Всички се обърнаха към Кели. Тя бе сложила мечетата на столчетата край масичката. Куклата, която бе на Кати, лежеше върху одеялото на пода. Кели бе вързала устата ѝ с един чорап. Сега седеше до нея, а собствената ѝ кукла бе в ръцете ѝ. Тя галеше бузата на Катината кукла и шепнеше. Когато почувства, че всички я наблюдават, детето вдигна поглед и каза:

— Повече не ѝ е позволено да говори с мен.

След посещението на агентите Уолш и Филбърн Ричи Мейсън си направи кафе и хладнокръвно анализира възможностите си. ФБР го следяха. Мисълта за това, как нещата изведнъж излязоха от контрол и се объркаха, го смаза и го накара да изпадне в ярост. Всичко вървеше толкова гладко и ето че единственото слабо звено във веригата — онова, което той винаги бе знаел, че е слабо, наистина създаде проблем.

Сега федералните стесняваха обръча около него. Фактът, че все още не знаеха колко близо бяха до истината, беше направо удивителен. Цяло чудо. Душеха около връзките му с Бейли и това му даваше кратка отсрочка. Но много скоро щяха да се усетят.

Няма да се върна в затвора, помисли си ожесточено Ричи. Споменът за тясната, претъпкана килия, за униформите, за ужасната храна, за монотонния скучен живот го накара да потръпне. За десети път през изминалите два дни погледна паспорта, който щеше да му осигури безопасност и сигурност.

Паспортът на Стивън. Открадна го от чекмеджето през оня ден, когато ги посети в Риджфийлд. Приличаха си достатъчно, за да мине, без да му задават каквито и да е въпроси. Само трябваше да докара приятната топла усмивка на братчето си, докато го проверяват.

Разбира се, съществуваше и възможността емиграционният чиновник да попита:

— Вие не бяхте ли бащата на двете отвлечени близначки?

В такъв случай просто щеше да им каже, че това е братовчед му.

— И двамата сме кръстени на дядо ни — щеше да обясни. — И си приличаме почти като братя.

Бахрейн нямаше подписано споразумение за екстрадиция със САЩ. Но той щеше да има нова самоличност, така че нямаше значение.

Трябваше ли да се задоволи с онова, което има, или да продължи да търси остатъка от гърнето със злато?

„Защо не?“ — запитва се Ричи. Винаги е по-добре да се вържат изтърваните краища.

Доволен от решението, той се усмихна.

— Госпожо Фроли — поде бавно Тони Риалто. — Не мога да действам само въз основа на вашата вяра, че Кели е във връзка със сестра си. Същевременно трябва да призная, че единственото доказателство за смъртта на Кати е предсмъртното писмо на самоубиеца и показанията на свидетелите, че Лукас Ул е носел със себе си тежък кашон на самолета. Според бележката той е хвърлил тялото на Кати в морето. Ще бъда напълно откровен с вас. Не сме напълно убедени, че Лукас е написал бележката, нито че се е самоубил.

— Какво искате да кажете? За какво говорите? — намеси се Стийл.

— Казвам, че ако Лукас е бил убит от съучастниците си, тогава бележката може да е фалшива и да е оставена нарочно, за да създаде впечатлението, че Кати е мъртва.

— Повярвахте ли най-сетне, че е жива? — попита умолително Маргарет.

— Приемаме, че съществува известна вероятност да е жива — потвърди Тони Риалто, наблягайки на думата „известна“.

— Честно казано, не вярвам в телепатията между близнаците, но съм убеден, че Кели може да ни помогне. Трябва да я разпитаме. Вие казвате, че е споменала имената Мона и Хари. Може да ни каже и друго име или да ни даде описание на мястото, където са били държани.

Кели взе кърпичката на куклата и отиде в кухнята. Чуха я как придърпа стол до мивката. Когато се върна, кърпичката беше мокра. Тя се наведе и я сложи върху челото на куклата. Сетне започна да говори. Всички станаха и се приближиха, за да чуят какво казва.

Детето шепнеше:

— Не плачи, Кати. Не плачи. Мама и тати ще те намерят. — Сетне ги погледна. — Тя наистина много кашля. Мона я накара да вземе лекарство, но тя го изплю.

Тони Риалто и Джед Гънтър се спогледаха, в очите им светеше удивление и недоверие.

Уолтър Карлсън наблюдаваше доктор Силвия Харис. Тя е лекар, мислеше си той. Специалността ѝ е телепатията между близнаците, връзката между тях. По изражението ѝ личеше, че е убедена в общуването между децата.

Маргарет и Стийл се бяха прегърнали и плачеха.

— Доктор Харис — обърна се към нея Карлсън. — Ще поговорите ли с Кели?

Силвия кимна и седна на пода до момиченцето.

— Ти се грижиш за Кати, нали? — попита нежно тя. — Все още ли е болна?

Кели кимна.

— Не може повече да говори с мен. Казала е истинското си име на някаква жена и затова Мона побесняла и се уплашила. Кати трябва да казва на всички, че се казва Стиви. Главичката ѝ е много гореща, челцето ѝ пари.

— Затова ли сложи студената кърпа на челото ѝ?

— Да.

— Има ли нещо вързано около устата на Кати?

— Имаше един чорап, но ѝ стана лошо и Мона го махна. Сега на Кати ѝ се спи.

Кели развърза чорапа от устата на куклата, сетне сложи собствената си кукла до нея. Зави ги с одеялото, като първо се увери, че ръчичките им се докосват.

Мъжът, който тропаше на вратата на Анджи, беше управителят на мотела Дейвид Туми. Беше мършав старец над седемдесетте, чиито проникателни очи гледаха през очила без рамки. Дейвид се представи и раздражено попита:

— Каква е тази шантава история, че седалката от колата ви била открадната снощи от паркинга? Полицай Тайрън от полицията в Барнстейбъл мина оттук, за да провери дали няма и други обрани коли.

Анджи се опита бързо да измисли нещо. Трябваше ли да му признае, че е излъгала? Че бе забравила да вземе детска седалка за колата? Това можеше да причини повече неприятности. Ченгето със сигурност щеше да дойде и да я глоби. И да задава още въпроси.

— Дребна работа — махна с ръка. Сетне погледна към леглото. Главичката на Кати бе обърната към стената. Виждаше се само късата ѝ тъмна коса. — Момченцето ми има лоша кашлица, току-що се прибрахме.

Не ѝ убегна, че очите на Туми шарят из стаята. Направо четеше мислите му. Този човек не ѝ вярваше. Беше му платила в брой за две нощи. Ала той поддушваше, че има нещо особено, нещо нередно. Може би беше чул Кати да хъхри.

Да, точно така, беше я чул, защото каза:

— Може би е по-разумно да заведете сина си в спешното отделение на болницата в Кейп Код. Жена ми винаги развива астма след бронхит, а като слушам това дете, ми се струва, че има астматичен пристъп.

— И аз мисля същото — съгласи се Анджи. — Ще ми кажете ли как да стигна до болницата?

— Тя е на десет минути оттук — отвърна Туми. — С удоволствие ще ви помогна. Ако искате мога да ви закарам.

— Не, не, благодаря. Моят... моята майка ще пристигне към един часа. Тя ще ни придружи.

— Разбирам. Добре, госпожо Хейгън. Пак ви казвам — мисля, че трябва да заведете детето на лекар и да му осигурите подходящо лечение.

— Точно това и ще направя. Много благодаря. Много мило от ваша страна. И не се безпокойте за седалката. Тя беше стара, така или иначе. Разбирате какво имам предвид.

— Съвсем наясно съм, госпожо Хейгън. Не е имало никаква кражба. Но разбрах от Тайрън, че вече сте купили нова седалка.

Туми дори не се опита да скрие сарказма в гласа си, като затвори вратата зад себе си.

Анджи моментално заключи два пъти след него. „Той ще ме следи, този мръсник — помисли си тя. — Знае, че не е имало никаква седалка, и е бесен, защото мотелът може да придобие лоша слава, ако се разчуе за кражба. И ченгето! То също ме подозира. Трябва да се махам оттук, но не знам къде да отида. Не мога да се измъкна с всичкия си багаж — този копой веднага ще разбере, че се спасявам. Сега трябва да се правя, че очаквам майка си. Ако хукна да бягам, ще заподозре, че има нещо гнило. Може би просто трябва да изчакам малко, сетне да изкарам детето и да го сложа на седалката отзад, после да се върна — уж да си взема чантата... От офиса си той може да наблюдава колата. Ще хвърля едно одеяло върху куфара с парите и ще се промуша от другата страна. Ако ме заговори, ще му кажа, че майка ми се е обадила и ме чака в болницата. Но ако имам повече късмет, някой може да се регистрира или отписва на рецепцията в тази дупка и тогава ще се промъкна, докато е зает.“

Тя застана вляво от прозореца, за да може да наблюдава пътеката пред офиса на мотела. Изчака така четиридесет минути. След това, тъй като дишането на Кати стана по-тежко и хриповете ѝ се усилиха, Анджи реши да отвори една от пеницилиновите капсули, да разтвори малко от праха в лъжицата и да я накара да го изпие. Трябваше да се отърве от нея, мислеше си тя, но не искаше детето да умре в ръцете ѝ. Едновременно бясна, ядосана и нервна, тя отвори чантата си, извади шишенцето с капсулите, отвори една, взе пластмасова лъжица от кафе машината на плота. Сетне разтърси Кати, която отвори очички и веднага ревна.

— О, боже господи, та ти гориш! — излая Анджи. — Ето на, изпий това.

Кати поклати глава, но когато течността докосна езика ѝ и тя усети вкуса ѝ, стисна устни.

— Казах ти, пий! — извика Анджи. Опита се да излее насила лекарството в устата на детето, но Кати стискаше здраво устни и то потече по бузата ѝ. Детето се разхленчи и закашля. Анджи грабна една хавлиена кърпа и я уви около устата ѝ, за да заглуши звука, сетне осъзна, че може да я задуши, и я отдръпна.

— Спокойно — просъска тя. — Чуй ме добре. Не издавай никакъв звук, иначе ще те убия още сега. Всичко е заради теб! Вината е твоя! Абсолютно твоя!

Хвърли поглед през прозореца и видя няколко коли да паркират пред рецепцията. Ето го и моят шанс, помисли си. Сега! Бързо! Вдигна Кати, изтича навън, отвори вратата на буса и я върза на детската седалка отзад. Сетне хукна обратно към мотела, грабна увития в одеяло куфар, праметна чантата си през рамо и се мушна в колата. Тридесет секунди по-късно вече излизаше от паркинга.

„Къде да отида?“ — чудеше се Анджи. Дали да излезе още сега от Кейп Код? Не беше се обаждала на Клинт. Той дори не знаеше къде се намира. Ами ако онова ченге е заподозряло нещо и започне да я издирва... Нали си записа номерата на колата. А и този мухльо от мотела. Трябваше да се обади на Клинт да ги прибере оттук с кола под наем. Вече ставаше опасно да кара тази таратайка.

Но къде можеше да отиде?

Времето бе все така ясно, следобедното слънце грееше ярко. Мисълта, че ченгето, което я накара да купи детска седалка, може да седи в патрулната си кола край пътя, накара Анджи да крещи разярено и да ругае бавно влачещите се коли. В началото на Мейн стрийт улицата ставаше еднопосочна, така че бе принудена да завие надясно. Трябваше да излезе от Хаянис, но в случай че ченгето наистина е заподозряло нещо и е вдигнало тревога, можеха да я сгащят на някой от мостовете. Най-добре да хване шосе 28, реши тя.

Погледна към задната седалка. Очите на момиченцето бяха затворени, главата ѝ бе клюмнала на гърдите, дишаше на пресекулки през устата и бузките ѝ пламтяха, огненочервени. Трябваше да намери мотел и да наеме стая. Тогава ще се обади на Клинт. Тъкмо ще му каже къде да ги търси. Надяваше се, че като остави багажа в „Саундвю“,

любопитният дъртак ще реши, че ще се върнат. Поне докато установи, че изобщо не са се прибирали тази нощ.

Четиридесет минути по-късно, малко след като подмина табелата за Чатам, тя забеляза мотел. Имаше светещ надпис: „Свободни стаи“ и беше близо до ресторант за бързо хранене.

— „Раковина и дюна“ — прочете името му на глас Анджи. — Тук ще е.

Обърна буса и слезе от пътя, като спря на паркинга близо до вратата на рецепцията, но така, че Кати да не може да бъде видяна отвътре.

Чиновникът имаше жълтеникаво изпито лице и говореше разпалено по телефона с приятелката си. Погледна я едва-едва и ѝ подаде формуляра за регистрация. За всеки случай, ако на онова ченге от Хаянис му хрумнеше да изпрати бюлетин за издирване, реши да не използва името на Линда Хейгън. Но ако чиновникът тук ѝ поискаше документ за самоличност, трябваше да му покаже нещо, помисли си Анджи и неохотно извади собствената си шофьорска книжка. Измисли си някакви номера на колата и ги надраска на формуляра. Беше сигурна, че чиновникът, потънал в разговор с гаджето си, няма да си направи труда да провери отговарят ли на написаните в документа. Плати в брой за една нощ и взе ключовете. Малко по-сигурна, Анджи се върна в буса, закара го до задната страна на мотела и влезе в стаята.

— Тук е по-хубаво от предишното място — произнесе на глас, като пхна куфара под леглото. Върна се за Кати, която не се събуди, дори когато я вдигна от седалката. По дяволите, тази треска се влошава, помисли си Анджи. Добре поне, че не се съпротивлява да пие аспирин за деца. Вероятно си мисли, че са бонбони. Не е зле да я събуди да ѝ даде още едно хапче.

Но първо трябваше да се обади на Клинт.

Той вдигна моментално, още на първото позвъняване.

— Къде се губиш, по дяволите? — развика ѝ се ядосано. — Защо не ми се обади? Седя тук и се потя, чудя се дали не са те опандизили.

— Управителят на хотела, в който бях, беше прекалено любопитен и си пхаше носа, където не му е работа. Наложил се да се омитам бързо оттам.

— Къде си сега?

— В Кейп Код.

— Какво?

— Много добре чу — Кейп Код. Изглежда ми добро място за криене. Пък и познавам обстановката, живяла съм тук. Клинт, детето е много болно, а онзи полицай, дето ме накара да купя детска седалка за колата, записа регистрационните номера на буса. Май подуши нещо гнило. Убедена съм, че е така. Уплаших се да не ме спрат на моста, ако се опитам да напусна Кейп Код. Затова се преместих в друг мотел. Намира се на шосе 28, в градче, което се казва Чатам. Веднъж ми спомена, че си идвал тук като дете. Вероятно знаеш къде е.

— Знам го, де. Слушай, стой там! Ще отида до Бостън и ще наема кола. Сега е три и половина. Ще бъда при теб към девет или девет и нещо.

— Отърва ли се от кошарката?

— Разглобих я и я скрих в гаража. Нямам кола, за да я изхвърля някъде далеч, не помниш ли? Сега не ми е до нея. Даваш си сметка как ме подреди, нали? Не мога да мръдна, защото тук е единственият телефон, на който можеш да ме намериш. Останал съм с осемдесет долара в джоба и кредитната карта. Сега си привлякла вниманието на полицаите и там, а онази продавачка, от която си купила дрешките за децата, пак с моята кредитна карта, явно е подушила нещо гнило. Появи се да души тук.

— Защо е идвала вкъщи? — Този път гласът на Анджи трепереше от страх.

— Ти ми кажи! Твърдеше, че искала да смени двете блузки, но колкото повече мисля, толкова по-сигурен ставам, че дойде да огледа. Затова трябва да се омитам час по-скоро. А ти остани, където си и ме чакай, докато дойда. Разбра ли?

„А аз седя тук, пържа се през цялото време, треса се от страх, че някой полицай я е хванал — нея и детето, да не говорим за куфара с парите — мислеше си Клинт. — Нямам търпение да я пипна! Тя надроби цялата тази каша! Само да ми падне в ръчичките, ще я удуша, без окото ми да мигне!“

— Да. Клинт, извинявай. Съжалявам, че застрелях Лукас. Просто ми хрумна, че ще е хубаво да си имам дете и целият милион да остане за нас. Знаем, че ти беше приятел.

Клинт премълча, че се страхува агентите от ФБР да не научат, че преди години двамата с Лукас са делили една килия в затвора „Атика“.

Като Клинт Даунс той беше в безопасност. Но ако проверяха пръстовите му отпечатащи, веднага щяха да разберат, че Клинт Даунс не съществува.

— Забрави за Лукас. Как се казва мотелът?

— „Раковина и дюна“. Не е ли много романтично? Обичам те, пич!

— Добре, добре. Как е детето?

— Много, ама много болна. Наистина. Има висока температура.

— Дай й някакъв аспирин.

— Клинт, не искам да се занимавам повече с нея. Не мога да я понасям.

— Знаеш отговора. Ще я оставим в буса и ще го потопим някъде. В случай че не си забелязала, там има много вода.

— Добре. Не знам какво щях да правя без теб. Честен кръст, ей богу! Ти си умен, Клинт. Лукас си мислеше, че е по-умен от теб, но не го биваше толкова. Нямам търпение да те видя.

— Знам. Аз също. Аз и ти. Само ние двамката. Така и трябва да бъде. — Клинт окачи телефона. — И ако вярваш на брътвежите, които ти пробутах, значи си по-тъпа, отколкото те мисля — довърши на глас изречението.

— Все още не мога да повярвам, че Кели действително влиза във връзка със сестра си — рече Тони Риалто, преди с капитан Гънтър да си тръгнат от къщата на семейство Фроли в три часа следобед. — Но си мисля, че би могла да ни каже нещо за хората, при които е била, да ни опише къде са ги държали. Изобщо някаква информация, която да ни помогне. Ето защо, без значение дали е будна или заспала, при нея трябва да има човек, за да чуе всяка нейна дума и да ѝ задава въпроси, ако каже нещо, свързано с отвличането.

— Приехте ли най-после, че Кати може да е жива? — настоя Маргарет.

— Госпожо Фроли, от този момент на разследването започваме да работим не върху *вероятността*, а върху *предпоставката*, че Кати е жива. Но не желая това да стане известно на медиите и обществото. Нашето единствено предимство в момента е, че похитителят вярва, че ние я смятаме за мъртва.

След като те си отидоха, Кели се отпусна на пода близо до куклите си и задряма. Стийл мушна възглавница под главата ѝ и я зави, а Маргарет седна със скръстени крака до нея.

— Понякога двете с Кати си говорят в съня си — обясни доктор Харис на Уолтър Карлсън.

Двамата все още седяха край масата в трапезарията.

— Доктор Харис — поде тихо Карлсън. — Аз съм скептик по принцип, но поведението на Кели безспорно ни разтърси. Питам ви и преди, но сега ще задам въпроса по различен начин. Виждам, че вярвате в способността на момиченцата да поддържат контакт. Но няма ли вероятност думите и действията на Кели просто да са нейната възстановка на случилото се?

— Кели имаше синини по ръката си. Това установихме в болницата — отговори доктор Харис. — Казах ви, че най-вероятно са резултат на злобно, силно ощипване, а моят опит с малтретирани деца ми подсказа, че този подход е присъщ на жена. Вчера следобед Кели

започна да пици. Стийл си помисли, че се е ударила в масата в коридора. Маргарет обаче позна, че реагира на болката, която Кати изпитва в момента. Тогава хукна да търси продавачката в магазина. Господин Карлсън, в момента на ръката на Кели има нова грозна синина, за която се кълна, че също е от ощипване, но не тя, а Кати го е получила вчера. Приемете или отхвърлете това твърдение.

Благодарение на своите шведски предци, а също и на обучението във ФБР Уолтър Карлсън умееше да сдържа емоциите си.

— Ако сте права... — започна той.

— Аз съм права, господин Карлсън.

— ... то тогава Кати е в ръцете на жена, склонна към насилие.

— И аз съм на това мнение. Но още повече ме безпокои фактът, че тя е много болна. Нали видяхте какво направи Кели с куклата на сестра си. Отнесе се с нея все едно има температура — сложи мокра кърпа върху челото ѝ. Маргарет прави понякога така, когато някое от момиченцата изгаря от треска.

— Някое от тях? Искате да кажете, че не боледуват едновременно?

— Е, те все пак са две отделни същества. И за да продължа по темата, трябва да ви осведомя, че снощи Кели често кашляше, но тя не е настинала. Няма физиологична причина за кашлицата ѝ, просто се идентифицира с Кати и се държи като нея. И аз много се страхувам, че Кати е сериозно болна.

— Докторе...

Те погледнаха Маргарет, която влезе в стаята.

— Кели ли каза нещо? — попитаха едновременно.

— Не, но ви моля да останете при нея със Стийл. Агент Карлсън, искам да кажа, Уолтър, ще ме закарате ли до магазина, откъдето купих рокличките на момиченцата? Думите на продавачката не ми излизат от главата, непрекъснато мисля и мисля. Вчера се държах почти като луда, защото знаех, че някой измъчва Кати. Но трябваше да говоря с продавачката. Тя със сигурност е усетила нещо нередно в поведението на жената, която е купила дрешки за близнаци малко преди мен. Вчера момичето имаше свободен ден и не бе на работа, но ако не я намеря и днес, ала вие сте с мен, не ще посмеят да ми откажат нейния телефонен номер и адреса.

Карлсън стана. Познаваше изражението върху лицето на Маргарет. То бе като на фанатик самоубиец, решен да изпълни мисията си.

— Да вървим — каза той. — Няма значение къде ще бъде продавачката. Ще я намерим и ще говорим с нея, очи в очи.

Пайд Пайпър се обаждаше на Клинт на всеки половин час. Петнадесет минути след разговора с Анджи той отново позвъни.

— Чу ли се с нея? — попита.

— Да. Тя е в Кейп Код — осведоми го Клинт. — Смятам да отлетя до Бостън, да наема кола, после ще отида при нея.

— Къде е отседнала?

— Скрила се е в някакъв мотел в Чатам. Вече е налетяла на някакво ченге.

— Кой е мотелът?

— Казва се „Раковина и дюна“.

— Какво смяташ да правиш, когато се срещнете?

— Точно същото, което и ти. Слушай, шофьорът на таксито надува клаксона. Не може да мине през портата.

— Тогава действай! Желая ти късмет, Клинт.

Пайд Пайпър прекъсна връзката, изчака малко и набра номера на службата за частни полети.

— До час искам самолет от Тетерборо. Ще се приземим на летището близо до Чатам в Кейп Код — нареди той.

През целия ден на шейсет и четири годишната Елси Стоун не ѝ остана и минутка да прегледа вестника. Работата ѝ в „Макдоналдс“, близо до търговския център на Кейп Код, не ѝ позволяваше и крак да подвие, камо ли да чете, а тази събота трябваше да мине и през къщата на дъщеря си в Ярмаут, за да вземе шестгодишната си внучка. Двете с Деби се разбираха отлично и бяха като „дупе и гащи“, както обичаше да казва Елси, така че тя с удоволствие приемаше да гледа детето.

Елси следеше с интерес отвличането на близнаците Фроли. Мисълта, че някой може да отвлече нейната Деби и сетне да я убие, бе толкова ужасяваща, че дори не ѝ позволяваше да се промъкне. Поне семейство Фроли си върнаха едното момиченце, мислеше си тя. Мили боже, но колко ли им беше мъчно, как ли страдаха горките хора?!

Когато двете с Деби пристигнаха в дома ѝ в Хаянис, се захванаха да правят курабийки.

— Как е твоята въображаема приятелка? — попита Елси внучката си, докато сипваше с лъжица от шоколадовото тесто в тавата за печене.

— О, бабо! Ти си забравила. Вече нямам въображаема приятелка. Имах, когато бях малка — поклати с укор глава Деби, при което светлокестенявата ѝ коса се разлюля над раменете.

— Тъй де, вярно. — Около очите на Елси се образуваха бръчици, когато се усмихна. — Сетих се за въображаемото ти другарче, защото днес в ресторанта видях едно малко момченце. Казваше се Стиви и си имаше въображаема приятелка на име Кати.

— Смятам да направя тази курабийка голяма — обяви Деби.

Всяко чудо за три дни, помисли си Елси. Свърши се с интереса ѝ към въображаемото другарче. Странно защо това момченце не ѝ излизаше от ума. Майката сякаш много бързаше. Не даде на бедното дете да си изяде сандвича.

Когато пяхнаха тавата във фурната, тя каза:

— Браво, Деб. А сега, докато се пекат, баба ще поседне малко да си прочете вестника. Ти можеш да си оцветяваш книжката с картинки.

Елси се настани в люлеещия се стол и отвори вестника. Историята за близнаците Фроли бе на първа страница. Заглавието гласеше:

„МАСИРАНО РАЗСЛЕДВАНЕ. ФБР ПО СЛЕДИТЕ ЗА ПОХИТИТЕЛИТЕ.“

Снимка на децата пред тортата за рождения им ден накара очите на Елси да се просълзят. Тя започна да чете статията. Семейството се бе затворило в къщата си. ФБР потвърждаваше, че в предсмъртното писмо, оставено от човек на име Лукас Ул, се съдържало неговото признание за неволното убийство на Кати. Отпечатъците на Ул обаче го идентифицирали като Джими Нелсън, престъпник, лежал шест години в затвора „Атика“ за серия от обири.

Клатейки глава, Елси затвори вестника. Очите ѝ се върнаха отново на първата страница и снимката на близначките.

„Кати и Кели на техния трети рожден ден“ — пишеше под нея. „Чакай, чакай! Какво е това?“ — зачуди се тя, докато гледаше снимката и се опитваше да открие защо нещо в нея ѝ се струва странно познато.

Точно в този момент таймерът на фурната иззвъня. Деби хвърли молива и надникна над книжката си за оцветяване.

— Бабо, бабо, курабийките са готови — извика и затича към кухнята.

Елси остави вестника да се плъзне на пода и я последва.

След като напусна къщата на Фроли, капитан Джед Гънтър отиде право в полицейското управление в Риджфийлд. Беше доста развълнуван от онова, на което бе станал свидетел, макар че не бе позволил на семейство Фроли или на агентите от ФБР да го забележат. Не вярваше в съществуването на такова нещо като връзка между близнаците или телепатия. Според него Кели възстановяваше собствените си преживявания с похитителите и това беше всичко.

Но въпреки това бе уверен, че Кати Фроли е била жива, когато Кели е била оставена в колата заедно с тялото на Лукас Ул.

Джед паркира пред полицейския участък и забърза под силния дъжд по паважа към входната врата. Каква беше прогнозата за днес? „Ясно време в ранния следобед“ — спомни си той. Дрън-дрън, та пляс. Много познават, няма що!

Дежурният сержант потвърди, че капитан Мартинсън си е в кабинета, сетне му се обади по вътрешния. Гънтър взе телефона.

— Марти, Джед е. Току-що идвам от семейство Фроли и бих искал да те видя за няколко минути.

— Разбира се, Джед. Качвай се веднага.

И двамата бяха на по тридесет и шест години, но другаруваха още от детската градина. В колежа независимо един от друг се насочиха към кариера в областта на прилагането на закона. Качествата им на ръководители ги издигнаха на високи длъжности — Марти в полицейския участък на Риджфийлд, а Джед в щатската полиция на Кънектикът.

През годините двамата мъже се бяха сблъскали с много трагедии, като сърцераздирателни пътни катастрофи с невръстни жертви, но това бе първото отвличане на деца и за двамата. От нощта, когато от дома на семейство Фроли се бяха обадили на 911, техните служби работеха заедно, рамо до рамо и в сътрудничество с ФБР. Липсата на каквато и да е следа, която би помогнала за разплитане на случая, ги караше да агонизират от безсилие.

Джед се ръкува с Мартинсън и взе най-близкия до бюрото стол. Беше по-висок с няколко сантиметра от Мартинсън, косата му бе потъмня и гъста, докато косата на приятеля му вече оредяваше и се прошарваше. Но и двамата излъчваха интелигентност и самоувереност.

— Какво става у Фроли? — попита Мартинсън.

Джед Гънтър накратко му разказа и завърши с думите:

— Знаеш колко подозрително е признанието на Ул. Все повече се убеждавам, че Кати е била жива рано сутринта във вторник, когато намерихме сестра ѝ в колата. Днес, докато бях в къщата, я разгледах още веднъж. Без съмнение в отвличането са взели участие двама души.

— И аз стигнах до това заключение — съгласи се Мартинсън. — В дневната няма завеси или драперии, само капаци, които бяха частично отворени. Похитителите са могли спокойно да надзърнат през прозорците и да видят как детегледачката се е разположила на дивана и си говори по мобилния телефон. Една кредитна карта е достатъчна, за да се отвори старата ключалка на кухненската врата. Задното стълбище е близо до нея, така че са могли много бързо и безшумно да се качат горе. Въпросът е дали са накарали едното дете да се разплаче, за да примамят бавачката да се качи. Според мен са направи точно това.

Гънтър кимна в знак на съгласие.

— И аз мисля така. Изгасили са лампата в горния коридор и са носили хлороформ със себе си, за да упоят момичето. Най-вероятно са били с маски, в случай че тя случайно види лицата им. Не са рискували да обикалят из горния етаж и да търсят в коя стая са децата. Със сигурност са познавали обстановката, което значи, че поне единият от тях е бил в къщата и преди. Въпросът е кога е бил там? — продължи той. — Семейство Фроли е купило къщата в доста лошо състояние от агенция за недвижими имоти след смъртта на старата госпожа Кънингам, което обяснява защо са я взели на толкова ниска цена.

— Но независимо от лошото ѝ състояние все пак е имало оглед, преди да се сключи договорът за ипотеката — отбеляза Мартинсън.

— Затова съм тук — каза му Джед. — Четох докладите, но ми се ще да ги прегледаме заедно. Твоите момчета познават добре този град. Мислиш ли, че е възможно някой да е влизал в къщата и да е направил план на разположението ѝ, преди семейство Фроли да се нанесат? Горе

има дълъг коридор и дъските скърцат. Вратите на трите спални, които семейството не ползва, винаги са затворени. Пантите им скърцат. Похитителите са знаели, че близначките са в едната от двете спални в далечния край на коридора.

— Говорихме с инспектора за къщата — обясни бавно Мартинсън. — Живее тук от тридесет години. Никой не е влизал, когато той е бил там. Два дни преди Фроли да се преместят, агенцията по недвижими имоти е наела една от местните фирми за чистота да почистят. Познавам хората, бизнесът е семеен. Лично мога да гарантирам за тях.

— А Франклин Бейли? Възможно ли е да е участвал в отвличането?

— Не знам какво смятат федералните, но моето мнение е, че няма абсолютно нищо общо. Доколкото разбрах, бедният човек е на ръба на инфаркта.

Джед стана.

— Връщам се в моя офис, за да прегледам отново документацията, може да сме пропуснали нещо. Марти, пак ще повторя, че не вярвам в телепатията, но спомняш ли си как кашляше Кати на записа, който прослушахме? Ако все още е жива, със сигурност е много болна и се плаша да не би написаното в така наречената бележка на самоубиеца да се окаже пророчество. Те може да нямат намерение да я убият, но не могат и да я заведат на лекар. Снимката ѝ е във всеки вестник на първа страница. А без лечение се опасявам, че детето няма да оживее.

На летище „Ла Гуардия“ Клинт помоли шофьора на таксито да го остави на изхода за континентални авиолинии. Ако федералните го следяха, не искаше да узнаят, че е слязъл на входа за совалката — това щеше да е ясен знак, че се е отправил или за Бостън, или за Вашингтон.

Плати с кредитната си карта. Докато шофьорът я прекарваше през апарата, Клинт се изпоти при мисълта, че Анджи може да е изхарчила повече пари, преди да изчезне, и картата да е празна. В такъв случай всяка стотинка от осемдесетте долара в джоба му щеше да се изпари.

Но картата мина. Клинт въздъхна с облекчение.

Яростта му към Анджи се надигаше и засилваше, също като бученето, което предхожда изригването на вулкан. Ако бяха оставили и двете деца в колата и бяха си разделили милиона, Лукас щеше да продължи своя бизнес с лимузината и както винаги щеше да вози Бейли. А още другата седмица той и Анджи щяха да бъдат на път за Флорида и нямаше да има никакви издънки, нито свидетели, нито ченгета по петите им.

А сега какво? Тя не само бе убила Лукас, но бе унищожила и измислената му самоличност, прикритието, което му бе служило толкова добре дълги години. Колко време щеше да мине, докато федералните стигнат до стария съкилийник на Лукас от затвора, изчезнал от погледа им преди години — мислеше си Клинт. Много малко. Отлично знаеше как действат агентите. А пък Анджи, тази тъпа гъска, бе платила дрешките с неговата кредитна карта и дори глупавата продавачка в магазина е била достатъчно умна да се досети, че има нещо гнило.

Само с една малка чанта, в която имаше няколко ризи, малко бельо, чорапи, четка за зъби и самобръсначка, Клинт мина през терминала, сетне отново излезе навън и изчака автобуса за терминала, откъдето можеше да вземе совалката „Ю Ес Еървейс“. Там си купи

билет от електронния автомат. Следващият полет за Бостън беше в шест вечерта, имаше да убива четиридесет минути. Не беше ял нищо на обяд, затова отиде до бара и си поръча хотдог, пържени картофки и кафе. Щеше му се да изпие и един скоч, но това щеше да му бъде наградата, след като свършеше работата.

Когато му донесоха храната, Клинт отхапа голям залък от хотдога и го прекара през гърлото си с глътка горчиво кафе. Нима бяха минали само десет дни от вечерта, когато двамата с Лукас седяха на масата в бунгалото пред бутилка уиски? Бяха толкова доволни, че работата е минала гладко.

За всичко е виновна тъпата кучка Анджи.

Анджи, мислеше си Клинт и надигащата се вълна от гняв и ярост се засили. Вече бе успяла да налети на ченге в Кейп Код и сега то знаеше номерата на буса му. Тъй като имаше опит с полицията, беше сигурен, че ченгето вече я търси. Изяде набързо сандвича, погледна касовата бележка и сложи банкнота от един долар на бара, като остави тридесет и осем цента бакшиш. Сетне се плъзна от високото столче. Якето му се бе вдигнало нагоре над корема и той го придърпа, докато крачеше бързо към изхода за полета за Бостън.

Розита, студентка трета година, която го бе обслужила, наблюдаваше излизането му с нескрито презрение. Върху дундестото му лице все още има горчица, помисли си тя. Боже, не искаше и да мисли, че подобен тип може да се върне вкъщи, при която и да е жена в края на деня! Гнус! Какъв мърляч! Но пък, от друга страна, реши с небрежно свиване на раменете момичето, поне човек не се тревожи, че може да е терорист. Ако някой със сигурност е безвреден и безопасен, то това е точно този мърляч.

Алън Харт — нощният дежурен в мотел „Саундвю“ в Хаянис, застъпи на смяна в седем вечерта. Дейвид Туми — управителят на мотела, веднага му разказа накратко за кражбата на детска седалка, за която Линда Хейгън — жената от А-49, се бе оплакала на полицай Тайрън.

— Сигурен бях, че лъже — възмути се Туми. — Залагам остатъка от живота си, че никога не е имала детска седалка. Ал, случайно да си погледнал в буса ѝ, когато се е регистрирала снощи?

— Да, погледнах — отвърна Харт, напрегнатото му слабо лице се смръщи. — Винаги хвърлям един поглед на колите, нали знаеш? Затова инсталирах тази лампа отвън. Жената беше нервна и се регистрира малко след полунощ. Видях съвсем ясно буса ѝ, но не предполагах, че в него има дете. Сигурно е спяло на задната седалка. Абсолютно сигурен съм обаче, че нямаше никаква детска седалка.

— Толкова се изненадах, когато Сам Тайрън спря тук — продължи да се оплаква Туми. — Разпита ме дали нямало и други кражби. По-късно говорих и с тази жена, Хейгън. Тя има малко момченце, на не повече от три-четири години, доколкото успях да видя. Казах ѝ да го заведе в болницата. Кашляше силно и хъхреше като астматик.

— И тя заведе ли го?

— Де да я знам. Твърдеше, че чакала майка си, за да отидат заедно в болницата.

— Наела е стаята до утре сутринта. Плати в брой с пачка двайсетачки. Помислих си, че си е уредила среща с гаджето си и тя е човекът, който плаща. Върна ли се с детето? — попита Харт.

— Не мисля. Дали да не почукам на вратата ѝ, за да попитам как е то?

— Наистина ли смяташ, че има нещо нередно около тази жена?

— Не давам и пукната пара за нея. Просто ми се струва, че тя не осъзнава колко болно е детето ѝ. Ако я няма, ще си вървя. Но първо ще

мина покрай участъка и ще ги уведомя, че миналата нощ тук не е станала никаква кражба.

— Добре. Аз пък ще си отварям очите на четири, да видя дали ще се появи.

С махване на ръката Дейвид Туми излезе, зави надясно и стигна до стая А-49. През спуснатите капаци не се процеждаше светлина. Почука, изчака, след кратко колебание извади резервния си ключ и влезе вътре.

Линда Хейгън бе излязла, но очевидно имаше намерение да се върне. На пода лежеше отворен куфар с женски дрехи в него. На леглото бе хвърлено детско яке, което накара Туми да вдигне учудено вежди. Нима бе възможно тази луда жена да не е облякла детето, когато го извежда навън? Може би просто го е завила с одеяло. Надзърна в гардероба и видя, че допълнителното одеяло липсва. Да, кимна доволно с глава. Правилно беше предположил.

Един бърз поглед в банята му разкри, че над мивката има грим и тоалетни принадлежности. Значи смята да се върне, помисли си той. Навярно бяха задържали детето в болницата. И слава богу. Е, сега можеше да си върви. Докато прекосяваше спалнята обаче, нещо на пода привлече погледа му. Наведе се да види по-добре. Беше банкнота от двадесет долара.

Избелялата оранжево-кафява покривка на леглото беше набръчкана. Понечи да я оправи и очите му се разшириха от изненада. Под леглото имаше поне десетина двадесетдоларови банкноти. Без да пипне никоя от тях, той се изправи бавно. На тази сигурно й хлопа дъската, помисли си. Държала е парите си в чанта под леглото и дори не е забелязала, че някои са изпаднали.

Като клатеше глава, Туми загаси лампата и си тръгна. Цял ден беше на крак и нямаше търпение да се прибере. Можеше просто да се обади по телефона в участъка, помисли си, сетне обаче реши да отиде лично. Искаше да има записано черно на бяло, че в мотела не е станала кражба. А ако ченгетата решат да обвинят тази жена в лъжа пред полицаи, това си е тяхна работа. Нека да го направят.

— Днес Лайла си тръгна малко по-рано — обясни Джоан Хауел, управителката на „Абис“. — По време на обедната почивка изтича някъде, навярно да свърши някаква лична работа или да си купи нещо. Когато се върна, беше вир-вода мокра. Попитах я какво е било толкова важно, че да се разкарва в този дъжд, а тя ми каза, че се оказало глупост. Някаква си задача. Но си тръгна по-рано, защото се почувства зле, най-вероятно се е простудила.

Макар да ѝ се искаше да изкрещи, Маргарет събра сили и стисна здраво устни. Наложил си да издържи състрадателното внимание на Хауел по повод състоянието ѝ и съболезнователните излияния за загубата на Кати.

Уолтър Карлсън вече бе успял да се представи и щом управителката спря, за да си поеме дъх, той я прекъсна.

— Госпожо Хауел, дайте ми номера на домашния и на мобилния телефон, както и адреса на госпожица Джаксън. Веднага.

Жената го изглежда объркано. Беше събота следобед и магазинът бе пълен с купувачи. Най-близко стоящите ги наблюдаваха с неприкрито любопитство.

— Разбира се, разбира се. Надявам се, че Лайла не е изпаднала в някаква неловка ситуация, нито се е забъркала в неприятности. Тя е най-милото момиче, което някога съм срещала. Умна, амбициозна. Колко пъти съм ѝ казвала: „Лайла, защо не си отвориш собствен магазин?“.

Само един поглед върху лицата на Маргарет Фроли и агент Карлсън я накара да млъкне и да преглътне следващата си тирада от възхвали за обещаващото бъдеще на Лайла.

— Елате в кабинета ми — промърмори тя.

Кабинетът, както установи Уолтър Карлсън, бе толкова голям, колкото да побере бюро, стол и шкаф с папки. Една сивокоса жена около шейсетте, с очила, кацнали на края на носа ѝ, вдигна глава и ги погледна учудено.

— Джийн, ще бъдеш ли така добра да дадеш адреса и телефона на Лайла на госпожа Фроли. Веднага. — Тонът ѝ подсказваше, че Джийн ще направи най-добре, ако изпълни нареждането бързо.

Импулсивното желание да каже на госпожа Фроли колко се радва, че едното от момиченцата ѝ си е вкъщи, и как я боли сърцето за другото, обзело Джийн Уагнър, се изпари при вида на изопнатото лице на Маргарет.

— Заповядайте — рече кратко тя.

Едва овладяла порива си да не изтръгне листчето от ръцете на жената, Маргарет промърмори набързо някаква благодарност и излезе. Карлсън я следваше по петите.

— За какво беше това? — попита Джийн Уагнър.

— Този с нея беше агент от ФБР. Не ми даде никакво обяснение. Но вчера, когато госпожа Фроли дойде тук, беше силно разстроена. Търсеше Лайла, защото била продала дрешки за близнаци на някаква жена, която дори не знаела кой номер носят. Не знам защо това е толкова важно. Между нас да си остане, но си мисля, че бедната Маргарет Фроли се е побъркала. Трябва да я лекуват, докато преодолее мъката си и отново стане адекватна. Ние например имаме група за утешаване в нашата църква. Когато почина майка ми, тази група ми оказа чудесна помощ. В противен случай не знам как щях да го преживея.

Зад гърба на Хауел веждите на Джийн Уагнър хвъркнаха чак до небесата. Майката на Хауел бе на деветдесет и шест години и направо побъркваше дъщеря си преди Всемогъщият създател милостиво да я прибере при себе си.

Лайла подозираше, че има нещо гнило около онази клиентка, спомни си Джийн. Нали я помоли да издири адреса ѝ от компанията за кредитни карти. Спомняше си го много добре: госпожа Клинт Даунс, Очърд Авеню 100 в Данбъри.

Хауел отвори вратата и излезе. Уагнър понечи да извика след нея, но се спря. Лайла ще ѝ каже коя е жената, реши тя. Джоан и без това е в лошо настроение. Едва ли ще ѝ хареса, че счетоводителката ѝ е нарушила правилата и е издирвала адрес заради Лайла. Я по-добре да си гледа нейната работа.

Анджи нагласи Кати върху една възглавница на пода в банята. Сетне запуши ваната и пусна душа на пълна мощност, така че малкото помещение бързо да се напълни с гореща пара. Успя да накара Кати да съдвече и преглътне още два детски аспирина с вкус на портокал.

С всяка изминала минута ставаше все по-нервна.

— Да не си посмяла да умреш — скара ѝ се сърдито тя. — Само туй ми липсва! Ако някой любопитко почука на вратата, няма да дишаш! Ясно ли е? Ще ми се да вземеш малко пеницилин!

От друга страна обаче, бе започнала да се съмнява дали Кати не е алергична към пеницилина. По ръцете и гърдичките ѝ бяха избили червени петна. С голямо закъснение Анджи се сети, че едно момче, с което бе живяла някога, също бе алергично към пеницилина. Целият бе станал на червени петна, още първия път, когато го взе.

— Мамка му, това ли ти има и на теб? — попита тя детето. — Май да дойда в Кейп Код не бе най-добрата идея. Излезе ми от ума, че единственият път за излизане отгук минава през двата моста, а ченгетата много лесно могат да ги завардят. Не трябваше да идвам в това шибано място! Забрави за стария Кейп Код!

Кати не отваряше очи. Дишаше трудно. Копнееше за майка си. Искеше да си отиде къщи. В мисълта си виждаше Кели. Сестра ѝ седеше на пода с техните две кукли. Чуваше как Кели я пита къде е.

Въпреки че не ѝ беше позволено да говори, тя задвижи устничките си и прошепна: „Кейп Код“.

Кели се събуди, но остана да лежи на пода в дневната.

Силвия Харис ѝ донесе мляко и бисквити и сложи подноса върху детската масичка за игра, край която мечетата се бяха настанили в столчетата си. Кели не обърна внимание на храната. Седналият със скръстени крака на килима Стийл не помръдна.

Той пръв наруши тишината.

— Докторе, помните ли ги, когато се родиха? Наложих се да направят цезарово сечение на Маргарет, а между десния палец на Кели и левия на Кати имаше тънка мембрана, която трябваше да бъде срязана.

— Да, Стийл, помня. В този смисъл те не само са еднакви, те са буквално свързани.

— Силвия, дори не смея да вярвам... — замълча за кратко. — Знаете какво имам предвид. Но сега и хората от ФБР приемат възможността Кати да е жива. Господи, само ако знаехме къде е, къде да я търсим! Мислите ли, че е възможно Кели да знае това?

Малкото момиченце вдигна очи и погледна баща си.

— *Аз наистина знам.*

Силвия Харис вдигна ръка, сякаш да предупреди Стийл да не говори.

— И къде е тя, Кели? — попита спокойно лекарката, гласът ѝ не издаваше емоциите, които я разтърсваха.

— Кати е в стария Кейп Код. Току-що ми го каза.

— Маргарет тази сутрин говореше как е карала миналата нощ, без да осъзнава нищо, и едва когато видяла табелата за Кейп Код, осъзнала, че трябва да се връща — прошепна Силвия на Стийл. — Ето откъде е чула името Кейп Код.

Кели неочаквано се задави в спазъм от кашлица. Силвия я сграбчи, обърна я по корем върху коленете си и я удари силно между лопатките.

Тъй като детето се разплака, доктор Харис я вдигна и сложи главата ѝ на гърдите си.

— О, миличка, извинявай — рече тя. — Уплаших се, че си сложила нещо в устата си и се давиш.

— Искам вкъщи — хленчеше със странно гласче Кели. — Искам при мама.

Агент Карлсън позвъни на вратата на скромния дом на Лайла Джаксън. Докато пътуваха, той се бе опитал да се свърже с нея по телефона, но домашният непрекъснато даваше заето, а на мобилния никой не отговаряше.

— Поне знаем, че в къщата има някой — рече той. Бе се опитал да спести мъките на тресящата се от нерви Маргарет, като измени разстоянието от три мили с възможно най-високата позволена скорост.

— Тя трябва да си е вкъщи! — рече Маргарет. А когато чу стъпките да приближават вратата, продължи: — Господи, моля те, нека да ни каже нещо важно!

Отвори им майката на Лайла. Топлата усмивка за „добре дошли“ изчезна моментално, когато видя двама непознати на прага. С бързо движение тя затвори частично вратата и пусна веригата.

Преди жената да отвори уста, Карлсън извади документите си и ѝ ги показа.

— Аз съм агент Уолтър Карлсън от ФБР — бодро се представи той. — А това е Маргарет Фроли, майката на отвлечените близнаци. Вашата дъщеря Лайла ѝ е продала рокличките за рождения ден. Току-що бяхме в „Абис“. Госпожа Хауел ни каза, че Лайла си е тръгнала порано, защото не се чувствала добре. Необходимо е спешно да говорим с нея.

Веригата бе свалена и обърканата жена запелтечи някакви извинения.

— Съжалявам. Извинявайте. В днешно време и на моята възраст човек трябва да бъде внимателен. Влезте, моля ви. Влезте! Лайла е на дивана в дневната. Заповядайте!

Дано ни каже нещо важно, молеше се наум Маргарет.

Мили боже, моля те! Моля те! МОЛЯ ТЕ! Тя зърна образа си в огледалото от задната страна на вратата в малкото антре. Беше свила косата си на руло, но вятърът я бе разрошил и сега кичурите падаха по врата ѝ. Под очите ѝ тъмнееха дълбоки сенки, които контрастираха със

смъртно бледата ѝ кожа, а очите ѝ бяха мътни и уморени. Нервен тик разтягаше ъгълчето на устата и изкривяваше лицето ѝ. Беше прехапвала толкова често устната си, че тя бе подута и цепната.

Приличаше на луда. Нищо чудно, че видът ѝ накара жената да заключи вратата, помисли си Маргарет, но моментално забрави как изглежда, когато влезе в дневната и видя свитата на дивана фигура. Лайла носеше любимия си проскубан халат и бе завита с одеяло. Краката ѝ бяха вдигнати на отоманката и пиеше горещ чай. Тя вдигна очи и моментално позна Маргарет Фроли.

— Госпожо Фроли! — възкликна, сетне се наведе да остави чашата на масичката.

— Моля ви, не ставайте — спря я Маргарет. — Извинете ме, че нахлух по този начин, но трябва да говоря с вас. Помните ли какво ми казахте, когато купувах рокличките за рождения ден на близначките?

— Лайла ни разказа всичко — намеси се госпожа Джаксън. — Всъщност тя искаше да отиде в полицията, но моят приятел Джим Гилбърт, който познава човека, за когото дъщеря ми говореше, я посъветва да не го прави.

— Госпожице Джаксън, защо искахте да отидете в полицията и какво възнамерявахте да им кажете? — Тонът на Уолтър Карлсън изискваше незабавен и точен отговор.

Лайла премести поглед от него към Маргарет. Видя стаената надежда в очите ѝ. Тъй като знаеше, че ще я разочарова, се обърна и отговори на Карлсън.

— Онази вечер казах на госпожа Фроли, че продадох дрешки за тригодишни близнаци на жена, която не знаеше кой номер носят децата. След отвлечането издирих името ѝ, но тогава, както каза и майка ми, Джим, който е пенсиониран детектив, ме убеди, че не си заслужава да съобщя това в полицията. Поне той така мислеше. — Тя погледна Маргарет. — Днес сутринта, когато разбрах, че вчера сте идвали в магазина да ме търсите, реших, че трябва да говоря с жената през обедната си почивка.

— Вие знаете къде живее тя? — попита, въздъхвайки тежко Маргарет.

Управителката на магазина твърдеше, че Лайла се оправдала с някаква глупава задача, която трябвало да свърши, помисли си навъсено Карлсън.

— Името ѝ е Анджи. Живее с пазача на голф клуба в бунгалото на територията на клуба. Бях си подготвила история за оправдание — казах, че блузките, които съм ѝ продала, са дефектни. Но пазачът ми обясни каква е работата. Анджи била бавачка и я наели да отиде до Уисконсин с някаква майка и двете ѝ деца. Децата всъщност не били близначета, а породени, едно след друго. Майка им вече пътувала, когато установила, че е забравила един от куфарите и се обадила на Анджи да купи някои неща. Ето защо не е била сигурна за размера на дрешките. Нали разбирате?

Неочаквано краката на Маргарет се подкосиха и омекнаха, тя се свлече на стола срещу дивана. Задънена улица, няма изход, помисли си. Това беше единственият шанс. Затвори очи и за пръв път почувства как надеждата, че ще намери Кати, преди да е станало прекалено късно, започва да я напуска, започва да се изпарява.

Уолтър Карлсън обаче не бе удовлетворен от чутото.

— Когато отидохте там, видяхте ли някакви следи, че в къщата е имало деца, госпожице Джаксън?

Лайла поклати глава.

— Къщичката е доста малка — дневна, трапезария, от лявата страна отделена от кухненския блок с преграда. Вратата към спалнята беше отворена. Сигурна съм, че мъжът беше сам. Жената като че ли бе заминала набързо — не беше много подредено.

— Този Клинт нервен ли беше? — продължи да пита Карлсън.

— Джим Гилбърт познава пазача и приятелката му — намеси се майката на Лайла. — Затова ни каза да зарежем тази работа.

Безполезно е, мислеше си Маргарет. Безполезно и безнадеждно. Чувстваше как напрежението в тялото ѝ се сменя с тъпа болка. „Искам да се прибера у дома — помисли си вяло. — Искам да ида при Кели.“

Тогаво момичето отговори на въпроса на Карлсън.

— Не, не бих казала, че Клинт, или както му е името, беше нервен. Наистина се потеше много, но може би е от онези яки мъже, които просто естествено се потят. — Лицето ѝ придоби изражение на погнуса. — Приятелката му сигурно го полива с цяла каса дезодорант. Вонеше на умрял плъх.

Маргарет я загледа втренчено.

— Какво казахте?

Лайла се почувства неудобно.

— Госпожо Фроли, извинете. Не исках да прозвучи непочтително. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

— Но вие го направихте! — извика Маргарет и лицето ѝ неочаквано се съживи. — Вие току-що го направихте!

Тя скочи от стола, обърна се към Карлсън и веднага видя, че той също бе осъзнал важността на изпуснатата от Лайла на пръв поглед маловажна забележка.

Единственото, което Триш Логан — момичето, гледало близнаците в нощта на отвличането им — си спомняше, бе, че мъжът, сграбчил я отзад, бил много як и вонял гадно на пот.

Въпреки че нямаше търпение да стигне по-скоро до Кейп Код, Пайд Пайпър отдели време да намери пуловер с качулка, който облече под якето си, както и стари тъмни очила, които покриваха почти половината му лице. Отиде с колата си до летището, паркира и влезе в малкия терминал, където намери пилота, който го очакваше. Разговорът им беше кратък. Казаха му, че самолетът е на пистата. Кола с карта на областта щеше да е паркирана на летището в Чатам. Пилотът щеше да остане, за да го върне късно същата вечер.

Точно след час Пайд Пайпър слезе от самолета. Беше седем вечерта. Неочаквано свежият и сух въздух на Кейп Код, както и обсипаното със звезди небе го накараха да се почувства неспокоен. Кой знае защо бе очаквал и тук да е облачно и да вали силен дъжд, какъвто се изливаше над окръг Ню Йорк. Но поне колата бе точно такава, каквато бе поръчал — черен седан среден размер, приличащ на половината коли по пътищата на Америка. Разгледа подробно картата и установи, че не е много далеч от мотела „Раковина и дюна“.

Имаше почти цял час, а може би и повече до срещата с Клинт, помисли си той. Дали Клинт е успял да вземе совалката „Делта“ в пет и половина? Ако я е изпуснал, се е качил на полета в шест на „Ю Ес Еървейс“. Вероятно в момента е в Бостън и взема кола под наем. Пилотът го бе осведомил, че полетът от Бостън до Чатам трае около час и половина. Реши да паркира в близост до мотела и да го изчака.

Когато се обади на Клинт по телефона, му се искаше да го попита какви са номерата на буса, но реши, че това ще го направи подозрителен. Лукас му го бе описал като стар и очукан микробус. Разбира се, че щеше да бъде с регистрационни табели от Кънектикът. Нямаше да е много трудно да го открие на паркинга, реши Пайд Пайпър.

Лукас доста подигравателно му бе описал Клинт и Анджи, но той никога не бе ги виждал. Беше ли необходимо да поема този излишен риск и да идва тук, вместо просто да остави на Клинт да

очисти Анджи и детето? Какво от това, че щеше да запази целия милион за себе си? „Но аз ще мога да спя спокойно само ако всички са мъртви — помисли си той. — Лукас знаеше кой съм. Те не. Как да бъда сигурен обаче, че не е казал на Клинт? Не искам този тип да ме изнудва, да диша във врата ми, след като получи своята част от откупа! Би могло да му хрумне, че съм длъжен да споделя с него и останалите седем милиона!“

Трафикът по шосе 28 беше по-натоварен, отколкото бе очаквал. Кейп Код беше като останалите летни курорти, помисли си. Все повече и повече хора живееха целогодишно тук.

На кого му пука?

Зърна голямата табела „Раковина и дюна“ и светещият надпис „Свободни стаи“ под нея. Външният вид на мотела беше приятен — с бели дъски и зелени капаци. Приличаше на повечето крайпътни мотели, разположени покрай основните магистрали. След входа алеята се разделяше на две. Едната водеше под навеса на рецепцията, другата заобикаляше. Пайд Пайпър зави надясно и пое по алеята, която избягваше регистратурата. Тъй като не искаше да привлеча внимание, караше със скорост, която според него беше нормална, а очите му шареха напред-назад из паркинга в търсене на буса. Не вярваше да го намери отпред, тъй като бе много лесно да го забележат от шосе 28. Обиколи отзад. Там имаше много повече коли, най-вероятно принадлежащи на хората, чиито стаи са на втория етаж. Това беше добра възможност, реши той. Когато намереше буса, щеше да потърси място близо до него, все едно е отседнал в мотела.

Ако Анджи имаше малко мозък, щеше да паркира близо до сградата. Благодарение на светлините от входа номерата на паркиралите коли се виждаха съвсем ясно. Той забави скоростта и колата му се влачеше едва-едва, докато оглеждаше номерата.

Накрая забеляза автомобил, който със сигурност беше нейният — тъмнокафяв бус, поне на десет, а може и на повече години, с вдлъбнатина встрани и номера от Кънектикът. През пет коли от него на следващата редица имаше празно място. Пайд Пайпър паркира там, излезе от седана и отиде да огледа буса отблизо. Светлината беше напълно достатъчна, за да види, че отзад има детска седалка.

Погледна часовника си. Имаше предостатъчно време, а беше зверски гладен. В съседство имаше ресторант за бързо хранене. Защо

не? — запита се, като извади тъмните очила, сложи си ги и прекоси паркинга. Ресторантът беше пълен. Чудесно, реши той. Единственото свободно място на бара беше до шубера. Той седна и посегна към менюто, когато жената до него даде поръчката си за хамбургер, черно кафе и портокалов сок, но за из път.

При звука на гласа ѝ Пайд Пайпър рязко обърна глава. Но още преди да зърне кльощавата жена с права кестенява коса, разпозна агресивния, дрезгав глас, който бе чул по телефона.

Забоде нос в менюто. Знаеше, че не е сбъркал. Това беше тя — Анджи.

Офисът на фирмата за почистване „Рилайъбъл“ се намираше в мазето на къщата на Стан Шафнър. Час след разговора с Джед Марти Мартинсън реши, че трябва да поговори още веднъж с Шафнър. Прегледа показанията, дадени от двамата синове на Стан и от дългогодишните му работнички — жените, които бяха свършили истинската работа по миенето, бърсането на прах и лъскането в дома на семейство Фроли. Всичките свидетелстваха, че докато са били в къщата, никой външен човек не е влизал.

Когато Марти препрочете показанията на служителките на Шафнър, веднага забеляза един пропуск. Никоя от разпитаните не споменаваше, че Стан е наминал, докато са чистели, макар че лично той бе признал, че е направил обичайната си проверка. Ако не смятаха, че е важно да споменат шефа си, беше ли възможно, без да искат, да пропуснат и някой друг? Марти реши, че един личен разговор очи в очи си заслужава усилието.

Стан Шафнър отвори вратата. Той беше нисък, но видимо як мъж в края на петдесетте години, с буйна коса с цвят на морков и живи кафяви очи. Създаваше впечатлението, че вечно бърза. Марти отбеляза, че е облечен с дебело яке за навън. Или се готвеше да излиза, или току-що се бе прибрал.

Веждите му се вдигнаха учудено, когато разпозна посетителя си.

— Влизай, Марти, или трябва да те наричам капитан?

— Марти стига, Стан. Ще ми отделиш ли няколко минути? Няма да те бавя, виждам, че ще излизаш.

— Нищо подобно, върнах се преди три минути. През остатъка от деня ще си стоя тук. Соня ми е оставила бележка, че телефонът е звънял през целия следобед. Налага се да отговоря на съобщенията и да събера поръчките.

Докато Марти го следваше по стълбите към мазето, благодари на съдбата, че жената на Стан не си бе вкъщи. Тя беше всеизвестна

бъбрица и клюкарка и устата, ѝ не млъкваше. Щеше да го засипе с въпроси как върви разследването.

Стените на офиса бяха облицовани с чворести борови дъски, които му напомниха на стаята за почивка на баба му. Голямата коркова дъска за закачане на бележки бе набодена с рисунки и снимки от разни ситуации, възникнали при почистването на къщите.

— Имам няколко нови, Марти — похвали се Стан. — Наистина са смешни. Хвърли им един поглед!

— Не сега — отказа Марти. — Стан, трябва да говорим за къщата на Фроли.

— Добре, но твоите момчета ни разпънаха на кръст след отвличането.

— Знам, но има някои неща, които трябва да уточним. Проследяваме всяко противоречие, без значение колко е обикновено. Влизаш ми в положението, нали?

— Да, разбира се. Надявам се, не се съмняваш, че някой от моите хора те е излъгал. — Наеженият тон на Стан и начинът, по който могъщият му гръден кош неочаквано се развълнува, когато се изпъчи в стола си, напомниха на Марти за разярен наперен петел с накокошинени пера и гребен.

— Не, не подозирам твоите хора, Стан — увери го бързо той. — И най-вероятно следата, която се опитвам да открия, също е повече или по-малко задънена улица. Ще ти го изложа по-накратко — смятаме, че някой е наобиколил къщата и предварително е проучил в коя спалня спят близначките. Както знаеш, къщата е доста по-голяма, отколкото изглежда отвън. Има пет спални, всяка от които е подходяща за малки момиченца. И все пак нашият човек е знаел в коя точно стая са те. Семейство Фроли са се пренесли в къщата на другия ден, след като твоите хора са я почистили. Маргарет Фроли твърди, че никакви непознати не са идвали преди отвличането. Съмнявам се, че някой се е осмелил да се промъкне нелегално за оглед на мястото.

— Искаш да кажеш?...

— Искам да кажа, че похитителите са знаели къде точно да отидат на втория етаж. Смятам, че твоят персонал няма да излъже нарочно, но от друга страна, в показанията си ти ни каза, че към края на деня си минал да провериш как върви работата. А нито един от хората ти не го спомена.

— Сигурно са си мислели, че ги питаш дали някой външен човек не е влизал. Мен ме смятат за част от екипа. Нямам нищо против да говориш с всеки от тях отново. Скоро ще се върнат, за да вземат колите си.

— Знаеше ли някой от вас коя стая са избрали родителите за близначките?

— Всички знаехме. Стийл и Маргарет пристигнаха същата вечер, за да боядисват. Кутиите със синя боя бяха струпани в голямата задна стая, а белият килим беше навит в ъгъла на руло. Бяха донесли дори някои от играчките, помня люлеещото се конче.

— Говорил ли си с някого за това, Стан?

— Само със Соня. Познаваш жена ми, Марти. Тя може да бъде следовател при теб. Ходила е в къщата преди години, когато старата госпожа Кънингам давала някакво благотворително парти. Ако щеш вярвай, дори се опита да ме врънка да я купя, когато старицата си замина от този свят. Казах ѝ да забрави тези налудничави идеи.

Стан Шафнър се усмихна снизходително.

— Соня беше силно развълнувана, когато разбра, че там ще живеят близначета. Интересуваше се в коя стая ще бъдат децата или ще спят в отделни стаи, и дали тапетите на стените са с Пепеляшка, защото тя щяла да избере точно такива. Обясних ѝ, че децата ще спят в една стая, най-голямата, ъгловата, че ще бъде боядисана в небесносиньо и ще има бял килим. После ѝ се сопнах: „А сега ме остави на мира, не мога да изпия една бира с Клинт“.

— С Клинт ли?

— Да, Клинт Даунс. Той е пазач в голф клуба на Данбъри. Познавам го от години. Правим основно почистване в клуба всеки сезон преди отварянето му. Клинт случайно беше наминал, когато се върнах от къщата на Фроли, та го поканих да остане за по бира.

Марти се изправи и докосна с пръсти униформената си шапка.

— Добре, ако се сетиш още нещо, обади ми се.

— Разбира се. Гледам внуците си и се опитвам да си представя какво ще ми е, ако един от тях си отиде. Не мога да си го представя, нито да го преживея.

— Разбирам. — Марти изкачи първите няколко стъпала и се обърна. — Стан... този Даунс. Знаеш ли къде живее?

— Да, в бунгалото на територията на клуба.

— Редовно ли се отбива при теб?

— Не. Искаше да ми съобщи, че си е намерил работа във Флорида и ще напусне скоро. Питаше дали не познавам някого, който би се кандидатира за работата в голф клуба. — Стан се разсмя. — Знам, че Соня може да умори много хора, но Клинт беше достатъчно учтив да се направи, че проявява истински интерес към разказа ми за къщата на Фроли.

— Добре. До скоро.

Докато караше колата си към полицейския участък, Марти мислеше за казаното от Стан. Данбъри не влизаше в неговата юрисдикция, но щеше да се обади на Карлсън да отиде до голф клуба, реши той. И това можеше да се окаже фалшива следа, но след като всички се хващаха за сламка, може би ще е най-правилно да проучат по-внимателно този Клинт.

В събота вечер, облечени с цивилни костюми, опитвайки да се смесят с другите пътници, агентите Шон Уолш и Деймън Филбърн стояха до лентата за багаж на авиокомпания „Галакси Еърлайнс“ в международния терминал за пристигащи пътници на летище „Нюарк Либърти“.

И двамата се държаха като пътници, които след дългия полет нямат търпение да вземат багажа си от лентата. Всъщност наблюдаваха един мъж със слабо лице на средна възраст, който също чакаше своя багаж. Когато мъжът се наведе да вдигне обикновен черен куфар от лентата, те моментално застанаха от двете му страни.

— ФБР — произнесе Уолш. — Ще дойдете ли доброволно с нас, или ще разиграем екшън?

Без да отговори, мъжът кимна и ги последва. Отведоха го в един офис в задната част на терминала, където други агенти пазеха Дани Хамилтън, уплашен двадесетгодишен младеж в униформа на носач на багаж.

Когато мъжът с Уолш и Филбърн видя, че Хамилтън е с белезници, лицето му стана пепелявосиво и каза:

— Няма да кажа нищо. Искам адвокат.

Уолш сложи куфара на масата и отвори ключалките. Извади сгънатите бельо, ризи и панталони и ги натрупа на стола, после с джобното си ножче срязва ръбовете на фалшивото дъно на куфара. Когато го разряза напълно, се показа скритото съдържание на куфара — големи пакети с бял прах.

Шон Уолш се усмихна на куриера.

— Наистина ще ви трябва адвокат.

Уолш и Филбърн не можеха да повярват как се бяха обърнали събитията. Бяха дошли тук, за да поразпитат колегите на Ричи Мейсън и да докопат евентуално някаква информация, която да го свърже с отвличането. Започнаха разпита с Хамилтън и моментално усетиха, че момчето е безпричинно нервно.

Когато го притиснаха по-твърдо към стената, той отрече да знае нещо за отвличането на децата, но призна, че Ричи Мейсън участва в пренасяне на кокаин на летището. Три или четири пъти Ричи му давал по петстотин долара, за да си мълчи. А в късния следобед му се обадил, че ще пристигне пратка, но той няма да бъде там, за да я приеме.

Така че помолил Хамълтън да посрещне куриера на лентата. Щял да го познае, бил го виждал на летището с Ричи и преди. Хамълтън трябвало да каже паролата „Къщата е празна“, така куриерът щял да знае, че е безопасно да му предаде куфара с кокаина. Младежът съобщи също, че Ричи му наредил да скрие куфара в апартамента си и обещал през следващите дни да се свърже с него и да си прибере стоката.

Телефонът на Шон Уолш иззвъня. Той го отвори, чу съобщението и се обърна към Филбърн.

— Мейсън не е в апартамента си в Клифтън. Мисля, че пиленцето е отлетяло.

— Маргарет, и това може да се окаже невярна, заблуждаваща следа — предупреди агент Карлсън, докато караха към бунгалото на пазача Клинт Даунс.

— Не е така — настояваше тя. — Преди да изпадне в безсъзнание, Триш е усетила миризмата на пот, а нападателят бил едър мъж. Знаех си! Знаех си, че ако говоря с продавачката, ще науча нещо важно. Защо не го направих по-рано?

— От ФБР проверяват Даунс — успокои я Карлсън, докато преминаваха през центъра на Данбъри и се отправяха към голф клуба. — Скоро ще знаем дали е замесен в нещо. Но трябва да те предупредя, че ако не си е вкъщи, не можем да влезем в дома му, нямаме заповед. За да не губим време, помолих патрулна кола от Данбъри да ни чака направо там.

Маргарет не отговори. „Защо загуби толкова време, а не отиде веднага в магазина, за да говори с Лайла?“ — упрекваше се тя. Къде ли е сега тази жена Анджи? Дали Кати е с нея?

Над главите им облаците се бяха разбягали, издухани от свежия следобеден ветрец. Но вече минаваше пет и тъмнината настъпваше. Маргарет се обади вкъщи и научи от доктор Харис, че Кели отново е заспала. И че вероятно е била във връзка с Кати, защото кашляла силно.

Лайла Джаксън беше обяснила на Карлсън, че трябва да паркират пред портала за сервизната алея. Когато стигнаха, агентът нареди на Маргарет да го чака в колата.

— Ако този човек е свързан с отвличането, може да бъде опасен.

— Уолтър — каза твърдо Маргарет, — смятам да говоря с него и ще го направя, освен ако не ме спреш със сила. По-добре го приеми.

Патрулната кола спря зад тях и двамата полицаи слязоха, единият имаше сержантски нашивки на куртката си. Те изслушаха краткото обяснение на Карлсън за покупката на дрешките от „Абис“ и съвпадението между впечатлението на бавачката на децата в нощта на

отвлечането им от нападателя с описанието, което бе направила продавачката, дошла в дома на Клинт. И в двата случая ставаше дума за едър мъж, излъчващ силна миризма на пот.

И полицаите се опитаха да убедят Маргарет да чака в колата, но тъй като не успяха, ѝ наредиха да стои зад тях, докато се уверят, че Клинт Даунс няма да окаже съпротива, ще ги пусне да влязат и ще отговори на въпросите им.

Когато стигнаха до бунгалото, на всички стана ясно, че предпазни мерки не са необходими. То беше съвсем тъмно. Отворената врата на гаража зееше и се виждаше, че вътре няма кола. Силно разочарована, Маргарет гледаше как полицаите минават от прозорец на прозорец и осветяват с фенерчетата си вътрешността на къщата. Бил е тук днес следобед около един часа, мислеше си тя. Само преди четири часа! Дали Лайла не го бе уплашила с посещението си? Къде можеше да е отишъл? Къде бе онази жена Анджи?

Маргарет влезе в гаража и светна лампата. Вдясно видя частите от кошарката, която Клинт бе разглобил и подпрял на стената. Размерът на матрака привлече вниманието ѝ. Беше почти двойно по-голям от матрака за единична, стандартна кошарка. Дали е бил купен, за да спят на него две деца? Докато агентът от ФБР и двамата полицаи обикаляха около бунгалото, тя отиде до матрака и зарови лице в него. Леката позната миризма на течност за инхалации „Викс“ изпълни ноздрите ѝ.

Обърна се рязко и извика на полицаите.

— Децата са били тук! Ето къде са ги държали! Но къде са отишли тези хора? Трябва да откриете къде са отвели Кати!

На летище „Логан“ Клинт се насочи право към агенциите за коли под наем. Ужасно притеснен, че няма да успее да наеме кола, ако Анджи е изпразнила картата му, той внимателно разгледа цените, преди да избере най-евтината агенция и най-евтината кола.

„Имам един милион в брой — мислеше си той, — но ако кредитната карта не стигне да платя за колата, ще се наложи да открадна някоя, за да се добера до Кейп.“

Но, слава богу, не се наложи.

— Имате ли карта на окръг Мейн? — попита Клинт.

— Ей ги там.

Служителят махна към рафта, на който бе подредена пълна колекция. Клинт прибра своето копие от фактурата и се отдалечи. Като внимаваше чиновникът да не види каква карта избира, той взе карта на Кейп Код и я мушна в якето си. Двадесет минути по-късно едва напъха тялото си в колата, голяма колкото пудриера. Включи лампичката над главата си и разгледа картата. Беше толкова далеч, колкото си спомняше — на около час и половина шофиране от Бостън. Дано да няма голямо движение по това време на годината, помоли се той.

Клинт запали колата. Анджи му бе подхвърлила, че е идвал в Кейп Код. Не забравя нищо тази жена, ей, помни като слон, помисли си той. Не ѝ беше казал обаче, че е ходил там по работа с Лукас. Лукас бе замислил голям удар през уикенда, така че Клинт отседна в един мотел да изчака. Това му даде възможност да огледа добре мястото и да се запознае с околностите. Сетне ограбиха една къща в Остервил, спомни си Клинт. Предградиято беше богаташко, но не взеха толкова, колкото очакваше Лукас. Всъщност за участието си Клинт получи някакви трохи. Ето защо този път настоя да делят по равно.

Клинт излезе от летището. Картата показваше, че трябва да завие наляво към тунела „Тед Уилямс“ и после да гледа табелите за Кейп Код. Ако се движи правилно, шосе 3 ще го заведе право до моста

„Сейгамор“, мислеше си той. После според картата трябваше да се качи на Мид-Кейп Хайуей до шосе 137, което се пресичаше с шосе 28.

Харесваше му, че времето в Бостън е ясно. Така щеше да е по-лесно да следи знаците. От друга страна, ясното време можеше да се превърне в проблем по-късно, но не чак такъв, че да не може да се справи. Дали да не спре някъде и да телефонира на Анджи, запитва се Клинт. Да я уведоми, че ще пристигне при нея около девет и половина?

Отново я прокле задето бе взела мобилните телефони със себе си.

Няколко минути след като излезе от тунела, Клинт забеляза табела за Кейп Код. „Всъщност може би е по-добре, че нямам телефон — помисли си той. — Анджи си е хитруша, макар и по своя ненормален начин. Току-виж решила, че ще ѝ бъде по-лесно да се отърве сама от детето и да изчезне отново с парите, вместо да стои и да ме чака.“

Мисълта за подобно развитие на нещата го накара да натисне педала на газта до дупка.

През уикендите, когато бе възможно, Джефри Съсекс Банкс пътуваше от Бел Еър до дома си в Палм Спрингс, Калифорния. Тази събота обаче трябваше да остане в Лос Анджелис и когато се върна от партията голф в късния следобед, научи от икономката си, че един агент от ФБР го очаква.

— Даде ми тази визитна картичка, сър. Заповядайте — поднесе му я тя и добави: — Съжалявам.

— Благодаря ти, Кончита.

Беше наел Кончита и Мануел преди много години, по времето, когато се ожени за Тереза. Двойката мексиканци обожаваха жена му и когато осем месеца по-късно узнаха новината, че очаква близнаци, много се зарадваха. Скоро след това Тереза изчезна. Ала всички все още таяха надеждата, че един ден ключът ще се завърти в ключалката и Тереза отново ще се появи.

— Може би е изгубила паметта си, но някой ден най-неочаквано ще си спомни всичко и ще се върне вкъщи с вашите малки момченца. — Кончита често го повтаряше като молитва или утешение. Но добрата мексиканка знаеше, че щом агент на ФБР е тук, това означава или допълнителни въпроси във връзка с изчезването на Тереза, или, което бе още по-лошо, потвърждение, че са намерили останките ѝ.

Джеф се приготви да чуе лоши новини, докато вървеше по коридора към библиотеката си.

Доминик Телеско бе от Главната квартира на ФБР в Лос Анджелис. Работеше като агент от десет години и често четеше статиите в бизнес страницата на „Ел Ей Таймс“ за Джефри Съсекс Банкс, международен банкер, филантроп, хубав мъж с високо положение в обществото, чиято млада бременна съпруга бе изчезнала преди седемнадесет години, докато отивала на курса си за обучение на бъдещи майки.

Телеско знаеше, че Банкс е на петдесет години. Значи, когато жена му е изчезнала, е бил на тридесет и две, колкото него сега,

мислеше си агентът, докато гледаше през прозореца към игрището за голф. Интересно защо не се е оженил повторно? Жените сигурно му се лепят като мухи на мед.

— Господин Телеско?

Малко изненадан, че не бе чул домакина да влиза в стаята, агентът рязко се обърна.

— Господин Банкс, извинявам се. Просто наблюдавах как един играч направи чудесен удар и не ви чух да влизате.

— Обзалагам се, че знам кой е — рече Банкс с лека усмивка. — Повечето от нашите членове не успяват да уцелят дупка шестнадесет. Само един или двама могат да вкарат топка в нея. Моля, седнете.

Двамата мъже се изучаваха мълчаливо. Телеско имаше тъмнокестенява коса и очи, едра фигура и носеше строг костюм на тънки райета, с вратовръзка, разбира се. Банкс пък бе с риза за голф и шорти. Лицето му с аристократични черти беше загоряло от слънцето. Косата му — по-скоро сребриста, отколкото тъмноруса, бе започнала да оредява.

Телеско прецени, че поне на пръв поглед сведенията за притежаваната от Банкс рядка комбинация от авторитет и вежливост са верни.

— За съпругата ми ли става дума? — попита Банкс, преминавайки директно към въпроса.

— Да, сър. Тук съм по повод възможната връзка между нейния и един друг случай. Навярно сте чули за отвличането на близнаците Фроли в Кънектикът?

— Разбира се. Съобщиха, че едното от близначетата е било върнато.

— Така е. — Телеско не сподели с него, че в момента ФБР работеше по версията, че вероятно и второто дете е живо. — Господин Банкс, осведомен ли сте, че Норман Бонд — първият съпруг на жена ви, е в борда на директорите на Си Еф Джи Уай и че този борд гласува да се изплати откупът за момиченцата?

— Да. Знам, че Норман Бонд е в борда на тази компания.

Телеско не пропусна да забележи раздражението в гласа на Банкс.

— Господин Банкс, Норман Бонд е наел на работа бащата на близначките — Стийл Фроли, и го е направил при доста необикновени

обстоятелства. Трима други служители от компанията също са кандидатствали за този пост, но той е предпочел да назначи Фроли. Обърнете внимание, че Стийл Фроли е баща на еднолични близнаци и живее в Риджфийлд, Кънектикът. Норман Бонд и жена му Тереза са живели също в Риджфийлд, когато тя е родила еднолични близнаци.

Джеф Банкс пребледня като смъртник, цялата кръв се отдръпна от лицето му.

— Да не би да подозирате, че Бонд има нещо общо с отвличането на децата?

— Тъй като сте изразили известни съмнения към него във връзка с изчезването на съпругата ви, мислите ли, че Норман Бонд е в състояние да планира и извърши отвличане на деца?

— Норман Бонд е зъл човек — отвърна тъжно Банкс. — Абсолютно сигурен съм, че е отговорен за изчезването на жена ми. Той изпадна в луда ревност при новината, че Тереза отново е бременна с близнаци. След изчезването ѝ животът ми сякаш спря. Не мога да го продължа, докато не науча какво точно се е случило с нея.

— Аз разследвах случая изцяло, сър. Няма никаква, ни най-малка улика, която да свързва Норман Бонд с изчезването на жена ви. Свидетели са го видели същата вечер в Ню Йорк.

— Свидетелите само си мислят, че са го видели в Ню Йорк по това време, или пък е наел някого да свърши работата вместо него. Казах го тогава, повтарям го и сега. Той е отговорен за случилото се с Тереза.

— Говорихме с него миналата седмица. Тогава Бонд нарече вашата съпруга „моята покойна жена“. Зачудихме се дали тези думи са просто случайна езикова грешка, или означават нещо повече.

— Неговата „покойна жена“ ли? — възкликна Джефри Банкс. — Прегледайте бележките си! През всичките изминали години този мъж не спираше да повтаря колко е убеден, че Тереза все още е жива и здрава, просто е избягала от мен, също както била избягала от него. Нито веднъж не е споменал, че е мъртва. Какво всъщност ме питате? Дали би отвлякъл децата на някой друг? На човек, който има това, което Бонд е искал, но не е получил? Бъдете сигурен, че би го сторил. Обзалагам се, че е способен на подобно нещо.

Вече в колата си Доминик Телеско си погледна часовника. На Източния бряг беше малко след седем. Позвъни на Ангъс Самърс в

офиса в Ню Йорк и му предаде разговора си с Банкс.

— Няма да е зле да започнем да дърпаме Бонд за опашката — каза той.

— И аз съм на същото мнение — съгласи се Самърс. — Благодаря.

— Лайла Джаксън ни каза, че гаражът бил празен — обясни агент Карлсън на полицаите от Данбъри. — Съобщи ни също, че докато била в бунгалото, някой си Гас се е обадил на Клинт Даунс. Искала да съобщи за подозренията си по-рано, но един от вашите пенсионирани детективи — Джим Гилбърт, я разубедил. Казали, че познава добре Клинт и приятелката му. Може би Гас е взел Даунс оттук по-рано днес. А Гилбърт може би знае кой е Гас.

Маргарет не можеше да откъсне очи от разглобената кошарка. Ето къде са държали дечицата ѝ, мислеше си. Преградките са толкова високи — като клетка! Сутринта, когато монсеньор Ромни отслужи литургията за Кати, Кели им описа някаква кошарка. Говорела е за тази. Трябваше да се прибере вкъщи, да я разпита. Единствено Кели можеше да каже къде е Кати сега.

Пайд Пайпър остави менюто и слезе от високото столче. Трябваше да разбере къде е отседнала Анджи. Тъй като учудените очи на бармана го проследиха, той извади мобилния телефон от джоба си. Не обичаше да привлича вниманието, затова го отвори и се престори, че отговаря. Сетне излезе навън, като се правеше, че слуша внимателно.

Притаи се в сянката на ресторанта за бързо хранене и изчака Анджи да излезе с книжната торба с храна в ръка. Без да се огледа, тя хукна през паркинга и прекоси тротоара към мотела. Значи имаше намерение да се върне в мотела. Очаква Клинт след около час и половина, съобрази Пайд Пайпър, и сигурно си мисли, че е в безопасност, като се крие тук.

За голямо негово задоволство Анджи отвори вратата на стая на приземния етаж. Чудесно, така по-лесно щеше да я държи под око. Дали да не се върне в ресторанта и да вечеря? Не, по-добре да последва нейния пример и да си поръча храна за из път. Беше седем и половина. С повече късмет Клинт щеше да пристигне между осем и половина и девет.

Капаците на прозореца на стаята на Анджи бяха затворени плътно. Пайд Пайпър разви яката на якето си. С нахлупена качулка и тъмни очила, той мина бавно край стаята, задържайки се под прозореца толкова, колкото да долови накъсания хълцащ плач на дете, което очевидно плачеше от дълго време.

После се върна бързо в ресторанта, поръча си хамбургер и кафе за из път и отново мина покрай мотелската стая на Анджи. Не беше сигурен, че все още чува детето, но музиката от сериала „Всички обичат Реймънд“ го увери, че тя е вътре, гледа телевизия и чака Клинт. Всичко се развиваше съгласно плана.

Гас Свенсън седеше на обичайното си място на бара в „Данбъри Пъб“, когато от двете му страни го подпряха двама мъже.

— ФБР — каза единият. — Стани.

Гас беше на третата си бира.

— Шегувате ли се?

— Хич даже. — Тони Риалто погледна към бармана. — Направи му сметката.

След пет минути Гас бе в полицейския участък на Данбъри.

— Ама какво става? — питаше той. „Трябва да си проясня главата — каза си. — Тези момчета са луди.“

— Къде отиде Клинт Даунс? — изстреля въпроса Риалто.

— Откъде да знам.

— Ти си му се обадил в един и четвърт днес следобед.

— Глупости! В един и четвърт поправях канализацията на кмета. Питайте го, ако не ми вярвате. Той си е вкъщи.

Агент Риалто и Карлсън се спогледаха. Не лъже, казаха погледите им.

— Защо Клинт ще се преструва, че говори с теб? — продължи с въпросите Карлсън.

— Че питайте него! Може би не е искал приятелката му да разбере, че му се обажда някое друго маце.

— Приятелката му? Анджи ли? — попита Риалто.

— Точно тя, пълна откачалка е!

— Кога за последен път видя Клинт?

— Чакайте да се сетя. Днес е събота. Значи снощи сме вечеряли заедно.

— Анджи с вас ли беше?

— Неее. Оправяше се с нейните работи — да гледа деца.

— Кога за последен път я видя?

— Ами, с Клинт излязохме да изпием по няколко бирички и да хапнем бургер в четвъртък вечерта. Анджи беше в къщата, когато

минах да го взема. Гледаше някакво дете. На име Стиви.

— Ти видя ли детето? — Карлсън не успя да скрие вълнението в гласа си.

— Да. Всъщност само го зърнах бегло. Беше го завила с одеяло. Видях главата му отзад.

— Каква на цвят беше косата?

— Тъмна, почти черна. Късо подстригана.

Телефонът на Карлсън иззвъня. На екрана се изписа номера на полицията в Риджфийлд.

— Уолт — започна Мартинсън, — исках да ти се обадя по-рано, но изникна нещо спешно. Тийнейджъри направиха катастрофа, за щастие ще се оправят. Искам да ти дам едно име във връзка със случая на Фроли. Може нищо да не излезе, но мисля, че си струва да провериш. И ето защо...

Още преди Мартинсън да довърши, агент Карлсън беше сигурен, че името, което ще чуе, бе Клинт Даунс.

От другата страна на масата набързо изтрезнелият Гас Свенсън говореше на Тони Риалто:

— Излизал съм да вечерям с Клинт много пъти, от месеци наред. Веднъж, съвсем наскоро, налетях на Анджи в аптеката. Купуваше разни неща, като инхалатор и детски сироп за кашлица, обясни ми, че детето, което гледала, било болно. И аз...

Тъй като агентите го слушаха, Гас с охота разказа всичко, което можеше да си спомни за неотдашните си контакти с Клинт и Анджи.

— В сряда вечерта се обадих на Клинт, исках да се почерпим няколко бирички, но го нямаше. Анджи каза, че отишъл да си търси нова кола. Тя гледаше деца и те се разреваха, така че ме отрязва на бърза ръка.

— Деца ли? — намеси се Карлсън.

— О, грешка! Първо ми се стори, че съм чул две, но не бях сигурен. Когато я попитах, тя просто ми затвори телефона.

— Хайде да уточним нещата. Видял си Анджи за последен път във вторник вечерта, а Клинт — снощи. Така ли?

— Тъй. Взех го и по-късно го върнах. Оплака ми се, че нямало как да се прибере. Анджи била в Уисконсин при децата, които гледала, а той бил продал буса.

— Ти повярва ли му?

— Да ви кажа ли какво си помислих? Кой си продава колата, преди да си е купил друга? Глупаво е, нали?

— Значи си сигурен, че бусът не е бил там снощи?

— Кълна се в Бога! Във вторник вечерта обаче си беше в гаража, а и Анджи си беше у дома с детето, което гледаше.

— Добре. Остани тук, Гас. Веднага ще се върнем.

Агентите излязоха навън и застанаха в коридора.

— Е, какво мислиш, Уолт? — попита развълнувано Риалто.

— Анджи навярно е тръгнала с буса и с Кати. Или са си поделили парите и са се разделили, или той ще се срещне някъде с нея.

— И аз мисля така.

Върнаха в кабинета.

— Гас, да си забелязал Клинт да разполага с повече пари в брой, когато излязохте?

— Не. Дори ме помоли и двата пъти аз да платя.

— Знаеш ли кой друг би го откарал някъде с колата си?

— Представа нямам.

Сержантът от полицията в Данбъри, посетил бунгалото в голф клуба, бе направил свои собствени проучвания. Влезе в офиса точно навреме, за да чуе последния въпрос и да му отговори.

— Клинт Даунс е пътувал с такси от Данбъри до терминала на континенталните авиолинии на летище „Ла Гуардия“ — намеси се той.
— Слязъл е там в пет и половина.

Само преди два часа, помисли си Уолтър Карлсън. Вече затягаха мрежата около него, но дали ще бъдат достатъчно бързи да го хванат, преди да е станало прекалено късно за Кати?

В полицейския участък в Хаянис дежурният сержант Ари Шварц слушаше търпеливо възмутения протест на Дейвид Туми, че на паркинга на неговия мотел не е имало никаква кражба.

— Работя в „Саундвю“ тридесет и две години — пенеше се Туми, — и няма да позволя на някаква си повлекана, без достатъчно мозък в главата си да се погрижи за болното си дете, да лъже Сам Тайрън, че са ѝ откраднали детската седалка, която никога не е имала.

Серлеантът познаваше и харесваше стареца.

— Дейв, успокой се — каза му той. — Ще говоря със Сам. Значи твоят нощен дежурен се кълне, че когато жената е пристигнала, в колата ѝ не е имало детска седалка?

— Абсолютно!

— Ще проверим. Ще установим дали оплакването ѝ е вярно.

Успокоен малко от обещанието, Туми се обърна да си върви, но се поколеба.

— Наистина се тревожа за момченцето. То беше сериозно болно. Имаш ли нещо против да се обадиш в болницата и да разбереш дали са го приели там? Името му е Стиви. Майката се казва Линда Хейгън. Аз също мога да го направя, но на тебе ще ти обърнат повече внимание.

Шварц се ядоса, но не позволи раздразнението да му проличи. Много мило от страна на Дейвид Туми, че се грижи за детето, но да се направи подобна проверка не беше толкова лесно. В Кейп Код имаше много центрове за спешна помощ. Майката би могла да отиде, в който и да е от тях. Можеше да го напомни на Дейв, но вместо това вдигна телефона.

От болницата го увериха, че не са приемали пациент с подобно име в педиатричното отделение.

Макар да нямаше търпение да се прибере, Туми все още се колебаеше.

— Странно. Нещо ме притеснява в тази жена. Хич не ми прилича на майка — промърмори повече на себе си, отколкото на

сержанта. — Ако моят внук беше така болен, дъщеря ми щеше да полудее от тревога. — Старецът сви рамене. — Е, най-добре да си гледам моята работа. Благодаря, сержант.

На четири мили оттам Елси Стоун превъртя ключа във вратата на бялата си къщичка. Отведе Деби в нейния дом в Ярмаут, но отказа поканата на дъщеря си и зет си да остане на вечеря.

— Ще се прибирам, ще си стопля малко зеленчукова супа и ще си я хапна сладко, докато прочета вестника и изгледам новините.

Не че новините бяха нещо, на което можеш да се наслаждаваш, рече си тя, като запали лампата в коридора. Но тъй като отвличането я бе развълнувало, искаше да види дали не са заловили вече тези ужасни хора.

Тя окачи палтото си и отиде направо в дневната, за да включи телевизора. Говорителят в новините от шест и половина тъкмо казваше:

— Според анонимен източник сега ФБР работи върху версията, че Кати Фроли е жива.

— О, слава на бога! — възкликна високо Елси. — Господи, позволи им да намерят твоята бедна загубена овчица.

Като увеличи звука, така че да не изпусне нито дума, тя отиде в кухнята. Докато сипваше от домашната зеленчукова супа в една купа и я слагаше в микровълновата фурна, Елси осъзна, че името Кати се върти в главата ѝ.

— Кати... Кати... Кати... Какво беше това? — зачуди се тя. Къде го бе чула съвсем наскоро?

— Била е там — плачеше Маргарет, а Стийл я държеше в силната си прегръдка. — Видях кошарката, в която са държали децата. Матракът миришеше на „Викс“, също като пижамката на Кели, когато я върнаха. През цялото време децата са били толкова близо до нас, Стийл! Съвсем близо. Жената, купила дрешките онази вечер, е същата, която сега държи Кати. Детето е болно. Болно е! Кати е много болна!

Кен Линч, полицаи новобранец от полицията в Данбъри, закара Маргарет у тях и с изненада видя, че кварталът отново гъмжи от коли на медиите. Хванал я под ръка, той бързо отведе жената в къщата. Съпругът ѝ побърза да я прегърне и утеши. Чувствайки се безполезен, младият полицаи влезе в дневната, където се огледа.

Сигурно тук бавачката е говорила по телефона, преди едната от близначките да се разплаче, помисли си той. Очите му поглъщаха всички детайли, така че да може да ги опише на жена си, и тогава видя куклите в центъра на стаята. Две еднакви кукли, покрити с едно и също одеяло, ръчичките им се докосваха. Една кукленска масичка със столчета пред камината бе подредена за чай. Край масичката седяха две еднакви мечета и се гледаха.

— Мамо, мамо!

Кен чу развълнуван вик от горния етаж, сетне бързи стъпки се затичаха по стълбата. Малкото момиченце се хвърли в прегръдката на майка си. Чувствайки се неудобно, като воайор, той се трогна от болката на майката, която прегръщаше дъщеричката си.

А това сигурно е детската лекарка, реши полицаият, когато една по-възрастна жена с посребрена коса бързо слезе по стълбите.

Маргарет остави Кели на пода и клекна до нея, с ръце върху раменцата ѝ.

— Кели — каза тихо тя. — Говори ли отново с Кати?

Момиченцето кимна.

— Тя иска да си дойде вкъщи.

— Знам, скъпа, знам, че иска. И аз също искам, както и ти. Знаеш ли къде е сега? Тя каза ли ти?

— Да, мамо. Казах го на татко. И на доктор Силвия. Сега казвам и на теб: Кати е в стария Кейп Код.

Маргарет въздъхна и поклати глава.

— О, скъпа, когато тази сутрин дойде в леглото ми, аз говорих за Кейп Код. Ето как си чула това име. Кати сигурно ти е казала някое друго място. Можеш ли да я попиташ сега?

— Сега Кати е дълбоко заспала. — С обидено изражение Кели се обърна и мина покрай полицай Линч, та да седне на пода при куклите. Докато Линч я гледаше зяпнал, малката каза: — Все пак ти си в стария Кейп Код.

Колкото и да се напрягаше да чуе още нещо, младият полицай не можа да разбере нито дума от несвързаните безсмислици, които момиченцето шептеше.

След като изяде хамбургера и изпи кафето, Анджи се почувства малко по-добре. „Уф, не знаех, че съм била толкова гладна“, помисли си гневно тя, докато се протягаше на удобния стол в мотелската стая, без да обръща внимание на Кати. Сокът, който ѝ бе взела, стоеше непокътнат, детето лежеше на леглото със затворени очи.

Трябваше да я измъкне бързо от „Макдоналдс“, защото онази любопитна стара гарга — чистачката, я заговори, помисли си Анджи, припомняйки си изминалия труден ден.

„Как се казваш, момченце?“ „Кати. Казвам се Стиви.“ „О, и моята внучка си има въображаем приятел.“ И през цялото време на масата лежеше вестник със снимката на близначките. Господи, ако тази баба бе погледнала по-отблизо, щеше веднага да повика ченгетата.

Кога ли ще дойде Клинт? — питаше се тя. Някъде около девет трябва да е тук. Гласът му звучеше огорчено. Трябваше да му остави малко пари. Но какво пък, не е малък, ще се справи. Е, вярно сбърка, като използва кредитната му карта, за да купи дрешките в „Абис“. Трябваше да плати в брой с парите, които Лукас ѝ даде. Както и да е, вече е късно да се тревожи за това. Тук е в безопасност. Каквато и кола да е взел Клинт, вероятно ще я захвърли, а после ще открадне друга, за да се измъкнат от Кейп Код.

А след това — един милион само за тях. *Един милион кинта!* Наистина ще си направи пластична операция, обеща си Анджи и посегна към дистанционното на телевизора. После погледна към леглото. И повече никакви идиотски идеи да си има дете! Децата са прекалено голямо бреме и носят само тревоги.

Представителите на различните законови служби се бяха събрали в полицейския участък на Данбъри. Тук, в конферентната зала, бяха агентите Тони Риалто и Уолтър Карлсън, капитан Дъвед Гънтър и шефът на градската полиция.

— Вече сме напълно сигурни, че Клинт Даунс и Лукас Ул са лежали в една и съща килия в „Атика“ — започна Риалто. — И двамата са нарушили гаранцията си скоро след излизането от затвора, присвоили са си нови самоличности и някак си са успели да останат извън обсега на полицейския радар през всички изминали години. Сега вече сме наясно как с кредитната карта на Бейли е наета кола от „Ексел“. Лукас е знаел номера ѝ, тъй като често е возил Бейли, а той му е плащал с кредитна карта.

Риалто бе отказал пушенето, когато бе на деветнадесет, но сега откри, че неистово копнее да запали цигара.

— Според Гас Свенсън Анджи е живяла с Даунс през последните седем или осем години — продължи той. — За нещастие няма нито една тяхна снимка в бунгалото. Мога да се обзаложа, че старата моментална снимка на Даунс, с която разполагаме, вече няма нищо общо с него. Така че ще дадем на медиите описание на двамата и портрет, направен по указания на очевидци.

— Има изтичане на информация — обади се Карлсън. — Вече се разпространяват слухове, че Кати е жива. Ще коментираме ли това?

— Все още не. Страхувам се потвърждението ни, че смятаме детето за живо, да не произнесе смъртната му присъда. Засега Клинт и Анджи може би още не подозират, че сме ги разкрили и ги търсим. Но скоро ще научат. И ако осъзнаят, че всяко ченге в Америка ще се вглежда внимателно във всяко тригодишно хлапе, може да изпаднат в паника и да решат да се отърват от Кати. Докато мислят, че я смятаме за мъртва, вероятно ще се опитат да пътуват като семейство за прикритие.

— Маргарет Фроли се кълне, че близначките осъществяват телепатична връзка помежду си — заяви Карлсън. — Надявам се, да се чуем скоро. Ако Кели каже нещо важно, тя ще ми го съобщи веднага. Дали полицаят, който я заведе у тях, все още е там?

— Сигурно става дума за Кен Линч — рече шефът на полицията в Данбъри. — Докладва ми, че си е тръгнал от Фроли. — Той вдигна телефона на бюрото си. — Съобщете по радиото на Линч да дойде тук.

След петнадесет минути младият полицаи влезе в залата.

— Действително Кели е във връзка със сестра си, кълна се — съобщи им развълнувано той. — Бях там, когато тя настояваше, че Кати е в Кейп Код.

Движението по моста „Сейгамор“ не беше натоварено. След като прекоси канала, Клинт подкара с нарастващо внимание, като постоянно проверяваше показанията на спидометъра, за да не превиши скоростта. Преди малко едва се измъкна от един полицаи на шосе 31 — можеше да го спре, защото караше със седемдесет в зона с ограничение за петдесет и пет мили.

Погледна часовника си. Беше точно осем. Имаше поне още четиридесет минути, докато стигне, помисли си. Включи радиото точно навреме, за да чуе развълнувания клас на репортера:

— До медиите стигнаха слухове, че предсмъртното писмо на самоубиеца, в което се твърдеше, че Кати Фроли е мъртва, вероятно е фалшиво. Властите нито потвърждават, нито отричат, но току-що официално ни съобщиха имената на двамата заподозрени в отвличането на близначките Фроли.

Клинт почувства как започна да го избива пот.

— Издадена е заповед за арестуването на бившият затворник на име Ралф Хъдсън. Той използва името Клинт Даунс и под него напоследък е работил като пазач в голф клуба в Данбъри. В заповедта за арест е споменато и името на приятелката му Анджи Еймс. За последно Даунс е бил видян на летище „Ла Гуардия“ малко след пет следобед. Анджи Еймс е в неизвестност от вторник вечерта. Вероятно кара стар тъмнокафяв микробус с регистрационни номера от Кънектикът...

„Не им отне много време да ме проследят до совалката — помисли си паникьосано Клинт. — Следващото е да открият агенцията за коли под наем и да получат описанието на тази кола. Трябва да се отърва моментално от нея.“ Той слезе от моста на магистралата „Мид-Кейп“. Добре поне, че се сети да пита за карта на Мейн. Това може да му спечели малко време. Трябваше да помисли. Какво да прави?

Най-умното е да се възползва от шанса си и да остане на магистралата. Колкото по-близо до Чатам, толкова по-добре. Ако

ченгетата подозират, че са в Кейп, ще започнат да проверяват мотелите. Ако вече не са започнали да го правят, сети се ядосано той.

Очите му шареха по пътя в търсене на полицейски коли. Пейзажът стана по-познат, когато стигна до изход 5 за Сентървил. Точно тук бяха свършили онази далавера. Изход 8 за Денис и Ярмаут. Пътуването му се стори безкрайно, докато най-сетне стигна изход 11 за Харуич и Брюстър и зави по шосе 137. Вече бе почти в Чатам, каза си Клинт, опитвайки да се успокои. Време беше да изхвърли тази кола и тогава се появи златна възможност — кинокомплекс с претъпкан паркинг.

Десет минути по-късно, паркирал през две редици коли, той наблюдаваше двама тийнейджъри — момче и момиче, които оставиха един икономичен клас седан и влязоха във фоайето на киното. Клинт слезе от колата под наем и ги последва вътре, като се мушна в ъгъла, докато те се наредиха на опашката за билети. Изчака да види как контролърът скъса билетите им, а когато изчезнаха в салона, излезе навън. Дори не бяха се постарали да заключат вратата, помисли си Клинт, когато натисна дръжката. Твърде лесно, маце, няма тръпка! Влезе в колата и изчака няколко секунди, за да се увери, че наоколо няма никой.

Наведе се под контролното табло и със сръчно тренирано движение съедини двете жици. Звукът на запаления мотор му вдъхна отново чувство за сигурност, беше го позагубил след онези ужасни новини по радиото. Той запали фаровете, включи на скорост и навлезе в последната фаза от пътуването си към Чатам.

— Защо Кели е толкова тиха, Силвия? — попита Маргарет със страх в гласа.

Момиченцето седеше в скута на Стийл със затворени очи.

— Тя реагира на всичко, което става с Кати. — Силвия Харис се опита да прозвучи убедително. — Дори проявява алергична реакция към нещо. — Лекарката се протегна и нави ръкавчето на Кели, след което прехапа устни. Ощипаното място беше станало виолетово, но не него искаше да покаже на Маргарет. По ръката на Кели се бяха появили червени петна.

Маргарет се взря в тях, после отново обърна очи към доктор Харис и Стийл.

— Кели не е алергична — възрази тя. — Това е едно от малкото неща, по които се различават с Кати. Възможно ли е в момента при Кати да е налице някакъв вид алергична реакция?

Настоятелният ѝ тон изискваше отговор.

— Мардж, Силвия и аз вече говорихме за това — каза Стийл. — Започваме да вярваме, че Кати е получила алергична реакция към нещо, което са ѝ дали. Вероятно някакво лекарство.

— Нали не мислите?... Не! Само не пеницилин! Силвия, помниш ли колко силна алергична реакция прояви Кати само от капките пеницилин за теста? Цялата стана на червени петна, ръката ѝ се поду. Тогава ми каза, че ако ѝ сложиш инжекция, можеш да я убиеш.

— Маргарет, не можем да сме сигурни от какво е. — Силвия се опитваше да скрие страха си. — Дори прекалено много аспириин може да предизвика реакция.

Маргарет всеки миг ще рухне, на края на силите си е, мислеше си тя. А сега и нова тревога, толкова страшна, че самата мисъл за нея я изпълваше с ужас. Кели ставаше все по-апатична. Беше ли възможно жизнените функции на Кати и Кели да са така свързани, че ако нещо се случи с едната, другата да я последва?

Силвия вече бе споделила тази ужасна възможност със Стийл. Видя, че същата мисъл мина и през ума на Маргарет. Както седеше на дивана до мъжа си, тя посегна и взе детето.

— Миличка — започна да умолява дъщеря си, — говори на Кати. Попитай я къде е. Кажй й, че мама и татко я обичат.

Кели отвори очи.

— Тя не може да ме чуе — прошепна сънливо.

— Защо, скъпа? Защо не може да те чуе? — попита баща й.

— Не може да се събуди повече — пророни Кели с въздишка и като се сви в поза на зародиш в ръцете на Маргарет, отново заспа.

Свит в колата, Пайд Пайпър слушаше радиото. Последните новини, повтаряни на всеки няколко минути, съобщаваха, че Кати Фроли може би все още е жива. Издирваха се двама заподозрени — бивш затворник на име Клинт Даунс и неговата приятелка Анджи Еймс. Жената най-вероятно пътуваше с дванадесетгодишен тъмнокафяв микробус „Шевролет“ с номера от Кънектикът.

След като първият момент на паника отмина, Пайд Пайпър пресметна трезво възможностите си. Можеше да отиде до летището и да се качи на самолета, това вероятно бе най-умното, което можеше да направи. Но все пак съществуваше възможност, макар и съвсем малка, Лукас да е разкрил самоличността му пред Клинт Даунс. В случай че федералните арестуват Клинт, той не би се поколебал да го предаде за полека присъда. Не можеше да поеме подобен риск.

На паркинга пристигаха и си тръгваха коли. С малко повече късмет щеше да види Клинт, преди да стигне до стаята на Анджи. Трябва пръв да говори с него.

Час по-късно търпението му бе възнаградено. Един седан бавно се пъкна в паркинга, премина покрай едната редица коли, после покрай другата, сетне спря на празното място близо до буса на Анджи. Едър и тежък мъж излезе от колата. Само за миг Пайд Пайпър също се измъкна от своята и бързо се озова до него. Клинт се обърна, ръката му посегна към джоба на якето.

— Няма нужда да вадиш пистолета — изрече Пайд Пайпър. — Дошъл съм да ти помогна. Планът ти е неосъществим. Не можеш да продължиш с този бус.

Стреснатият поглед на Клинт бе заменен от лукаво разбиране.

— Значи ти си Пайд Пайпър.

— Да.

— След всички рискове, които поех, време беше да се срещнем. Кой си ти?

О, той не знае кой съм, осъзна Пайд Пайпър, но вече бе много късно. Трябваше да се сети по-рано. Трябваше да вярва повече на Лукас, той не би го издал.

— Жената е вътре — посочи стаята на Анджи. — Кажи й, че съм тук, за да ви помогна да избягате. Каква кола караш?

— Задигнах я от един паркинг. Собствениците отидоха на кино. Поне няколко часа ще съм в безопасност.

— Тогава товари жената и детето на тази кола и се махай оттук. Постъпи с тях както сметнеш за необходимо. Аз ще те следвам и след като приключиш, ще те кача на моя самолет. Ще те оставя в Канада.

Клинт кимна.

— Тъпата кучка е виновна, тя развали всичко.

— Все още не до края — увери го Пайд Пайпър, — но я разкарай оттук, преди да е станало наистина прекалено късно.

Шофьорът на таксито, закарал Клинт до летище „Ла Гуардия“, бе в полицейския участък в Данбъри.

— Мъжът, когото взех от сервизната алея на голф клуба, носеше само една малка чанта — разказваше той на агентите от ФБР и на шефа на полицията. — Плати ми с кредитна карта. Остави дребен бакшиш. И да е имал пари, не съм ги видял.

— Сигурно Анджи е отнесла парите от откупа с буса — рече Карлсън на Риалто. — Явно двамата ще се срещнат някъде.

Риалто кимна.

— Случайно да разбрахте къде отива? — попита повторно Карлсън. Вече беше задал този въпрос на шофьора, но все се надяваше, че човекът ще се сети за някоя подробност, която да му помогне.

— Просто ми нареди да го оставя на изхода за континентални авиолинии. Само това каза.

— Използва ли мобилен телефон?

— Не. И не пророни нито дума, като изключим указанието къде да го закарам.

— Добре. Благодаря. — Объркан, Карлсън погледна часовника. След като Лайла Джаксън бе отишла в бунгалото, Клинт се е досетил, че е само въпрос на време и полицията да стигне до него, мислеше си той. Дали се е срещнал с Анджи на „Ла Гуардия“? Или е взел друго такси, може би до летище „Кенеди“, за да се качи на някой презокеански полет? Ами Кати? Какво е станало с Кати?

Карлсън знаеше, че Рон Алън, агентът от ФБР, който отговаряше за летищата „Ла Гуардия“ и „Кенеди“, вече бе наредил да се проведат разследвания и на двете места. Ако Клинт е бил вписан като пътник на някой самолет, скоро щеше да го научи.

Петнадесет минути по-късно се обади Алън.

— Даунс е взел совалката за Бостън в шест — докладва кратко той. — Сигнализирах на нашите момчета да си отварят очите на

летище „Логан“.

— Трябва да се опитаме да я държим будна — каза доктор Харис, без повече да крие тревогата в гласа си. — Пусни я долу, Маргарет! Хвани я за ръката. Ти също, Стийл! Накарайте я да върви.

Маргарет се подчини с побелели от страх устни.

— Ела, Кели, ела, миличка — настоя тя. — Ти, татко, аз и Кати обичаме да се разхождаме заедно, помниш, нали? Хайде, скъпа.

— Не мога... Не... не искам... — Гласът на Кели беше раздразнен и сънлив.

— Кели, хайде кажи на Кати да се събуди — настояваше доктор Харис.

Главата на Кели клюмна на гърдите ѝ и тя започна да се тресе цялата.

— Не... не... Махай се, Мона!

— Кели, какво има?

„О, господи, помогни ми! — проплака от дън душа Маргарет. — Помогни ми да стигна до Кати. Тази жена, Анджи, трябва да е същата, която Кели нарича Мона.“

— Кели, какво прави Мона на Кати? — попита отчаяно тя. Препъвайки се между баща си и майка си, поддържана от тях, Кели прошепна:

— Мона пее. — Гласът ѝ трепна и тя запя: — *Никога повече старият Кейп Код.*

— Страхувам се, че ще ме помислят за някоя от онези, които държат да видят имената си във вестника — сподели Елси Стоун с дъщеря си. Държеше телефона в едната си ръка, а вестник „Кейп Код Таймс“ в другата. На телевизионния екран снимките на близначките Фроли се въртяха отново и отново.

— Жената ми каза, че детето е момченце, но сега съм сигурна, че беше момиче. И знаеш ли, Сузи, Бог ми е свидетел, кълна се, че детето беше Кати Фроли. Наистина имаше качулка на главата и под нея се подаваше малко тъмнокестенява коса, но сега, като се замисля, се сещам, че косата ми се видя някак фалшива. Разбираш какво искам да кажа. Както когато ти забеляза колко нескопосно се бе боядисал чичо ти Рей. А като го попитах за името, детето първо каза Кати, но тогава жената направи гримаса и детето... ох, то, горкото, изглеждаше много уплашено и се поправи — че се казва Стиви.

— Мамо — прекъсна я Сузи. — Сигурна ли си, че не си измисляш? Да не си сънувала цялата тази история? — Тя погледна съпруга си и сви безпомощно рамене. След като сложиха Деби да спи, двамата седнаха да вечерят. Сега агнешкото филе в чинията ѝ изстиваше, а Винс — съпругът ѝ, заплашително прокарваше ръка през шията си.

Винс наистина обичаше своята тъща, но не харесваше склонността ѝ „да повтаря като развалена грамофонна плоча“.

— Не искам да ме сметнат за някоя глупачка, но само си представи, че...

— Мамо, ще ти кажа какво да направиш, а след това ще затворя и ще седна на масата, преди Винс да получи сърдечен удар. Обади се в полицията в Барнстейбъл. Разкажи им дума по дума същото, което каза на мен, и остави всичко в техните ръце. Обичам те, мамо. Деби си е прекарала днес при теб чудесно, а курабийките, които донесе вкъщи, са върхът. Чао, мамо.

Елси Стоун задържа слушалката в ръката си, докато се чудеше какво да направи. „Дали да се обади на типстър-телефона^[1] или в полицията?“ — чудеше се тя. Сигурно получават много налудничави обаждания на типстър-телефона.

„Ако не желаете да се обадите, моля затворете.“ Звученето на компютърния глас подейства като катализатор за решението на Елси.

— Искам да се обадя — заяви тя. Натисна бутона за изключване, изчака един миг, сетне натисна, бутона за разговор и набра номера.

Когато друг компютърен глас я попита за града и щата, тя отвърна бързо: Барнстейбъл, Масачузетс.

— Повтарям, Барнстейбъл, Масачузетс — повтори механичният глас.

Елси Стоун неочаквано осъзна, че ако сведението, което иска да предаде, е свързано със случая „Фроли“, тогава е много важно да го получат точните хора, при това бързо, затова рече:

— Точно така, и, за бога, не ми губете времето!

— Служебен или домашен телефон? — попита компютърният глас.

— Свържете ме с полицейския участък в Барнстейбъл.

— Полицейски участък в Барнстейбъл, така ли?

— Да. Да, да.

След кратка пауза един човешки глас попита:

— Спешно ли е, госпожо?

— Свържете ме с полицейския участък.

— Веднага.

— Полицейски участък Барнстейбъл, сержант Шварц слуша.

— Сержант, казвам се Елси Стоун. — Неувереността ѝ се бе изпарила. — Работя в „Макдоналдс“, близо до търговския център. Почти сигурна съм, че тази сутрин видях Кати Фроли там и... — И тя започна да описва събитията от сутринта.

В участъка всички говореха за последните новини по случая „Фроли“. Сега, докато слушаше, сержант Шварц сравни историята на Елси Стоун с описанието, което Дейвид Туми бе дал за жената с несъществуващата кражба в мотел „Саундвю“.

— Детето е казало, че се казва Кати, а после се е поправило и е казало Стиви, така ли? — уточни той.

— Да. През целия ден това ме притесняваше, докато не разгледах добре снимката във вестника и не видях снимката по телевизията. Същото лице! Кълна се в безсмъртната си душа, лицето беше същото, а тя каза, че името ѝ е Кати. Надявам се, че няма да ме вземете за луда.

— Не, госпожо Стоун. Няма да ви сметна за луда. Веднага ще се обадя на ФБР. Моля ви, не затваряйте. Те може би ще искат да говорят с вас.

---

[1] Специален безплатен телефон, на който да се обаждат хора с информация за престъпления. — Б.пр. ↑

— Уолтър, обажда се Стийл Фроли. Кати е в Кейп Код. Трябва да започнете да търсите там!

— Стийл, тъкмо щях да ти звъня. Знаем, че Даунс е взел совалката за Бостън, но когато е наел кола, е попитал за карта на окръг Мейн.

— Забрави Мейн! Кели се опитва още от вчера да ни каже, че Кати е в Кейп Код. Но ние пропуснахме нещо и то бе, че тя не каза просто Кейп Код. Тя се опитва да пее онази песен — „Старият Кейп Код“. Няма откъде да я знае! Жената, която близначките наричат Мона, я пее в момента на Кати. Повярвай ми. Моля те, повярвай ми!

— Стийл, спокойно. Ще възложим на нашите хора да пуснат специален бюлетин в Кейп Код, но имаме доказателства, че преди час и половина Клинт Даунс е стоял на гишето за коли под наем на летище „Логан“ и е искал карта на Мейн. Научихме повече за приятелката му, Анджи. Тя е отраснала в Мейн. Може би се е скрила там при приятели.

— Не! Кати е в Кейп Код! Разбери го!

— Почакай малко, Стийл. Трябва да се обадя по телефона, търсят ме. — Карлсън остави Стийл на изчакване, отговори на другото обаждане и слуша мълчаливо около минута. Когато затвори, се върна на линията, на която чакаше Стийл.

— Може би си прав. Очевидец твърди, че тази сутрин е видял Кати в „Макдоналдс“ в Хаянис. Веднага започваме претърсването на района. Самолет на ФБР ще вземе Риалто и мен след петнадесет минути.

— Идваме с вас.

След като окачи слушалката, Стийл се върна тичешком в дневната, където Маргарет и доктор Силвия насилваха Кели да върви напред-назад с тях.

— Кати е била видяна в Кейп Код тази сутрин — извика той. — Ще летим веднага натам.

— *Ти най-сетне си тук, в стария Кейп Код* — пееше Анджи, обгръщайки с ръце врата на Клинт. — Боже, знаеш ли колко ми липсваше, пич!

— Така ли? — Клинт щеше да я отблъсне от себе си, но си спомни, че не бива да събужда подозренията ѝ. Затова също я прегърна. — Познай ти пък на кого липсваше, кукличке!

— Клинт, знам, че си бесен, задето избягах с парите, но започнах да се тревожа, че някой ще те свърже с Лукас, и затова реших, че е по-добре аз да се изпаря оттам.

— Добре, добре. Всичко е наред. Сега трябва да се махаме оттук. Слуша ли радиото?

— Не. Гледах „Всички обичат Реймънд“. Дадох на детето още сироп за кашлица и проклетницата най-накрая заспа.

Клинт хвърли поглед към Кати, която лежеше на леглото с една обувка, а влажната ѝ коса бе полепнала по лицето. Не можа да се сдържи и да не каже:

— Ако се бяхме движили по плана, сега това хлапе щеше да си бъде вкъщи. А ние щяхме да сме на път за Флорида с половин милион в джоба и полицията нямаше да е по петите ни.

За съжаление не видя изражението на Анджи. То щеше да му подсказва, че тя току-що е осъзнала грешката си да му каже къде е отседнала.

— Какво те кара да мислиш, че полицията е по петите ни? — изсъска тя.

— Слушай радиото! Превключи каналите! Забрави тъпите си сериали! Ти си звезда, кукличке! И да ти харесва, и да не ти харесва, вече си звезда в новините.

С преднамерено бавно движение Анджи изключи телевизора.

— Е? Какво според теб трябва да направим?

— Имам безопасна кола. Махаме се оттук и изхвърляме детето някъде, където да не могат да го намерят. След това се изпаряваме от

Кейп Код.

— Но ние смятахме да се отървем от детето и от буса!

— Буса ще оставим тук.

Бе се регистрирала в мотела под истинското си име, спомни си Анджи. Ако наистина ги търсеха, скоро щяха да са тук. Но не беше необходимо Клинт да го знае. Сигурна беше, че я лъже. Криеше нещо. Беше кисел и сърдит, а от опит знаеше, че когато Клинт е вкиснат, става гаден.

Май иска да се отърве от мен, неочаквано прозря тя.

— Клинт, скъпи — започна нежно да му се умилква. — Онова ченге в Хаянис знае номерата на буса. Сигурно вече всяко ченге в Кейп Код е уведомено, че днес следобед съм била в Хаянис. Така че ще търсят този бус. Ако го намерят на паркинга, веднага ще разберат, че не сме могли да отидем много надалеч. Някога работех на пристанището, което е на не повече от пет минути път оттук, и знам, че по това време на годината е затворено. Предлагам да отида с буса и детето на вълнолома, да скоча от колата в движение и да я оставя да цамбурне във водата. Достатъчно дълбоко е и ще потъне. Няма да я намерят с месеци. Хайде, скъпи, да не губим време.

Тя видя как Клинт погледна колебливо към прозореца. И с ужас осъзна, че навън имаше още някой. И че Клинт не е дошъл тук, за да избяга с нея, а да я убие.

— Клинт, нали знаеш, че мога да чета в теб като в отворена книга — рече с лукава усмивка Анджи. — Ядосан си ми, че се отървах от Лукас и избягах. Може и да си прав. Но може и да не си. Я ми кажи нещо. Пайд Пайпър с теб ли е?

По лицето му можеше да прочете, че е познала. Клинт понечи да отговори, но тя го прекъсна.

— Не ми отговаряй, защото знам. Ти видя ли се с него?

— Да.

— Знаеш ли кой е?

— Не, но ми изглежда познат. Струва ми се, че съм го виждал и преди. Не се сецам къде обаче. Но ще си спомня.

— Значи си в състояние да го идентифицираш?

— Да.

— Наистина ли мислиш, че сега, след като си го видял, ще те остави жив? Ще ти го кажа ясно — няма! Обзалагам се, че те е

посъветвал да се отървеш от мен и от детето, за да си бъдете другарчета. Няма да стане обаче. Повярвай ми! По-добре се довери на мен. Можем да се измъкнем и ще имаме с половин милион повече, отколкото, ако деляхме с Лукас. След това ще открием кой е този човек и ще започнем да му напомняме, че заслушваме по-голям дял, защото иначе... Нали се сецаш?

Гневът изчезна от лицето на Клинт. „Мога винаги да го въртя на малкия си пръст — помисли си Анджи. — Толкова е тъп! А след като се сети кой е този мъж — ще си уредим живота.“

— Скъпи — продължи тя. — Ти вземи куфара. Сложи го в колата, с която си дошъл. Чакай малко — на твое име ли я нае?

— Не, но сега, след като ме търсят, ще проследят кредитната ми карта и ще открият агенцията. Аз обаче постъпих умно. Помолих за карта на окръг Мейн, а след това смених колата пред едно кино.

— Браво на теб! Чудесно. Аз ще нося детето. Ти — парите. Да се махаме! Пайд Пайпър смята ли да ни последва?

— Да. Предложи ми да ме откара с неговата кола до място, където го чака самолет.

— Но ние — продължи Анджи, — след като потопим буса, ще се измъкнем с твоята кола. Мислиш ли, че ще ни преследва и ще рискува полицаите да го спрат? Ще напуснем Кейп Код. Пак ще сменим колата и ще караме до Канада, а оттам ще вземем самолет и ще изчезнем.

Клинт помисли за миг, сетне кимна.

— Добре. Вземи детето.

Когато вдигна Кати, тя забеляза, че е само с една обувка.

И какво от това, много важно, помисли си. Скоро няма да има нужда от обувки.

След три минути, в девет и тридесет и пет, Кати бе завита в одеяло и лежеше на пода на буса. Анджи го изкара от паркинга на мотела. Клинт я следваше в откраднатата кола. Точно зад тях, без да знае, че отново са се сдушили и играят в един отбор, ги следваше Пайд Пайпър. Защо тя е с буса? — запита се той. Нали беше наредил на Клинт да направи друго? Но той носеше куфара, значи парите бяха у него.

— Сега или всичко, или нищо — изрече на глас Пайд Пайпър, като зае мястото си на опашката на смъртоносната процесия.

Полицай Сам Тайрън пристигна в мотел „Саундвю“ двадесет минути след като получи краткото телефонно обаждане от полицейския участък в Барнстейбъл. На път за там той сърдито се упрекуваше, че не се вслуша в инстинкта си да проучи жената, която бе спрял заради липсата на детска седалка в колата ѝ.

Дори му мина през ума, че не прилича много на снимката в книжката. Но нямаше намерение да споделя тази информация със своите началници.

Сам пристигна и намери мотела, пълен с полиция. Новината, че втората близначка Фроли не само е жива, но е била забелязана в Хаянис, бе вдигнала на крак и довела тук всички полицейски чиновове. Правеха оглед на мотелската стая, където жената се бе регистрирала под името Линда Хейгън. Банкнотите от двадесет долара, които се въргаляха под леглото, бяха убедително доказателство, че наистина тук се е крила похитителката. Само преди няколко часа Кати Фроли бе лежала на това легло.

Силно развълнуваният Дейвид Туми бе повикан от нощния дежурен и се бе върнал в мотела.

— Казвам ви, детето беше много, много болно — обясняваше разпалено той. — Сигурен съм, че не бе прегледано от доктор. Кашляше и хъреше, и хъркаше, и би трябвало спешно да бъде заведено в болница. Най-добре да го намерите скоро, иначе ще бъде късно. Имам предвид, че...

— Кога го видяхте за последен път? — прекъсна го нетърпеливо шефът на полицията в Барнстейбъл.

— Трябва да е било около дванадесет и половина. Не знам по кое време се е измъкнала оттук.

Значи седем часа и половина, пресметна Сам Тайрън. Може вече да е стигнала до Канада.

Шефът на полицията изказа на глас същото предположение, сетне добави:

— В случай че все още е в Кейп Код, ще разпратим предупреждения до всички мотели да си отворят очите. Щатската полиция ще блокира пътищата към мостовете.

Като се изключи настойчивият шепот на Маргарет, за да държи Кели будна, в самолета бе съвсем тихо. Всички мълчаха. Момиченцето лежеше в ръцете на майка си, очите ѝ бяха затворени. Беше изпаднала в пълна летаргия, главичката ѝ бе клюмнала на гърдите на майка ѝ и сякаш всичките ѝ сили се бяха стопили.

Агентите Карлсън и Риалто също пътуваха в самолета. Поддържаха непрекъснатата връзка с главната квартира на ФБР в Бостън. Колегите им вече бяха в Кейп, за да поемат разследването. Една кола на ФБР щеше да ги чака на летището и да ги откара в полицейското управление в Хаянис, където бе разположен командният център на операцията. Преди да се качат на самолета, двамата мъже се съгласиха, че наистина съществува възможност Кели да е в контакт с Кати. А ако се съдеше по състоянието на детето в момента, може би вече бе прекалено късно да спасят близначката ѝ.

Самолетът побираше осем пътници. Карлсън и Риалто седяха един до друг, всеки потънал в мислите си. И двамата горчиво съжеляваха, че бяха изтървали Клинт Даунс само преди няколко часа. Дори Анджи да е била в Кейп Код тази сутрин, по всяка вероятност е имала среща с него в Мейн, мислеше си Карлсън. Изглеждаше логично. Даунс бе взел карта за окръг Мейн от агенцията за коли под наем. А жената бе израснала в този окръг и всичко ѝ бе познато.

Риалто мислено анализираше какво би направил, ако бе в положението на Клинт и Анджи. Щеше да се отърве от буса и от колата под наем, а също и от детето, реши той. При положение че всеки полицай в страната ги търси, Кати представляваше голямо бreme и отговорност. Дано само да бъдат така добри да я оставят някъде, където да бъде намерена.

Но това ще представлява допълнителна следа за нас — ще ни подсказе откъде да започнем търсенето, направи той своето мрачно заключение. Имаше лошо предчувствие. Тези хора бяха прекалено отчаяни и зли, за да имат в себе си дори малко доброта и благородство.

Всяко ченге в Кейп Код търси този бус, мислеше си Анджи, хапейки устни, докато караше припряно по шосе 28 от Чатам. Но пристанището бе съвсем близо, малко след края на Харуич, и след като веднъж се отърват от тази браква, всичко ще бъде окей. Божичко, като си помисли само, че искаше това дете! В каква каша ги забърка то накрая! Как да обвинява Клинт, че ѝ е толкова сърдит!

Тя погледна небето и забеляза, че звездите са затулени от облаци. Времето се променя бързо, помисли си, но тук винаги ставаше така. Може да е за добро. Сега трябваше да внимава да не изтърве отбивката.

С опънати до крайност нерви, защото всеки миг очакваше да чуе воя на сирена, Анджи намали скоростта. Завоят трябваше да е точно тук. Аха, не е този, а следващият. След миг с въздишка на облекчение тя зави наляво и слезе от шосе 28, като подкара буса по криволичещия път към Нантъкет Саунд. Повечето от къщите покрай пътя бяха скрити зад високи храсти. Онези, които се виждаха, бяха тъмни. Вероятно се необитаеми и затворени през зимата, реши Анджи. Тук наистина бе най-подходящото място да потопи буса. Надяваше се, че и Клинт го осъзнава.

Взе последния завой. Клинт караше точно зад нея. Пайд Пайпър явно не смееше да приближи толкова и не се виждаше. Сигурно вече се бе убедил, че не е глупачка. Кеят беше точно отпред, трябваше само да поеме по него. Тогава чу кратко, леко изсвирване на клаксон.

„Глупак! Глупак си беше Клинт и туй то! За какво натискаше този клаксон? Да събуди и умрелите ли?“ — зачуди се ядосана Анджи. Тя натисна спирачката и изпълнена с ярост, загледа как той слезе от откраднатата кола и затича към нея. Анджи отвори вратата.

— Да не искаш да целунеш малкото изчадие за сбогом? — излая тя.

Острата миризма на пот беше последното, което усети, тъй като юмрукът на Клинт се заби в лицето ѝ и тя загуби съзнание. Когато се

строполи върху волана, Клинт включи колата на скорост и постави крака ѝ върху педала на газта. Сетне затвори вратата, а бусът започна бавно да се движи по кея. Клинт гледаше след него, докато стигна до края, където спря за секунда и после изчезна от погледа му.

Фил Кинг — чиновникът на рецепцията на мотел „Раковина и дюна“, погледна часовника. Работното му време свършваше в десет и той нямаше търпение да си тръгне. Беше се скарал с приятелката си и през всяка свободна минута днес ѝ беше звънил, докато най-накрая я придума да се срещнат за по едно питие в бара „Безсрамната стрида“. Оставаха още цели десет минути, отбеляза с недоволство той.

Зад бюрото имаше малък телевизор, който правеше полека смяната на нощните дежурни. Като се сети, че в Бостън играеха „Келтите“, Фил включи телевизора, надявайки се да научи резултата. Вместо това хвана последните новини. Полицията потвърждаваше, че Кати Фроли определено е била видяна днес сутринта в Кейп Код. Нейната похитителка, Анджи Еймс, карала дванадесетгодишен тъмнокафяв бус „Шевролет“ с номера от Кънектикът. Говорителят продиктува номерата на колата.

Фил Кинг обаче не ги чу. Той стоеше с отворена уста пред телевизора. Анджи Еймс, помисли си. Анджи Еймс! С треперещи ръце грабна телефона и набра 911.

Когато операторът отговори, Фил извика:

— Анджи Еймс е отседнала тук! Тя е в нашия мотел! Видях я да тръгва с буса преди десет минути!

Клинт остана да гледа, докато бусът изчезна, и след това с мрачно задоволство се върна в откраднатата кола и направи остър обратен завой. В светлината на фаровете видя стреснатото лице на Пайд Пайпър, който идеше срещу него. Точно както очакваше — носеше пистолет. Смятал бил да си делят парите, как пък не! С абсолютна сигурност. Би могъл да го прегази, но ще е много лесно. Много по-приятно и забавно ще бъде да си поиграе с него.

Клинт подкара право напред и видя как Пайд Пайпър изтърва пистолета и скочи встрани от пътя. Сега трябваше да се измъкне от Кейп Код помисли си, но първо да се отърве от колата. Онези хлапета ще излязат от киното след час и тогава полицията ще започне да я търси.

Върна се на празния път и кара, докато стигна до шосе 28. Възможно бе Пайд Пайпър да се опита да го преследва, но знаеше, че има доста голяма преднина. Ще се досети, че се е насочил към моста, съобрази Клинт, но какво друго му оставаше да направи — това бе най-добрият път. Зави наляво. Магистралата „Мид-Кейп“ беше по-бърза, но реши да остане на шосе 28. Федералните вече сигурно са научили, че е летял до Бостън и е взел кола под наем. Зачуди се дали са се хванали на номера с картата за окръг Мейн.

Включи радиото точно навреме, за да чуе развълнувания глас на говорителя да обявява, че Кати Фроли определено е била забелязана в Хаянис. С нея е била Анджи Еймс, използвала името Линда Хейгън. Пътищата били блокирани от патрулни коли.

Клинт стисна здраво волана. Трябваше да се измъкне оттук възможно най-бързо, помисли си той. Нямахме никакво време за губене. Куфарът с парите бе на пода до задната седалка. Мисълта за него и какво можеше да направи с един милион долара го поддържаше да не изпадне в паника, докато караше през Южен Денис, сетне през Ярмаут и накрая в покрайнините на Хаянис. След двадесет минути ще е на моста, помисли си той.

Звукът на полицейска сирена го накара да се свие като ударен. Не можеше да е за него, не караше толкова бързо, помисли си, но в този миг една полицейска кола го задмина и застана точно отпред, като по този начин му отрязва пътя, а другата спря отзад.

— Излез от колата с вдигнати ръце! — дойде командата от високоговорителя в патрулната зад него.

Клинт усети как по бузите му потекоха струйки пот, той отвори бавно вратата и излезе, вдигнал дебелите си ръце над главата. Двама полицаи с извадени пистолети се приближиха.

— Нямаш късмет, приятел — подхвърли насмешливо единият от тях. — Хлапетата не харесали филма и излезли по средата на прожекцията. Арестуван си за притежание на откраднато превозно средство.

Другият полицай освети с фенерчето си лицето на Клинт, сетне го разгледа внимателно. Клинт знаеше, че го сравнява с описанието, което полицията без съмнение бе разпратила из цялата страна.

— Я гледай! Ти си Клинт Даунс — рече уверено полицаят, след което ядосано попита: — Къде е момиченцето, нехранимайко такъв? Къде е Кати Фроли?

Маргарет, Стийл, доктор Харис и Кели седяха в кабинета на шефа на полицията, когато новината, че Анджи Еймс се е регистрирала под собственото си име в един мотел в Чатам и че момчето на рецепцията е видяло бусът ѝ да тръгва преди десет минути, стигна до тях.

— Кати била ли е в колата? — прошепна Маргарет.

— Той не знае. Но на леглото намерил една обувка, а на възглавницата имало вдлъбнатина. Изглежда, че е била там.

Доктор Харис държеше Кели. Неочаквано тя започна да я тресе.

— Кели, събуди се! — нареди ѝ. — Кели, трябва да се събудиш!
— Погледна шефа на полицията и помоли: — Намерете респиратор!
Бързо!

Пайд Пайпър наблюдаваше отдалеч как патрулните коли отрязаха пътя на откраднатата от Клинт кола. „Той не знае името ми, но много скоро, след като ме опише, ФБР ще потропа на вратата ми — помисли си с ярост и ужас. — Не трябваше да идвам тук — укори се. — Лукас не му беше казал кой съм.“

Едва овладя надигащата се вълна от заслепяващ го гняв, който караше ръцете му да треперят толкова силно, че трябваше да стисне здраво волана. Имаше седем милиона в швейцарска банка, е, малко по-малко заради таксите по банковите операции, помисли си Пайд Пайпър. Паспортът беше в джоба му. Просто веднага трябваше да се качи на някой полет за където и да е. Най-добре самолетът да го закара до Канада. Клинт може да не го издаде веднага, най-вероятно ще го използва като коз, за да се пазари с тях. А той беше скритото асо в ръкава му.

Устата му пресъхна, а гърлото му се сви от ужас, когато напусна шосе 28-север. Преди още окованият с белезници Клинт да бъде заведен в полицейската кола, Пайд Пайпър бе на шосе 28-юг, водещо към летище „Чатам“.

— Знаем, че приятелката ти е напуснала мотел „Раковина и дюна“ преди двадесет минути. Беше ли Кати Фроли с нея?

— Не знам за какво говорите — отвърна Клинт. Гласът му бе монотонен и равен.

— Знаеш много добре за какво говорим — извика агентът на ФБР Франк Рийвс от централата в Бостън. Той, Риалто, Карлсън и шефът на полицията в Барнстейбъл бяха в стаята за разпити в полицейския участък. — Кати в буса ли е?

— Просто ми прочетете правата. Искам адвокат.

— Клинт, чуй ме добре — намеси се Карлсън. — Сигурни сме, че Кати Фроли е много болна. Ако умре, ще бъдеш обвинен в две убийства. Знаем, че приятелят ти Лукас не се е самоубил.

— Лукас ли?

— Хайде, Клинт! Стига си се правил на луд. ДНК-то на близначките сигурно е навсякъде из бунгалото в Данбъри. Твоят приятел Гас ни каза, че е чул две деца да плачат, когато е говорил по телефона с Анджи. Приятелката ти е платила дрешките за момиченцата с твоята кредитна карта. Полицаят в Барнстейбъл е видял Анджи с Кати тази сутрин. Също и чистачката в „Макдоналдс“. Разполагаме с необходимите доказателства. Единственият ти шанс да получиш снизхождение е да ни кажеш всичко.

Боричкане пред вратата на стаята накара всички да обърнат рязко глави. Чуха гласа на сержанта.

— Госпожо Фроли, съжалявам, но не можете да влезете там.

— Моля ви! Там е човекът, който отвлече децата ми!

Рийвс, Риалто и Карлсън се спогледаха.

— Пусни я! — извика Рийвс.

Вратата се отвори със замах и Маргарет влетя като фурия. Сините ѝ очи бяха черни като въглени, лицето ѝ бе смъртно бледо, а дългата ѝ коса разчорлена. Тя се огледа, сетне отиде право при Клинт и падна на колене пред него.

— Кати е болна — изплака тя, гласът ѝ трепереше. — Ако умре, не знам дали Кели ще остане жива. Мога да ви простя всичко. Ако ни помогнете да спасим Кати, ще пледирам за вас, ще моля за снизхождение на делото. Обещавам, обещавам! Кълна ви се! Моля ви!

Клинт се опитваше да гледа встрани, но откри, че не може да откъсне поглед от блестящите очи на Маргарет. „Те ме държат в ръцете си — осъзна той. — Все още не съм издал Пайд Пайпър, но може би има и друг начин да избегна смъртното наказание, което сто на сто ще ми лепнат.“ Той изчака една дълга минута, съчинявайки набързо историята, и после каза:

— Аз не исках да задържаме детето. Всичко измисли и извърши Анджи. Когато трябваше да оставим и двете деца, тя застреля Лукас и остави фалшивото писмо. Наистина е луда. Избяга с парите и дори не ми каза къде отива. Обади ми се днес и ме помоли да се срещнем тук. Казах ѝ, че трябва да потопим буса и да се махнем от Кейп с колата, която бях задигнал. Но нещата не се развиха така.

— Какво стана? — попита Риалто.

— Анджи познава Кейп, аз не. Каза, че имало някакво пристанище, недалеч от мотела, където да пуснем буса по кея и да го оставим да падне във водата. Аз я следвах, карах след нея, но нещо явно се обърка. Тя не успя да излезе от буса навреме.

— Бусът падна във водата заедно с нея, така ли?

— Тъхъ.

— Беше ли Кати в него?

— Да. Анджи нямаше намерение да я нарани. Ние смятахме да я вземем с нас. Искахме да бъдем семейство.

— *Семейство! Семейство!* — Вратата към стаята все още бе отворена. Сърцераздирателният вик на Маргарет прокънтя в коридора. Стийл, който вече вървеше към нея, разбра какво означава.

— О, боже — помоли се той. — Помогни ни да го преживеем.

Видя жена си, паднала на колене пред едрия мъж, който сигурно бе похитителят. Приблужи бързо, вдигна я и я прегърна, като погледна убийствено Клинт.

— Ако можех да докопам оръжие, щях да те убия още сега — процеди Стийл.

Шефът на полицията грабна телефона, след като Даунс описа мястото, където бе паднал бусът.

— Пристанището Сийгал, вземете и подводничарско оборудване — нареди той. — А също и лодка. — После погледна агентите. — Под кея има товарна рампа — добави, като крадешком извърна очи от Маргарет и Стийл. Не искаше да вдъхне на тези бедни хора фалшива надежда. През зимата през рампата трябваше да минава предпазна верига. Може би, може би... ако бе станало чудо, веригата бе задържала буса, преди да е паднал във водата. Но приливът настъпваше бързо и дори това да бе така, в следващите двадесет минути долната рампа щеше да бъде под водата.

Всички летища са под наблюдение, мислеше си Риалто, докато пътуваше с Рийвс, Уолтър Карлсън и шефа на полицията по шосе 28 към Харуич. Даунс твърди, че не е Пайд Пайпър, но каза, че може да го предаде като разменна монета, в случай че се опитат да му лепнат смъртна присъда. Навярно така и ще направи. Той не е толкова умен, че да замисли цялото отвлечане. След като Пайд Пайпър научи, че Даунс е арестуван, ще осъзнае, че е само въпрос на време той да го предаде. Има седем милиона на негова сметка. Единственият му шанс е да се измъкне от страната, преди да е станало много късно.

До него седеше Уолтър Карлсън, необичайно мълчалив и тих. Ръцете му бяха скръстени, очите му гледаха право напред. Кели бе изпратена в болницата в Кейп Код с доктор Харис, а Маргарет и Стийл настояха да се качат на една патрулна кола и да отидат заедно до пристанището. Бе по-добре да не идват, мислеше си той. Ще бъде ужасно за тях да гледат как ще измъкнат Кати от колата, потопена в Нантъкет.

Движението по пътя се състоеше от керван полицейски коли. Само след девет минути завиха вдясно от шосе 28 и поеха по тесен път към пристанището.

Шапката полиция на Масачузетс вече беше там. Прожектори осветяваха кея, разпръсвайки мрака в мъглата. Върху вълните се клатушкаше лодка.

— Имаме само една надежда и дано не сме закъснели — рече молитвено шефът на полицията О'Брайън. — И тя е бусът да се е приземил върху рампата и те да не са загинали при падането... — Той не довърши изречението.

С писък на спирачките патрулната кола закова на кея.

Мъжете излязоха и се упътиха бързо напред, стъпките им отекваха по дъсчената настилка. В края на кея спряха и погледнаха надолу. Задницата на буса стърчеше над водата, колелата наистина бяха застопорени от тежката верига. Предните колела обаче вече бяха

потопени и силните вълни плискаха чак до капака. Риалто видя, че тежестта на двамата полицаи и тежката техника за издърпване върху товарната рампа го тласкаха да се наклони напред. Едно от задните колела прескочи веригата и бусът потъна още повече във водата.

Риалто почувства, че някой го бутна встрани, и след миг Стийл Фроли бе на ръба на кея. Той погледна надолу, сетне свали сакото си и скочи във водата. Изплува отстрани на буса.

— Насочете прожектор към колата — извика Риалто.

Приливът повдигна другото задно колело. О, боже, вече е късно, помисли си агентът. Водата оказва прекалено силно налягане. Той няма да може да отвори вратата.

Маргарет Фроли затича и също застана на ръба на кея.

Стийл надзърна в буса.

— Кати е на пода отзад — извика той. — На мястото на шофьора има жена. Не мърда.

Той отчаяно задърпа задната врата, но не можа да я отвори. Замахна с юмрук и удари стъклото на прозореца, но то устоя. Вълните влачеха Стийл и го дърпаха встрани от буса. Той се хвана с една ръка за дръжката на вратата и отново блъсна с юмрука си стъклото. После пак.

Разбитото стъкло извънтя. Без да обръща внимание на кървящата си ръка, той отстрани остатъка от стърчащи стъкла и пъкна ръката, а после и горната част на тялото си през счупения прозорец.

В този момент и последното колело се освободи от веригата и бусът започна да потъва.

Лодката на бреговата охрана доближи до кея и двама мъже се наведоха и сграбчиха Стийл за кръста и краката, издърпвайки го на борда. Ръцете му бяха обгърнали здраво малка, обвита в одеяло фигурка. В момента, в който бащата падна върху своите спасители, бусът стигна до края на рампата и изчезна във въртопа.

„Той я извади!“ — помисли си Риалто. Браво, той я хвана! Само да не бяха закъснели толкова.

Викът на Маргарет „Дай ми я, дай я на мен!“ бе заглушен от воя на пристигащата линейка.

— Мамо, слушах радиото. Чух, че има голяма вероятност Кати да е жива. Просто искам да знаеш, че нямам нищо общо с отвличането на децата на Стийл. Господи, нали не мислиш, че мога да причиня подобна мъка на брат си? Той винаги е бил добър с мен, винаги ми е помагал.

Ричи Мейсън нервно се огледа из залата за излитащи пътници на летище „Кенеди“. Слушаше нетърпеливо изпълнения със сълзи глас на майка си, която го уверяваше, че винаги е вярвала, че няма нищо общо с отвличането на децата на брат му.

— О, Ричи, ако успеят да спасят Кати, всички ще се съберем, за да отпразнуваме събитието, скъпи — каза майка му.

— Разбира се, бъди сигурна, мамо — прекъсна я той. — Трябва да вървя. Предложиха ми нова работа, направо е страхотна. В момента излитам за главната квартира на компанията в Орегон. Тъкмо пуснаха пътниците за самолета. Обичам те, мамо. Ще ти се обадя.

— Пътниците за междуконтинентален полет номер 102 за Париж се приканват да се отправят към самолета — обяви говорителката. — Пътниците от първа класа и пасажерите, които имат нужда от помощ...

С един последен плах поглед, обхващащ залата за излитащи, Мейсън подаде билета си и се качи на самолета, за да заеме мястото си 2 В. В последния момент бе решил да не прибира лично последната пратка кокаин от Колумбия. Когато ФБР започна да го разпитва за изчезналите деца на брат му, инстинктът му подсказа, че е време да се махне от страната. За щастие можеше да разчита на онова хлапе, Дани Хамилтън, да прибере куфара с кокаина и да го скрие вместо него. Все още не знаеше на кой дистрибутор би могъл да се довери да го вземе от Дани и на кого да плати, но щеше да реши това по-късно.

Побързай, идеше му да крещи, когато самолетът започна постепенно да се пълни. Добре съм, в безопасност съм, опитваше да се успокои Ричи. Както бе казал на майка си, големият брат Стийл винаги

му бе помагал. Тъй като си приличаха много, паспортът му ще изиграе ролята на талисман. Благодаря ти, Стийл.

Стюардесата вече даваше обяснения относно подробностите за полета и мерките за безопасност. Хайде, излитай, да вървим, хайде, молеше се мълчаливо Ричи, като закопча колана, наведе глава и стисна юмруци. Устата му пресъхна, когато чу стъпки, които приближаваха по пътеката. Те спряха до неговото място.

— Господин Мейсън, ще ни придружите ли за малко? — попита един глас.

Ричи погледна нагоре. Двама мъже стояха до него.

— ФБР — заяви единият.

Стюардесата се приближи да вземе чашата му.

— Сигурно има грешка — протестира тя. — Това е господин Стийл Фроли, а не господин Мейсън.

— Знаем какво е написано в списъка на пасажерите — отвърна любезно агент Алън. — Но точно в момента господин Стийл Фроли е в Кейп Код със семейството си.

Ричи изпи на един дъх малцовото уиски, което пазеше за след излитането. Явно е последното му уиски за много дълго време напред, помисли си с ирония той, докато ставаше. Пътниците в съседство го гледаха изненадано. Ричи им махна приятелски с ръка.

— Желая ви приятен полет — каза им той. — Съжалявам, че няма да летим заедно.

— Стабилизирахме Кели, но въпреки че гърдичките ѝ са чисти, все още има проблеми с дишането — обясни лекарят в педиатричната секция на интензивното отделение. — Кати обаче е много зле. Тя е сериозно болна. Бронхитът се е развил в пневмония и очевидно са ѝ давани големи дози лекарства за възрастни, които са потиснали нервната ѝ система. Бих искал да бъда по-оптимистичен, но...

Стийл с бинтовани ръце седеше до Маргарет близо до креватчето. Кати, почти неузнаваема с късата си тъмна коса и кислородната маска на лицето, лежеше абсолютно неподвижно. Уредът за следене на дишането ѝ вече на два пъти бе показал нарушения.

Креватчето на Кели бе в другия край на педиатричното крило. Доктор Харис бе останала при нея.

— Доведете Кели веднага тук! — нареди Маргарет.

— Но, госпожо Фроли...

— Веднага — извика тя. — Кати има нужда от нея.

Цялата събота Норман Бонд прекара в апартамента си, като през повечето време седеше на дивана и гледаше Ийст Ривър, докато следеше новините за отвличането на децата на Фроли по телевизията.

Защо бе назначил Стийл Фроли? — питаше се той. Дали защото искаше да си въобрази, че би могъл да започне отначало, че може да върне времето назад и да бъде в Риджфийлд с Тереза отново? Дали не бе искал да си представи, че неговите и на Тереза близнаци са живи? Сега те щяха да бъдат на по двадесет и една.

Федералните го подозираха, че има нещо общо с отвличането. Бе постъпил като невероятен глупак — да нарече Тереза „моята покойна жена“. Винаги бе внимавал много, декларираше вярата си, че все още е жива, просто е напуснала Банкс по същия начин, по който напусна и него.

Откакто ФБР го разпита, Бонд не бе в състояние да прогони Тереза от ума си нито за миг. Преди да я убие, тя му се бе молила за живота на близнаците, които очакваше, така както Маргарет Фроли се молеше за живота и спасението на своите деца.

Може би другото дете на Фроли все още беше живо. Всичко е било заради откупа, мислеше си Норман. Някой е разчитал, дори е бил сигурен, че тяхната компания ще го плати.

В седем часа той си наля питие.

— ... заподозрян в отвличането е бил забелязан в Кейп Код — говореше журналистът по телевизията. „Норман... моля те... недей...“ Уикендите винаги са най-тежки, помисли си той. Беше се отказал да ходи по музеи. Те го отегчаваха. Концертите бяха форма на мъчение. По време на брака им Тереза го дразнеше за вечното му безпокойство и нервност.

— Норман, може да се справяш отлично с бизнеса и дори да станеш меценат, но никога няма да разбереш защо една скулптура или картина, или опера са красиви. Ти си безнадежден случай.

Безнадежден. Безнадежден. Той си сипа още едно питие, сетне го глътна, като прокара ръката си по венчалните халки на Тереза, които носеше на верижка около врата си. Едната ѝ бе дал той и тя е бе оставила на скрина, а другата, с диамантите, бе от нейния богат, културен, аристократичен втори съпруг. Спомняше си как се бе мъчил да я свали от пръста ѝ. Нейните прекрасни тънки пръсти бяха подути заради бременността.

В осем и половина реши да си вземе душ, да се облече и да излезе да вечеря. Като леко се олюляваше, Норман отиде до гардероба и извади един строг костюм, бяла риза и вратовръзка, за която продавачът го бе уверил, че върви с костюма.

Четиридесет минути по-късно той напусна сградата и огледа улицата. Двама мъже излизаха от една кола. Светлината на уличната лампа освети лицето на шофьора. Беше агентът от ФБР, който го бе посетил в кабинета му и го изгледа подозрително, когато Норман се бе изтървал за покойната си жена. Неочаквано паникьосан, Бонд хукна надолу, сетне тръгна да пресича Седемдесет и втора улица, без да се огледа. Така и не видя камиона, който правеше обратен завой.

Ударът го блъсна като експлозия, която сякаш искаше да го разкъса отвътре. Норман почувства, че излита във въздуха, сетне го връхлетя непоносима болка, когато тялото му се удари в тротоара. Усети вкуса на кръв, която бликна от устата му.

Чу врява и глъч около себе си, и гласове, настояващи да се повика помощ. Лицето на агента от ФБР плуваше пред очите му. Верижката с пръстените на Тереза, помисли си той. Трябва да я изхвърли.

Но не можеше да помръдне ръката си.

Усети как бялата му риза се просмуква с кръв. Стридата, спомни си той. Да, стридата изхвъркна от вилицата и всичкият сос плъсна върху ризата и вратовръзката му. Споменът обикновено го караше да се срамува, но сега Норман не почувства нищо. Абсолютно нищо.

Устните му беззвучно изрекоха нейното име: Тереза.

Агент Ангъс Самърс коленичи до него. Сложи пръст върху шията му. Мъртъв е, каза.

Агентите Риалто, Карлсън и Рийвс влязоха в килията на Клинт.

— Извадиха малкото момиченце от колата, но може и да не оживее — заговори сърдито Карлсън. — Твоята приятелка Анджи е мъртва. Ще направят аутопсия, но знаеш ли какво? Смятаме, че е била мъртва, преди да падне във водата. Някой я е ударил здравата, толкова силно, че я е убил. Чудя се кой ли е бил.

Като че блъснат от циментов блок, Клинт осъзна, че всичко щеше да се струпа върху него. С горчивина си даде сметка, че ще потъне сам. Ако им каже кой е Пайд Пайпър, може да си помогне, но може и да не се отрази върху присъдата, пресмяташе Клинт. Но нямаше намерение да изгние в затвора, докато оня си живее със седемте милиона.

— Не знам какво е истинското име на Пайд Пайпър — каза на глас. — Но мога да ви опиша как изглежда. Висок, предполагам над метър и осемдесет. Има пясъчноруса коса. Изглежда богат, от класа. Около четирийсетте. Когато ми нареди да потопя Анджи, предложи да го следвам до летище „Чатам“, където го чакал самолет.

Клинт замълча за миг.

— Чакайте малко! — възкликна той. — Знам кой е. Мислех си, че съм го виждал някъде и преди, и сега се сетих. Той е голямата клечка от онази фирма, която плати откупа. Появи се по телевизията и каза, че не бивало да плащат.

— Грег Станфорд! — възкликна Карлсън, а Риалто кимна.

Рийвс мигновено извади телефона си.

— Само да успеем да го хванем, преди самолетът му да е излетял! — рече Карлсън. С презрение и ярост в гласа той се обърна към Клинт. — А ти по-добре клякай и се моли Кати Фроли да прескочи трапа.

— Близнаците Фроли са в болницата в Кейп Код — обяви говорителят по Канал 5. — Състоянието на Кати е изключително критично. Трупът на единия похитител — жена на име Анджи Еймс, е открит в потъналия бус в пристанището на Харуич. Нейният съучастник Клинт Даунс, в чийто дом в Данбъри, Кънектикът, са били държани близнаците, е в ареста в Хаянис. Мъжът, за когото се смята, че е замислил отвличането на децата, така нареченият Пайд Пайпър, все още е на свобода.

„Не казват, че съм в Кейп — помисли си обезумял от тревога Пайд Пайпър, докато седеше в залата за излитащи на летището в Чатам и гледаше последните новини по телевизията. — Това означава, че Клинт все още не ме е описал. Аз съм неговият коз. Ще ме предаде срещу по-лека присъда.“

Трябваше вече да се е измъкнал от страната. Но заради проклетия проливен дъжд и гъстата мъгла временно бяха спрели всички полети. Неговият пилот го успокои, че забавянето няма да е много голямо.

Защо се паникьоса и измисли тази щура идея с отвличането на децата? — запита се той. Защото се бе уплашил. Страхуваше се, че Милисент го е следила и е открила, че я е мамил с други жени. А ако тя го изхвърлеше, щеше да остане без работа и без пукната пара. Предприе тази авантюра, защото мислеше, че може да вярва и да разчита на Лукас. Имаше начини да му затвори устата. Той никога нямаше да го предаде, без значение колко щеше да му предложи някой друг. И в края на краищата наистина не го беше предал. Клинт си нямаше и представа кой всъщност е Пайд Пайпър.

За какъв дявол бе дошъл в Кейп Код! Можеше вече да е далеч отгук, извън страната, да се радва на милионите си. Имаше паспорт. Защо не наеме самолет да го закара на Малдивите? Там няма споразумение за екстрадиция.

Вратата на чакалнята се отвори и двама мъже нахлуха през нея. Единият мина зад него и му нареди да стане с прострени напред ръце.

— ФБР, господин Станфорд — рече другият. — Каква изненада. Какво ви води тази вечер в Кейп Код?

Грег Станфорд го погледна право в очите.

— Посетих една приятелка, млада дама. Въпросът е от лично естество и не е ваша работа.

— Случайно името ѝ да е Анджи?

— Какви ги говорите? — попита сърдито Станфорд. — Това е оскърбително!

— Знаете точно за какво говорим — отвърна агентът. — Няма да вземете самолета тази вечер, господин Станфорд. Или може би предпочитате да ви наричаме Пайд Пайпър?

Кели, все още в креватчето, придружавана от доктор Харис, бе преместена в интензивното отделение. Също като сестра си тя имаше кислородна маска на лицето.

Маргарет се изправи.

— Махнете ѝ маската — каза тя. — Ще я сложа в креватчето при Кати.

— Маргарет, Кати има пневмония. — Протестът замря на устните на доктор Харис.

— Направете го — нареди Маргарет на сестрата. — Ще я поставите отново веднага след като я сложа да легне при Кати.

Сестрата погледна Стийл.

— Направете го — настоя и той.

Маргарет вдигна Кели и за момент задържа главичката ѝ до шията си.

— Кати има нужда от теб, миличка — прошепна тя. — И ти имаш нужда от нея.

Сестрата свали оградката от едната страна на креватчето и Маргарет нагласи Кели до сестра ѝ, така че десният палец на Кели да докосва левия палец на Кати.

Точно там, където бяха свързани в утробата, помисли си Силвия.

Сестрата отново прикачи кислородната маска на Кели.

С мълчаливи молитви Маргарет, Стийл и Силвия останаха на бдение около креватчето цялата нощ. Близначките не се размърдаха в дълбокия си сън. При първата светлина на зората Кати се разшава, размърда ръката си и сплете пръстите си с тези на Кели. Кели отвори очи и обърна глава да погледне сестра си.

Очите на Кати бяха широко отворени. Тя се оглеждаше из стаята, очичките ѝ минаваха от един човек на друг. Устните ѝ започнаха да се движат.

Усмивка освети лицето на Кели и тя промърмори нещо в ухото на Кати.

- Езикът на близнаците — произнесе тихо Стийл.
- Какво ти каза тя, Кели? — прошепна Маргарет.
- Че сме ѝ липсвали много и че иска да се прибере у дома.

ЕПИЛОГ

Три седмици по-късно Уолтър Карлсън седеше в трапезарията със Стийл и Маргарет, пред него димеше втората чаша с кафе. По време на вечерята той не спря да мисли за първия път, когато видя тези хора — красивата млада двойка във вечерни тоалети, върнали се в дома си, за да научат, че децата им са изчезнали. През следващите дни се бяха превърнали в сенки на предишните хора, бледи и измъчени, със зачервени и подпухнали очи.

Сега Стийл се държеше уверено и спокойно. Маргарет, прекрасна в белия пуловер и черни панталони, с пусната по раменете коса и усмивка на устните, беше съвсем различен човек от полудялата жена, която ги молеше да повярват, че Кати е жива.

Карлсън забеляза, че дори по време на вечерята очите ѝ често прескачаха към дневната, където близначките, облечени с пижамки, си играеха на чаено парти със своите кукли и мечета. Сякаш имаше нужда да се увери, че и двете са там, помисли си той.

Семейство Фроли го поканиха на вечеря, за да отпразнуват завръщането си към нормалния живот, както го нарече Маргарет. Но сега бе съвсем естествено да им разкаже някои подробности, разкрити благодарение на признанията на Грег Станфорд и Клинт Даунс.

Нямаше намерение да говори за брата на Стийл — Ричи Мейсън, но когато Стийл спомена, че майка му и баща му са ги посетили, попита за тях.

— Сигурно разбирате колко тежко бе за мама да научи, че Ричи отново е изпаднал в беда — каза Стийл. — Контрабандата на кокаин е много по-тежко престъпление от историята, в която се бе забъркал преди. Тя знае, че го очаква дълъг престой в затвора, и като всички майки се опитва да открие къде е сбъркала, че да стане такъв.

— Никъде не е сбъркала — промърмори ядосано Карлсън. — Чисто и просто той си е гнила ябълка.

След това, като отпи последната глътка кафе, каза:

— Единственото добро, което излезе от цялата тази история, е, че установихме вината на Норман Бонд за убийството на бившата му жена Тереза. Венчалната халка от втория ѝ съпруг бе на верижка около врата му. Тя е носила пръстена в нощта, когато е изчезнала. Поне сега мъжът ѝ ще може да продължи живота си. Представяте ли си, цели седемнадесет години е живял с надеждата, че все още е жива.

Карлсън се загледа в момиченцата и не можа да откъсне очи от тях.

— Те са съвсем еднакви, като две капки вода! — възкликна той.

— Нали? — съгласи се Маргарет. — Миналата седмица заведохме Кати на фризьорка, за да премахне ужасната боя, и след това подстригахме косата на Кели, така че двете да имат еднакви прически. Нали са много сладки така?

Тя замълча и въздъхна.

— Ставам по три пъти на нощ, за да проверявам дали са тук. Инсталирахме алармена система и нощем я включваме, така че, ако някоя врата или прозорец се отворят, така ще писне, че ще събуди и мъртвите. Но дори при наличието на тази защита, все още не ги изпускам от очи.

— Това ще мине — успокои я Карлсън. — Може би не веднага, но с времето. Как се справят момичетата?

— Кати все още има кошмари. В съня си казва: „Не искам Мона“. Един ден отидохме на пазар и срещнахме някаква слаба жена с разрошена тъмна коса, която сигурно ѝ напомни за Анджи. Започна да пици и се вкопчи в краката ми. Това направо ми разби сърцето. Но доктор Харис ни препоръча чудесен детски психиатър — доктор Джудит Ноуел. Ще водим близначките всяка седмица. Ще отнеме време, но тя ни увери, че децата ще се оправят.

— Станфорд ще иска ли сделка? — попита Стийл.

— Няма какво да предложи в замяна. Замислил е отвличането, защото се е паникьосал. Уплашил се, че жена му е разбрала за изневерите му и ще се разведе с него. А при това положение е щял да остане без пукната стотинка. Имал е финансови проблеми и в компанията и се е страхувал, че ще го разкрият. Трябвало е да разполага с пари в запас. Когато те е срещнал в офиса си, Стийл, и ти си му показал снимка на момиченцата, му е хрумнала схемата. Лукас Ул и той са имали странна връзка — продължи Карлсън. — Лукас е

бил негов доверен шофьор, карал го е на тайните му любовни срещи. Един ден, по време на втория му брак, Станфорд неочаквано се върнал в апартамента и го заварил да рови в сейфа с бижутата на жена му. Насърчил го да довърши обира, но поискал част от печалбата. След това започнал да снабдява Лукас с информация и подробности за къщите, които впоследствие шофьорът обирал. Станфорд винаги е живял опасно, на ръба. Но най-много ми хареса, че е можел да се измъкне безнаказано, ако бе повярвал, че Лукас не е казал на Клинт нищо за него. Той беше сред заподозрените и дори в началото на списъка, бе под наблюдение, но наистина нямахме никакви улики срещу него. Ето какво ще го преследва до края на живота му, когато се събужда сутрин в затворническата си килия.

— А какво ще стане с Клинт Даунс? — попита Маргарет. — Той призна ли си?

— Той е похитител и убиец. Все още се опитва да ни убеди, че смъртта на Анджи е била случайност, но ще му трябва доста късмет някой да му повярва. С него ще се занимава федералният съд. Сигурен съм, че е изпил последната си бира в кръчмата в Данбъри. Никога повече няма да излезе от затвора.

Близначките приключиха играта си и дотичаха в трапезарията. След миг усмихнатата Кати се настани в скута на майка си, а кикотещата се Кели се покатери на коленете на баща си.

Уолтър Карлсън почувства как в гърлото му засяда буца. Ех, ако всичко винаги ставаше така, помисли си той. Ако можеха винаги да върнат отвлечените деца на родителите им. Ако можеха да отърват света от хищниците! Добре поне, че тази история имаше щастлив край.

Близначките бяха облечени с пижамки на сини цветя. Две малки момиченца в синьо, помисли си той. Две малки момиченца в синьо.

Издание:

Мери Хигинс Кларк. Две малки момиченца в синьо

ИК „Бард“, София, 2006

Американска. Първо издание

ISBN: 954-585-745-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.